

הקדמה

לכו חזו מפעלות ה' אשר שם שמות בארץ אך תיקרי שמות אלא שמות שם הגדולים אשר בארץ החיים המה אשר כל ימיהם פרחו ויגעו לזכות את ישראל לדורות והניחו אחריהם ברכה ויצאי חלציהם ותלמידיהם וספריהם הק' כנודע לכל באי עולם מקדושת הבעש"ט ז"ל ויוצאי חלציו ותלמידיו הק' ואחריו קם נכדו הק' סבא דסבין דקדושה נחל נובע מקור חכמה אור האורות וכו' אדמו"ר ר' רבי נחמן זללה"ה ויע"א זכה וזכה את הרבים לדורות עולם בעצות קדושות נפלאות ונוראות לדעת מה יעשה ישראל כל חד לפום דרגא דידיה והניה אחריו ברכה תלמידיו הק' והיבוריו הק' אשר הם האירו פני תבל בתושך המר הזה לעורר ולחזק את ישראל באמונה הק' אשר הוא יסוד כל התורה כולה ובפרט בספרו הק' לקוטי מוהר"ן הפליא עצה הגדיל תושיה שמה הראה קצת כמיפה מן הים מגדל השגתו הרמה והנשאה עד אין קץ וגודל צדקתו וענוותנותו אשר הלביש סודות נוראים כאלה בכמה לבושים עד שיהיה שוין לכל נפש וכל אחד כפי מה שהוא יכול למצוא בהן עצות נפלאות ונוראות באופן שיזכה לתשובה שלימה אם יסתכל בהם בעין האמת אבל אעפ"כ כהמת גודל אריכות הדרושים שבכל תורה ע"כ לפעמים לא יוכלו הקטנים במעלה למצוא כנקל העצות הקדושות היוצאין משם ע"כ צווה לתלמידו הק' מורנו ר' נתן ז"ל (בעל הסהר לקוטי הלכות ולקוטי תפלות) שיעשה קיצור בספר ליקוטי מוהר"ן ללקט העצות הק' ולסדרם אחד לאחד בכדי שיהיה שוין לכל נפש כי לא המדרש העיקר אלא המעשה וכן פעל ועשה וסידרם ע"פ א"ב וקראם בשם **לקוטי עצות** וכבר נתפשטו בכל תפוצות ישראל והאירו פני תבל עין ראתה אותם ותאשרם אמנם עוד לאוהו מלין וכמאדו"ל מה שדים הללו כל זמן שהתינוק ממשיכט בו מוציא טעם הלב אף ד"ת כן ע"כ נתעוררתי לבקש עוד בחפש מהופש ויגעתי ומצאתי עוד רברים נפלאים ונוראים אשר לא הובאו בספר לקוטי עצות הראשון גם לקטתי הרבה רברים נפלאים מספר חיי מוהר"ן ושיחות מוהר"ן ומהם יפ"ע הגם שהם סודות נוראים ורזי דרוזין אשר לא יתגלו עד ביאת הגואל אעפ"כ גם המשל והלבוש הוא ג"כ מוסר השכל ועצות נפלאות בעבודת השו"ת וכמ"ש להבין מסל ומליצה וכטפירש"י שם וסדרתים ג"כ ע"פ א"ב וקראתים בשם **לקוטי עצות מהדורא בתרא** וזכות רבינו יגן עלינו ומכר ויתקננו ונזכה לשוב לארצנו בביאת משיחנו במהרה בימינו. אמן :

אמת ואמונה

א כשהחושך שהם המחשבות זרות והקליפות והמניעות מסכבין את האדם בפרט בעת התפלה. ומחמת גודל ההשכות נעשה האדם כעוזר ואינו רואה ואינו יודע למצוא הפתח לצאת משם ונשאר בחשך ח"ו. ודע שעל ידי אמת וזכה למצוא הפתח כי עיקר אור המאיר הוא הש"י אך ע"י שקר הוא מסלק את הש"י כביכול כי דובר שקרים לא יכון לנגד עיניו יתב' אבל ע"י אמת הש"י שוכן עמו. וכשהש"י עמו הוא מאיר לו איך לצאת מהחושך המסבב אותו :

ב יש בני אדם שזוכין לדבר דיבורי התפלה באמת כזה עד שהדיבורים מאירים כאבן טוב שהוא מאיר בעצמו. ויש בני אדם שדיבורם הוא רק כמו חלון שאין לו אור בעצמו רק עדרך שם נכנס האור ויובל אחר להאיר בו. ודע שהכל לפי גודל האמת. כי עיקר האור הוא הש"י והש"י הוא עצם האמת ועיקר השתוקקות של הש"י אינו אלא אל האמת וע"י האמת הש"י חומד מלמעלה לשכון עם האדם וכשהש"י שוכן עמו בודאי הוא מאיר לו ואז זוכה למצוא פתחים הרבה לצאת מתוך החושך שהוא סגור שם. ולא די שזוכה בעצמו לצאת מתוך החושך אף גם יזכה גם אחרים עמו לעוררם בתשובה ולהוציאם מהחושך והגלות שהם אסורים שם. וגם זוכה ע"י שתעלה תפלתו לשער השייך לשבטו ועיין פנים :

ג מי שהוא טוב עין זוכה לאמת. וע"י זוכה לדביקות אמת בהש"י :
ד האמונה מתחדשת אצל האדם בכל בוקר בבחי' חדשים לבקרים ר בה אמונתך :

ה כשהאמונה בשלימות כמב"פ אזי האמונה ממלצת לפני הש"י על הרחוקים שיקרב אותם בצד כנפיו :

ו כשמתחיל האדם לילך בדרכי הש"י צריך עוד סעד לתמוכו והסעד הזה הוא בחי' אמת כי כשמדבק א"ע במדה זו הוא סעד לתומכו :

ז כשמסתכל האדם בדבר מה. תיכף יאמין באמונה שלימה שיש בדבר הזה ניצוצי אותיות הקדושים ויצרף אל האמונה גם החכמה והשכל דקדושה בבחי' דע את אלהי אביך. אלהי אביך הוא בחי' אמונה. ודע הוא בחי' החכמה והשכל. ואז ע"י ההסתכלות בלבד שמסתכל בדבר מה ע"י מעלה ניצוצי האותיות שהם החיות של זה הדבר ומהאותיות נעשין דיבורים וע"י הדיבור משפיע השם ית' רב טוב לישראל שזה עיקר הענוגו ית' :

ח כשהאדם מתחיל להתפלל בדביקות או כשהוא מתבודד א"ע וכאמצע התפלה או ההתבודדות נופל ממדרגתו זה בחי' הרהורי עב"ם. כי כל הנפילות באים ע"י קלקול אמונה. וכשמטבר את לבו בקרבו ומתבייש בעצמו שנפל כ"כ משטים לארץ ומתאנח ע"ז ע"י נעשה התיקון של בחי' קרבן עולה שמספר על הרהור הלב :

ט הנפש והאמונה הם בחי' אחת ויש בחי' שורש האמונה כי האמונה בעצמה יש לה חיות ושורש דהיינו שיש עולם האמונה שמשם נלקח סדת האמונה. ועולם האמונה בעצמו יש לו גם כן אמונה בהש"י וזה בחי' שורש האמונה שהוא בחי' פנימיות האמונה והוא ג"כ בחי' פנימיות הנפש. וע"י הכתב יכול הצדיק האמת להכיר הנפש ופנימיות הנפש של הכותב או המדבר וכן האמונה ושורש האמונה שלו והדיבור שמדבר עם הצדיק הוא במעלה גדולה מהכתב כי הכתב אינו רק

פעולת הנפש והדבור הוא הנפש בעצמו ע"כ יכול לראות מהות הנפש בעצמו:

י הריבור האמת שיוצא מפי הצדיק האמת אפילו במילי דעלמא הוא יקר מד"ת של צדיק אחר כי שם יכול להיות תערובות הרבה אבל זה הריבור היוצא מפי הצדיק האמת הוא רק אמת לבד. וכיון שהוא רק אמת ואין בו שום תערובות אין יקר ממנו:

יא אמת הוא הפנים של כל הפנים הקדושה:

יב עיקר בירור ניצוצות הקדושה מתוך הקליפות הוא על ידי אמונה ודרך האמונה לשכון תמיד אצל אלו הקדושות הנפולות. והם נרמקים ונאחזים סביבות ראמונה והיא מבררת ומעלה אותם משם:

יג עיקר נצחון המלחמה להבניע האויבים שהם הקליפות והסמ"י ולהעלות הניצוצות מהם הוא ע"י אמונה כנ"ל אך צריכין לחזק את האמונה וליתן לה כח שתוכל לברר ולהעלות הניצוצות הק' משם וזה ע"י שבכל מה שעושים אפי' משא ומתן ועבודות חיצוניות צריכין לקשר פנימיות המחשבה אל התורה הקדושה על ידי זה מקבלת האמונה כח דעלות מהם:

יד כל הרפואות הם ע"י עיטבים והם גרילים רק ע"י אמונה גם עיקר כח הרפואה שיש בכל עיטב ועיטב. הוא על פי הסדר שיש להעשבים והזרעים לפי המקום ולפי הזמן (עין פנים) וסדר הזרעים הוא ע"י אמונה. גם עיקר הרפואה הוא ע"י החמוגות היסודות שהם אש רוח מים עפר ועפר מאנא דכודהו כי כולם נראין ונתגלין רק ע"י יסוד העפר שהיא בחי' אמונה גם עיקר התגלות זכות אבות הוא רק ע"י אמונה גם עיקר התפלה הוא ע"י אמונה:

טו עיקר גידול האמונה היא בבחי' ואמונתך בלילות דהיינו כל מה שנדרחה והוהך חלק מהלילה ונתקרב אל אור היום נתגדל האמונה ביותר עד שבאור היום אז נתגדל האמונה בשלימות בבחי' הרשים לבקרים רבה אמונתך ואז הוא עיקר צמיחת הרפואה בבחי' אז יבקע כשחר אורך וארוכתך מהרה תצמח וכמו כן ע"י התגלות העצה שהוא בחי' התגלות האור מן החושך ע"י נתגדל האמונה וע"י עיקר הרפואה:

טז האמונה היא בחי' ארץ נושבת ופנים אמונה הוא בחי' ארץ לא זרועה והרב האמת הוא משגיה על כל חלקי האמונה של כל אחד ואחד לקבצם ולהעלותם וע"כ נקרא לימוד הרב עם התלמידים ישיבה על שם קיבוץ חלקי האמונה שהוא בחי' ארץ נושבת:

יז עיקר האמונה הוא רק במקום שהיכול נפסק ואינו מבין הדבר בשכלו שם צריכין אמונה וכשאינו מבין הדבר בשכלו אזי נשאר רק בחי' המדמה נמצא שעיקר האמונה הוא בבחי' המדמה וכשהמדמה אינו מבורר ומתוקן ע"י בא לאמונות בוביות שהם עיקר זוהמת הנפש ועיקר בירור המדמה והיקון האמונה הוא ע"י הצדיקי אמת שיש להם בחי' רוח'ק רוח נבואה:

יח חידוש העולם א"א להבין בשום שכל כי אם ע"י אמונה כי אנו מאמינים שהש"ת ברא את העולם וחידש אותו ברצונו כי באמת חידוש העולם היה ע"י בחי' אמונה כ"ש וכך מעשהו באמונה ועיקר התקבצות החסדים שעל ידם יהיה חידוש העולם שלעתיד הוא גם כן רק ע"י אמונה:

יא מה שהשיות מנהיג עולמו על ידי בחי' טבע והשגחה הוא טובה גדולה להעולם ע' פנים ובאמת א"א דהבין כלל מהו טבע והשגחה כי הטבע בעצמה הוא השגחתו יתברך :

כ כשאדם רואה שלבו מסובב ומוקף ומעוקס בעקמומיות וקשיות וכפירות על השיות או על צדיקי אמת שזה עיקר המניעה הגדולה מעבודת ה' יותר מכל המניעות כי העיקר הוא מניעת הכוח אזי צריך לצעוק להשיות בקול חזק ממעמקי הלב ואזי השיות שומע קולו ופונה לצעקתו ויבול להיות שמוה בעצמו יפול ויתבטל לגמרי כל הקשיות והמניעות ועכ"פ הצעקה לבד הוא ג"כ בחי' אמונה וכיטול הקשיות והכפירות כי מאחר שצועק להשיות על זה מסייל לא ניהא ליה בהקשיות והכפירות נמצא שזה בעצמו בחי' אמונה רק שהאמונה היא בקטנות עדיין וע"י הצעקה יוכל לזכות לאמונה שלימה בתכלית עד שיתבטלו ויפלו לגמרי כל הקשיות והמניעות כנ"ל :

כא מי שהוא איש אמונה התשובה שלו יותר קלה כי אין צריך לסבול יסורי התשובה כ"כ מאחר שגם בשעת העבירה לא היה תענובו בשלימות כי מאחר שיש לו אמונה מפתח ידע כי מרה תהיה באחרונה רק שלא היה יכול להתגבר על תאוותיו וע"כ תשובתו קלה יותר :

כב איתא בספרים שכל התהוות מעשה בראשית היה רק בשביל מה שצפה השיות שיהיו אנשים שיהיה להם יסורים בענין האמונה הק' מחמת הכפירות והבלבולים העולים עד מחשבתו ר"ל והם יתגברו כנגד אלו המחשבות ויתחיקו באמונה ורק בשביל זה ברא הש"י כל מעשה בראשית :

כג כל אדם במקום שמפתים השגת שכלו כפי מדריגתו אמור לו להסתכל להקין יותר כי זהו אצלו בחי' מה למעלה מה למטה וכ"י וע"כ צריך לסמוך שם רק על אמונה לבד :

כד אמונה הוא צינור כל ההשפעות וכל הברכות. וע"י הכפירות היו אזי הקליפות נוסלן ח"ו ההשפעות והברכות :

כה עיקר הכפירות ובלבולי אמונה היו באין ע"י גדלות וע"כ צריך כל אדם להשגיח בעיניו פקוחא ולראות שפלותו ורוממות השיות וע"י זוכה לאמונה שלימה וע"י נתמלא פנימת הלבנה ונתייחד שם הויה עם שם אלקים כמו שיהי' לעתיד וע"י נמשך שפע טובה וברכה וכל טוב :

כו דע כי יש שני מיני פלמין באחד דר בו מלך ובהשני דר בו עבד ובוודאי באמת הוא הידוק גדול בין הפלמין של מלך לפלמין של עבד רק אעפ"כ אפשר למעות ביניהם היינו כי יש קשר שמתקשרין הרבה נפשות וכו' עד שנבנה מהם בית ומדור וזה המדור הוא מדור לאמת שהוא בחי' מלך ובשצדיקין לבקש אמת מוצאין שם באותו המדור היינו בתוך הקשר של הנפשות הנ"ל שמהם נעשה מדור להאמת אבל כנגד זה יש ג"כ קשר של רשעים שמתקשרין יחד הרבה נפשות של רשעים ונעשה מהם בית ומדור לשקר שהוא בחי' עבד והנה בין שני הבתים הנ"ל אפשר למעות כי השקר מדמה עצמו להאמת כי גם שם יש קשר מגפשות רבים ואפשר לאדם למעות ואינו יודע היכן האמת ולהיכן יקרב עצמו ודע ששני מצות פדיון שבויים זוכה דהבין בין שני הבתים הנ"ל בין אמת לשקר בין מלך לעבד :

כז לפעמים טחמת שהמדינה מלאה שקרים והמקד הוא איש אמת
 עד כן הוא מסתיר פניו והוא נעלם ומכסה ומוסתר מהם מאד עד
 שאין שום אדם זוכה לראות אור פניו הנעימים כי דובר שקרים לא
 יכון לנגד עיני וכשבא החכם גדול שהוא מבין היטב על כל שקרי
 המדינה ופחותם והוא בא לפני המקד ומספר והולך כל שקרי המדינה
 ומזחיל לשבה ולפאר כאר את המלך איך שזוה בעצמו רואין שהוא
 איש אמת שבשביל זה הוא רחוק כ"כ מהם טחמת שאינו יכול לסבול
 השקרים שלהם והמקד טחמת שהוא עניו מאד ודרך העניו שכל מה
 שמשבחין ומגדלין אותו יותר הוא בא בעניויות ובקטנות יותר וטחמת
 גדול השבה ששיבת החכם את המלך עי"ז בא המקד בעניויות ובקטנות
 כזה עד שלא היה יכול להתאפק והכיר את המסוה מעל פניו לראות
 את אותו החכם מי הוא זה שהוא יודע ומבין כל זאת ועי"ז ממילא זכה
 החכם לראות אור פני המלך והנמשל הזה לבד מהסודות הגדולות
 המרוסזין בו כסובן בפנים אך ג"כ כפשוטו ממש טובן ג"כ לכל הד
 כפום מה דמשער בלביה :

כח מה שהתנבאו כל הנביאים בפרט מה שמבואר בדניאל מענין
 הביור והצירוף שיה' באחרית הימים כ"ש יתבררו ויתלבנו ויצרפו
 רבים וכו' כל כוונתם היה שבאחרית הימים האלה יתנסו ויתצרפו
 ישראל בענין האמונה הק' כי יעמדו ויקומו רבים שירצו להטעות אותם
 מהאמונה הק' ע"י לימודי התכמות והחקירות והפילוספיא הארורה
 שהתפשטה עכשיו בעוה"ר ובכל פעם הולך האפיקורסת ומתפשט
 ומתגבר בית-וזה יהי עיקר הנסיון של ישראל באחרית הימים ורבים
 יבשלו ויפיו עי"ז ח"ו והמשכילים יזהירו כוזה הרקיע ואעפ"י שכבר
 הודיעו זאת מקודם שזה יהי עיקר הנסיון אז וא"כ היה ראוי שכולם
 יעמדו בנסיון כאחר שהודיעו זאת מקודם אעפ"י יהי בזה נסיון גדול
 רק החכמים באמת ובאמונה הק' כשיראו שכבר הודיע זאת מקודם
 בוודאי יתחזק לבם עי"ז ביותר בהש"ת ובתורתו הק' וכו' :

אנהה

א ע"י אנהה דקדושה הוא חוזר ומגדיל את הרוח הדופק וניזול מהטענות רוח
 שבא ע"י יגיעת וסדרת הפרנסה וזוכה לדעת גדול :
ב ע"י אנהה נעשה האדם צדיק הדפה ממש צנוף ונפש :
ג גם בקדושה צלמה יכולין לזכות ע"י האנהה ליל ממדרינה למדרינה :
ד מי שזוכה לאנהה אמסיית מעזיקה לזכה בלאת אזי גיטו משהכר בלאת ממש
 מחמת אנהה עד שכמעט שהין לו כח חיקף אה"כ אפי' להגביה ידו עד שזוכה
 קצת וחוזר לו כהו וכשארז"ל אנהה שוכרת גופו של אדם שוכרת ממש אך אפי' מי
 שליט זוכה לאנהה כזאת אעפ"י כ"ט כי מאד מעלת האנהה דקדושה ובחבואר לעיל :
ה טוב להאדם נשעה כזוכב על מסחו ליטן להרגיל עלמו לספוך שיחו לפני הש"ת
 ולבקש ממנו ית' שיזכה להקרב לעבודתו ית' ואם אינו זוכה אז לדבר דיבורים
 לפני ית' עכ"פ ירגיל עלמו להסאנה ולגנוח בניחות הדבה חכמות זה אחר זה על
 זה שיזכה להקרב אליו ית' :

א כשאדם אוכל מאכל בטהרה היינו או שאוכל בתורה גדולה כצמחה או שאוכל מאכל שלא בהדרגה הניצוצות עדיין מבחי' מאכל בטהרה למאכל אדם ע"ז הוא ניטל מבחי' הדעה ואזי נוטל ע"ז להצבה וירא' הספולה כי עיקר שלימות הצבה ויראה הוא ע"י הדעה :

ב אכילה הנדיק הוא רק בשביל הנשח' כי מחנחה נשמתו ע"י אכילתו ואזי הוא חיה בטוה וזוכה לדלות ולגלות העצות שעי"ז גדילה האמונה :

ג מי שרוצה לשבר חיות אכיל' בתכלית שלה יקבל שום פענוג מאכילתו ירגיל עצמו שלא להכניס הדבר שאוכל לחוץ וטהר רק ללועסו בין שיניו בלי סיוע החוץ :

ד אכילת כללים חיים מזיק מאד לכמה דברים עיין פנים :

ארץ ישראל

א כל העונם ניזון משפע של ח"י וח"י בעצמה מקבלת השפע מן האמת שהוא מדת יעקב בתי' ספארת כלליו' הגוונים בתי' חסילין שנקראים חיים כשארז"ל וע"כ נקראת ארץ החיים וע"כ כתיב בה תמיד עיני ה' הלקיך בה כי דובר שקרים לא יכון לנגד עיני ארץ ח"י שהוא מדת אמת ע"כ תמיד עיני ה' בה ומחמת שפיקר העשירות בא מאמת ע"כ כתיב בה אשר לא נמסכמות האכל בה לחם וגם הוא בבחי' שפירת חיות אכילה עיין פנים וכשפוגמין באמת בכליות הגוונים ע"ז באים לעניות ולהתמך לבריות שהוא בתי' צמחה שהוא ג"כ כלליות הגוונים בבחי' כיון שנלך לבריות משתנה פניו לכמה גוונים . (אמר המעתיק מזה תבין מה שבעה"ר עכשוו שנקנס בתי' השפע של ח"י ע"כ רוב יושבי ח"י עיקר פרוסתם משל אחרים והם בבחי' נזכרים לבריות השי"ת ירחם ויביט אותנו לארצנו והחזיר השפע קדש של ח"י למקומ' בשלימות) :

ב ע"י מחלוקת פוגמין בקדושת ח"י ואזי נקראת ארץ כענן וגם מזה בא עניוה :
ג עיקר קדושת ח"י הוא ששם היא השגחתו יה' המיד ולעמיד שיחדש את כל העולם שלו בבחי' ארץ ישראל אז יתנהג כל היולם ע"י השגחה לבד ותחבטל השבט לבמרי :

ד עיקר מעלת קדושת ח"י הוא רק ע"י השגחה השי"ת ומחמת שהשי"ת מסתכל בה תמיד כ"ש תמיד עיני ה' הלקיך בה עי"ז ח"י מקודשת ואוירה מחכים כי עינים על שם החכמה נאמר :

ה עיקר כח קדושת ח"י הוא ע"י בתי' כח מעשיו הגיד לעמו לחם להם נחלת נים וברוננו נטלה מהם ונחגה לנו כשארז"ל נמצא שיעקר כח הבישת ח"י הוא ע"י עשרה מאמרות שבהם נברא העולם ואז בעם הבריאה לא היה עדיין התגלות התורה בעולם אעפ"כ גם אז היה כל קיום העולם והיותו רק ע"י התורה רק שאז הייתה כל התורה נעלמת בתוך העשרה מאמרות שהם כלל הדיבורים והעבודות והעשיות של ישוב העולם ועסקי דרך ארץ ואז היה העולם מאקיים רק בהוד חכם לבד בבחי' האוצר מתנה חכם נמצא מזה האוצר מתנה חכם הוא הדרך לח"י כי על ידו הולכין וכוונתן ח"י מיד העט"ס וזה בחי' דרך ארץ ע' פנים וגם עי"ז יכולין לכבוש כל מקומות העולם ולקדשם בקדושת ח"י וע"כ כשרונון לילך ולבא לארץ ישראל לריבון לבקש מהשי"ת רק מחמת שם פתי' ואהחק אל ה' בער הוא לאמר :

ו בח"י בעצמה יש בה ג"כ בתי' עשר קדושת' זו למעלה מזו והם בבחי' עשרה מאמרות וכל מאמר יש לו בתי' יראה כי יש יראה למעלה מיראה :

ז מי שאינו יודע סוד כוונת הפילין בתכלית שלימות הסגנה נפלאה ונוראה מאד
הוא אינו יודע בשלימות סוד הארבע רוחות של א"י :

ח הנדיקים הגדולים זוכין ע"י נסיעתם לא"י להשיג חכמה עלאה גם זוכין ע"י
הנסיעה לא"י לקבל הסגנה ע"י לבושי :

ט קודם שבאין לגדלות (היינו להשגה גדולה ונפלאה שהוא בחי' מוחין גדלות)
צריכין ליסול בתחלה לקטנות וא"י הוא גדלות גדלות (היינו שהנדיקים זוכים
ע"י קדישה א"י להשיג השגות נפלאות ונוראות שהם בחי' מוחין גדלות בתכלית
המעלה העליונה בבחי' גדלות גדלות) ע"י צריכין ליסול בתחלה בקטנות דקטניות
היינו שהנדיקים הגדולים ונפלאים מהם בתכנית המעלה העליונה א"י להם לילך
ולבא לא"י כ"א ע"י שמשפילין עצמם ויחד ואין נראה בהם שום התרוממות והתנשאות
כלל בנסיעתם לא"י רק מעלימין עצמן בתכלית הה' ומה ויורדין לקטנות עמו
ומוסגין מאד שהוא בחי' קטנות דקטנות ומקבלין על ענין ציונות וכיוצא וכו' וע"י
דייקא זוכין לנחם המלחמה ולעבור בשלום על כל הנישנות והעיכובים ולבא לארץ
ישראל ולהשיג ע"י השגה עליונה ונפלאה ונוראה מאד שהוא בחי' מוחין גדלות
בתכלית המעלה העליונה בחי' גדלות גדלות כו' :

י אעפ"י שכמה נדיקים לא זכו לבא לא"י עד שעברו עליהם מנישות רבות וסכניה
עמומה כידוע. אעפ"י אנשים כשרים ופשוטים דייקא יכולין לבא לא"י בנקל כי
אין הבעל דבר מחנכר עליהם כ"כ למנוע אותם מזה :

יא ית שהיו רוצים ליסע לא"י אם היו יכולים ליסע לשם בהרחבה והרזיה ליסע
באמת לא"י נרץ להיות מרובה לילך גם רגלי לא"י וכ"כ לך מארץ לך דייקא :

ברית

א ההולאת של שבירת עצמות שקורין צרעכיניס ר"ל בא מחמת חלואת יאוף :
ב מיעוט שינה או ריבוי שינה ממעטין חלואת החשבול אך שמזיקים להמות :

ג ע"י תיקון הבריה שהיא בחי' מין מהיקין שזוכין ע"י המגוי ארץ שע"י זה
נשתקנן המוחין ע"י זוכין שגה השינה שהוא בחי' הסתלקות המוחין מחוקה
ועובה מאד בבחי' מחוקה שנת העובד וכו' כי באמת צריכין דייקא לסלק את המוח
ולעבוד את השינה בפשיטות ובחמימות (עיין תמימות אום ב) :

ד עיקר קדושת מחנה ישראל הוא ע"י שמירה מסתוות יאוף וממקרה לילה ח"ו :

ה מי שהוא רק חכם אמת אפי' עכו"ם מאחר שהוא רק חכם אמת ראוי שלא
יהי' חללו חלואת מבגל נחשבה להאווה כלל וכן מי שהוא חכם בחכמת הנישנות
ראוי שהי' נמאס חללו האווה הזאת בתכלית המיחוס בפרט שהחלואה הזאת מסתדה
ומזקה לחיות האדם מאד ומחשפה כחוש של אדם בודאי ראוי למעט בזה בתכלית המיעוט
רק לצורך קיום המין לבד :

ו עיקר התגברות היסוד הוא בפאוס זאת וע"כ נרץ האדם להשחל בתחלה שכל
מגמתו וגינתו יהיה רק לשבר בראשונה החלואה הכללית הזאת והנדיק האמת לא
די שזכה לשבר האמת עד שאין לו שום תאוה לזה כלל כי אם אדרבה גם הזוג
המזכר לנדיק האמת קשה עליו מאד וים לו יבצרים מזה כמו יסורי הסימוק בשעת
מילה ויותר מזה עוד וכל אדם יכול לזכות בבא למדריגה זו כי הוא דבר פשוט
ומדריגת קדושת הנדיק בענין זה גבוה עוד יותר ויותר :

ז מי שזכה לזכך עצמו מחלואה זו עד שהלך חים ואשה שוין ואין לו שום נד שמד
ותפש כל שהוא מהרסורי אשה זה אינו מהירא גאון לו שום שמד גם ממלאך
עיין פנים :

ה חט"י שתלויה ממנו הוא תלויה גרוע מאד והיא עבודה זרה ממש חט"י עיקר
הסיון של כל אדם בעוה"ז הוא בתלויה משגל :

ב לענין הכבד של מקרה לילה ח"ו התיקון הראשון לזה הוא מקיף ולריכוזן לזהר
מאד לטובל בחו"ו היום דייקה חפי' אם לא יוכל לטובל בנזקק עכ"פ יטובל
באור היום חפי' לפנות ערב וטוב מאד לטובל סיכף מיד אחר שקרה לו המקרה
ח"ו ולענין התיקון הנפלא של אמירת הוי"ד קפיטל חללים המבואר בליק"מ בודלי
מי שיוכל לטובל במקרה ואח"כ יאמר מה טוב אך חפי' אם הוא חנוס שא"א לו
לטובל חט"י"כ אם יאמר הם תיקון גדול ופרא מאד ואם יאמר בכוננה כראוי
בודלי מה טוב אך גם האמירה בעלמה מסוגל מאד :

י עיקר התבונה תלויה משגל הוא רק מחמת עבודה זרה שחורה ולריכוזן להתבונן
בכל עוז להיות אך שמח המיד וחפי' כשנפלין ח"ו לתוך רפש ופיס שקשה לו מאד
לנאח ממש צריכון בחמת לנזקק על זה להשי"ח וטעקין וטעקין וטעקין וכו' ובענין
התחשבות והבלבול שמבלבלין להאדם בענין זה בחמת דיה לנרש בשעתה ועכ"פ
לא יחשוב ולא יבלבל ח"ע כלל בענין זה לא קודם ולא אח"כ :

בנים

א כשהאדם מקדש עמו באכילתו ונכל עסקיו עי"ז זוכה להמשיך האלדה בקדושה
ובשקרה כראוי ועי"ז זוכה לבנים ח"ח :

בושה

א בזה יכולין אטל להבין אם יש לאדם יראה שחיס קיינו בופה לאחר תיקון החט"י
כשאלו מהחכמין על פניו ומסל עלינו יראה וטופה סימו שנמשך גם עלינו דעת
נגדלת הברא יתברך :

ב כשהש"ח רואה לפעום ממנה ומשפ"ס של יבראל ח"ו הוא בנחי' חזר מן הרי
שאמר באכילה ע"כ צריך שיבא עליו בופה שהוא שפית דמים בחי' שחיסה
שמחרת לאכילה ואז צריך שמירה שלא יינקו ההילונים מדם הנשפך וע"כ אז השכינה
מכסה באהבה הדמים של יבראל שנשפכו זה בחי' כיסוי דם גם ע"י הופה וכ"כ
הנ"ל יכולין לזכות למחילת עונות עד שיהפכו לזכיות וגם עי"ז יש לפעמים עליה
גדולה לכמה וכמה נשמות הנפולות :

ג צריכון להחביים מאד מהש"י עד שירגיש ממש הופה על פניו שישתנה פניו לכמה
נחנין כדרך המתביינין ממש'בלי שום שינוי :

בגדים

א אדם כבר צריך להדר שיהי' מלובש בכבוד קצת כראוי אם אפשר לו ולא יהי'
צווי ומכש"כ הצדיק בודלי צריך שיהי' מלובש בכבוד כי עי"ז הוא נחב בעיני בני
אדם ויוכל לקרב הוזהר לעבודה השי"ת ואם לא היה מלובש בכבוד לא היה נחשב בעיני
בני אדם כלל וחפי' השי"ת בעלמו כניטול כפרנה להכיר ח"ע עם הטולם הייט
שהעולם יכירו אותו וידעו ממנו ית' החלש ח"ע ג"כ בלבושים כניטול שהם כל
האבות והמופחים אשר עשה ה' בהאריכו וכו' וכו' שח"ז הוא בחי' לשתין אליו ית'
שעי"ז הכירו בני יבראל! בכל פעם גדולא ית' ביושר וכו' להתקרב אליו ית' כרש"מ
לפעמים

א לפעמים היתה רוצה להכניס גאווה ח"ו בלב הדיק באשר שהוא לדיק מושל ביראה חלקים וכביכול רצון השי"ת בידו כי מי מושל בי לדיק אזי לריך להשיב אל לבו דבר זה בעצמו ולומר איך חמי מושל כביש לי גאווה ואין השם יחנך שורה ע"י כשארז"ל :

ב אין זה ממדת ענוה להיות שפל ונכזה ולא יהי' בו שום עזות דקדושה כי אין לאדם חלק בחוריה כשאין לו עזות דקדושה לעמוד עגד כל הקמים עליו למנוח אוחו מעבודת השי"ת ח"ו ועיקר מדה העטה בשלימות הוא כשהוא במדריגה שיוכל לכהוב על עצמו כמה משרע"ה והאיש משה עניו מאד זהו מדריגה הענוה בחכלית וכמו שמלי"ו באמוראים שאמר רבי יוסף לא חיתני ענוה דליכא אגא :

ג ענוה בלא חכמה אינה כלום כי בודאי אין זה מעלה הענוה להראות עצמו בכפיפת ראש בדרך שקום כאלו הוא עניו כי זהו ענוה פסולה ועיקר שלימות הענוה כשהוא בחכמה וע"י פגם לשון הרע של העולם נעשה פירוד בין ענוה לחכמה ואז ח"ס להיות עניו בשלימות אם לא מי שהוא במעלה גדולה מאד במדת הענוה עד שגם פגם לה"ר של העולם אינו מזיק לו לענוה שלו :

ד כשהאדם מעלים ומסחיר ומקטין ח"ע בענוה ושפלות אזי השי"ת כביכול ג"כ מראה עצמו חליו בבחי' ענוה ושפלות ומלמ"ט זה גאווהו וגאווהו ומקטין ח"ע כביכול ופוק עמו בבחי' אשכחן אה דכ"א הבל כשהאדם מתאגף ומאגדל ח"ו אזי השי"ת ג"כ מראה גאווהו וגודלו אשר מי יוכל לסבול ולקבל כבודו וגאווהו יח' כי הנה השמים ובמי השמים לא יכלכלוך וכו' ומזה בא חורבן ביהמ"ק בעוה"ר :

ה ית' החד שהוא עניו ואין הענוה בלב או בריזה אדר משאר האיברים ועיקר שלימות הענוה הוא שיחי' עניו בחכלית בכל האיברים שלבו וכל איבריו יהיו בבחי' ענוה בחכלית הביטול : **ו** ע"י שפלות זוכין לאמונה : **ז** דרך העניו שכל מה שמבנהו ומגדלן אוחו יופר הוא בא בעניויות ובקטנות ביותר בבחי' במקום גדולתו שם אהה מואל עשוהונו :

דעת

א מי שזוכה לדעה אמתי לדעה אוחו ית' אין חילוק אלו כלל בין חיים למיתה כי הוא דבוק וכלל בו ית' בחייו ובמותו רק ששכשוו בחייו דירתו בכלן בין החיים בעוה"ו ואח"כ דירתו שם בין השומרי עפר כי מאחר שכלל בהשי"ת באמת ע"כ הוא חי חיים נלחיים כמו השי"ת כביכול :

ב אהבה סליה בדעה ושלל וכשהמוה מתעבר ונתבלבל מזה בא התגברות השגאה וכפי הבלבול והעכירות של המוח שגא ע"י האוה ממון כן התגברות השגואים ולפעמים השגאה הוא בליזה בחי' דעת ומוה היינו שיש להם עב"ם איזה טעם ושלל של בחי' עכירה המוח על שגאחם ולפעמים מתרבה העכירות כ"כ במוה ע"י האוה ממון עד שנעשה ע"י שגואו חנם היינו שאין להם שום טעם ודעה השי' של בחי' עכירה המוח על שגאחם רק הם שגואי חנם :

ג החכם האמת המתירי מוחין שלו בזה בחי' שערות הם בחי' שפתיים שמוה בזה שפתי החכמה והמדע לעבודה השי"ת כי מחמת שמתווחו בעצמו ח"ס להשולם לקבל מאורו ע"כ הוא לריך להבלבג ולהתכסות ולהגפיל עצמו לדברים קטנים ומחמים כדי שיוכלו העולם לקבל ממנו כדי שיפחה להם שפתי החכמה והמדע לקרנם להשי"ת וזהו אלל כהדיק בחי' מוטרי מוחין בחי' שערות : **ד** מי שיש לו שום דעת וידע מעט מגדלם הבורא י"ה שאה רק לכל חד כמות מה דמשפר בלבו ומי שזוכה למשפר בלבו ק"מ מגדלם הבורא ית' בודאי אלל זה אינו נחשב שום דבר לגביהו ואי"ה מה שמתעב

בעיני המון למסיון גדול כגון הכסיון של תאוות משגל הוא אללו שסות ותיגשן וזו
 לריך שום ההגברות על זה ומה שנאמר בתורה שבה יוסף הצדיק וכן שאר הצדיקים
 ששמדו בנסיון יש בזה סוד ויש יפה"ר שאינו מגופס כ"כ אך הוא בחי' קליפה וזקק
 וגם זה הינו היסוד"ר של הקדושים בעלי הכמה ודעת כי אללס הוא רק היסוד"ר
 שלמעלה שהוא מלאך הקודש שהוא בחי' גבורות ודינים וזה הבר דעת יש לו זה
 היסוד"ר ולריך להגבר עליו ולהמהיק הדינים שהיה' רק כולו טוב כי מי שנכלל במקום
 שהוא לריך להכלל הינו בח"ס פס טלו טוב ואין שם דין ח"י ק"כ צריכין להמחיק כל
 הדינים והגבורות שהם בחי' היסוד"ר שלמעלה ולסיות רק כולו טוב בלי שום דינים
 כלל : ד' יש רוח שפוח של עבירה שהוא חכם גדול יותר מכל השולס והעסי"כ הוא
 רוח שפוח אך הרוח שפוח של רוב השולס הוא שפוח ופגשן וסכלת ממש חיל פני
 ומבוגע והוא רק מעכירות ובלבול המוח הבא מעכירות ובלבול הדעים ומי שיש
 לו דעה זה כל שהוא הין לריך שום ההגברות ללח אוחו : ד' בכל יום ויום לריך
 האדם לקבל ההתחדשות המוחין והמוחין הם בחי' ראייה בעיני השכל וכמו שבנת הראות
 ממש יש מי שנת הראות שלו יפה ויכול לראות נמרחוק ויש שאין כח הראות שלו
 חזק וע"כ הוא לריך להקצר להדבר שהוא רוצה לראות ולהסתכל בו יפה קן בעבודת
 השי"ת יש מי ששמו זה ויכול להסתכל לו ללמוד בלי עיון ויש מי שצריך להעלות
 במהשגתו מקודם שידבר ולא ידבר מקודם שיפלה במחשבתו יסיה כדיבר בלח מחשבה
 וזה בחי' מוחין דקטטה בחי' דינים והוא המיד נשוא ולמי יכול לבח' להתחדשות המוחין
 וע"י הטובה מהבה זוכה לשכל זה בזה בחי' מוחין גדלות שחס בחי' רחמים והסוד
 ואז יכול להסתכל וללמוד בלי עיון ובכל יום ויום זוכה להסתחדשות המוחין :

הטובה שנימה השלם הדעת ומחשורת רחמטה :

ד' כשהאדם הוא בקטנות המוחין ואז הוא בחי' עני מן הדגת ואז כשהוא מרחם
 על עולמו כי הין רחמנות גדול מזה ומחזק ח"צ עד שבא לגדלות המוחין אז
 נמחקן ממנו כל הדינים וממשכן עליו רחמים וחסדים גדולים ואם לא יכול בעצמו
 לבח' לגדלות המוחין טנה לזה שיהכיל אחרים וע"ז נחשברין המוחין גם הללו :

ה' צריכין שכמה ודעת חק' יאכל הם הגוף דהיינו שהגוף יחסך למהות הכחמה
 חק' שהוא הפוח ודעת שזכו בחי' הכילה שהמוחין נחשך לגיון :

י' כשהעורר בעולם שכל הדש בעבודה ה' מה שלח היה עודע עד עהה ע"ז רבי'ס
 מיביני אדמת עפר יקינו אך הלה להי עולם פי הצדיקים מקבלים זה השכל ועונדן
 בזה הבי"ה ויש אנשים כחלו שהם בחי' ופשיעים יכבלו בס והם אינם משתחבים
 עם זה השכל החדש לעבודת ה' רק שעי"ז הם מבזין ומחריפין את השולס על שהם
 יודעין מזה השכל החדש והשולס הינם יודעים מזה בזה בחי' ואלה להראות
 ולדראון עולם :

יא' השכל שיש לכ"ה בכח הכמהו מלבד מה שהשי" מוכיף הכמה לחכימון ב ח זה
 השכל לבד יכול ג"כ לעמוד נגד כל החלואות חפי' מי שכבר נמשך אחר הק"ס
 שחי" ועבר מה שעבר ונפסם שכלו והחבלכל ונחשעב חשע"כ במעט דמעט ש"י
 הנשאר יכול ג"כ לעמוד נגד כל החלואות וחפי' וקודה אהה מן השכל יכולה לעמוד
 נגד כל השולס עם החלואות :

יב' צריכין להשייגע מתד בעבודה ה' וגם רחמנות גדול מאתו יש' קודם שצדין
 שיעמדו ויפקטו שערי המוח למטה ויזדקך מוחו בשלימות עד בלא ירנה שום
 דבר בעולם ויהיה הכל שום אללו כי מי שמקשר בעי"ז יש שילוק גדול אללו בן
 שחי" שהוא רחבת ידים ובין הקצר שאם מקום נר וכיוולח בזה אללו פי שצדיק
 מוח ואין לו שום סתיה ורטן כלל לפוס דבר רק להשי"ת ולהטורה חק' נמלא שחי" :

שזה הללו בין צעוה"ז בין בקבר בין צעוה"ב כלום הוא דבוק רק בשי"ת ובמחשבתו
בנמי בהזדקך נחמה אחר צעוה"ז בשכרך השמור עליך ב' דבר והקיותו י"ח
השיחך בעוה"ב כשדרו"י היינו שהכל שזה הללו כ"ל :

יג אם היה זוכה האדם ליישב דעתו הישב באמת. אז היה מסתכל ורואה האמת
שכל היראות והפחדים שהוא יראה מבני אדם העומדים כנגדו לאנשו מעבודת
ה' הוא ככל שמות והבל. ובמקם הוא מחיירא ומחשדה מהם. כי מה יעשה לו
אדם. וכן לעיני החלוות ג"כ. כי כולם הם שמות והבל ממש ובזאת הוא מחלוט
להם. כי באמת אינם כלום. ומי מכירה אותו לזה וכו'. כי האדם הוא בעל
צחורה. ובקל יוכל להרגיל דעתו לסוק ממנו כל הפחדים וכל החלוות שלו כ"ל :

יד כשזוכין לדעת שלם באמת. אזי יכולין לעשות ולעבוד את השי"ת ברבע שעה
מה שהדם אחר נריך לעבוד ולהחייגע על זה שבאים שנה :

טו יש דברים נפלאים וחכמות עליונות ונוראות השי"ת בזה העולם שיכולין לחיות
בהם לבד בלי שום חרילה ושהיה :

טז יש שני שכליות והם בחי' אחר וקדם. היינו כי יש שכל שמגיע לאדם
באחור הזמן. אבל יש שכל שהוא לאדם בשפע גדול במהירות גדול בשמות מרגע
כי הוא למעלה מהזמן ואין נריך שום זמן לזה השכל. וזה השכל הוא בחי' פנים
בחי' יעקב בחי' אמת :

יז מה שהעולם רחוקים כ"כ מהשי"ת. הוא רק מחמת שאין להם ישוב הדעת
וכמבאר לעיל. כי באמת כשהיכלי ההמרות מתגברין. אזי לא די שממירין
ומחליפין רע במויב טוב ברע וכו' בכלל העולם ובירמין שלל הממשלה והגדולה הוא
רק לכן השפחה ובשימיות מחשבתו של בן האפחה בעלמו ההגברו גם כן הסיכלי
חמדותו כ"כ עד שהפכו את דעתו ולבבו כ"כ לגרום רעות גדולות לחביו האמתי בעלמו.
ולגרם את בן המלך לבמרי. חף גם בשימיות מחשבתו בן המלך האמתי בעלמו
ההגברו ג"כ הסיכלי החמדות והמירו והחליפו את דעתו להיפך מן החמת עד שנסל
דעתו כ"כ ע"י פהרה לו על מה שנהגה. עד שלקח עלמו הל השכרות והלך
בשהירות לבו. וע"כ באמת את"כ השי"ת הבן השפחה בעלמו כשבת ק"ל לכלל ישוב
הדעה הבין בעלמו שהטא היתה גדולה בזה שגידש את בן המלך כי ממה נפשך
יש'. ומש"כ הבן המלך כשהי"ב דעתו אזי הבין האמת שזדרכה את השי"ת יכול
לעשות כזה וכו'. ח"כ הי"בן מה שפיתו וכו'. ונהחרט מהד. וע"י ההרפות
האלו הזר העולם להיקונו ובמח"ס. הרי ראינו כי הכל הלוי רק בישוב הדעת
באמת כ"ל :

יח בודלתי אין שום דבר נעשה בעולם לבניה ה"ו. רק כל דבר יש לו בודלתי ה"ח
שורש ומכוון גדול למעלה. ואפי' מי שאינו יודע מה נעשה בעלם. העפי"כ
כשזכ' לעשות רעו ית' בודלתי הוא טוב מאד אשרי לו. ולריכין לבקש מהשי"ת מאד
ביזכה לכוון רעו ית' ולעשות רק מה שהוא ית' חפץ. אבל כשזוכה האדם שמתקין
לו הארת הדעת והחכמה האמתית. חוכה לדעת מה הוא טובה. אזי הוא טוב לו
ציוטר כי נפתח לו כל השמים וכל החכמות והשכליים דקדושה. והשי"ת מראה לו
מה הוא עושה בנמי' נפאחו השמים ואראה מראות חלקים. ואז בודלתי השי"ת שומרו
מכל משול ברוחניות וגשמיות. הן בשבתו וצחיו. הן בלכתו בדך שזה בחי' השם
של שמייה היואל מר"ת של הפסוק והמבכילים יזירו כוזהר הרקיע ומס"ת של הססוק
כי מלאכיו יואה לך ע' פנים :

יט לשמיות נחייגע מהלימוד אז לריכין לשים ולדבר שיחה הולין פה בני אדם
לסקח דעתו ואין זה בכלל דברים נפלים ח"ו :

א שלימות האותיות ושלימות הדיבור הוא ע"י אמונה :

ב מה שעכשיו בעוה"ז נפל חכמת מליצת לשה"ק מאד עד שכמעט רוב חכמת המליצה הוא אצל הקלי עולם השקיעים מאד בתאוות משגל שהוא הרע הכולל וההיפך ממש מקדושת לשה"ק וע"י צחות המליצה שלהם הם מושכים את לב כמה וכמה מנערי בני ישראל עד שמביאים אותם לאפיקורסות גמור ח"ו וזה בחי' נופת תמונה שפתי וזה וכן מגבריה אמריה החליקה וכ"ז הוא בחי' הנחש שפיתה את חיה (שהוא בחי' הדיבור של לשה"ק) והטיל בה זוהמא (מובן שם בהתורה סי' י"ט ד"ה תפלה לחבוק כפי הנראה לע"ד המעתיק) :

ג בשעה שהאדם בבחי' שינה עדיין ולא נשמע לאזניו עדיין דברי החכם האמת העוסק לעורר בני אדם משינתם כי זכאה כאן דמלול על אודנא דשמע אז האדם הוא בבחי' אלם שאינו יכול לדבר כי סתם חרש הוא שאינו שומע ואינו מדבר דהיינו מחמת שאינו שומע אינו יכול לדבר ואחר כך כשמעוררו החכם ושומע רבריו או נפתח לו הדיבור בבחי' להתיר פה אלמים ומחמת שהיה הדיבור מצומצם כ"כ זמן רב שהיו חרשים ואלמים וע"כ עכשיו כשיוצא הדיבור הוא יוצא בכח גדול וזה הכח בא לכלי ההולדה דהיינו במחני הדור שהם בחי' כלי ההולדה הם מקבלין זה הכח של הדיבור ועי"ז נעשה פקידת עקרות :

ד צריכין לראות שיהיו כלי הדיבור סמוכין וקרובין אל כלי ההולדה כנ"ל כדי שיוכלו לקבל כח הדיבור היינו שלא יהי' בבחי' קרוב אתה בפייהם ורחוק מכליותיהם וע"כ צריכין לשמור פתחי פיו בבחי' שמור פתחי פיך :

ה עכשיו הדיבור חסר ואינו בשלימות מאחר שאין כל העולם קוראין להשיות עם הדיבור אבל לעתיד יקראו כולם להשיות עם הדיבור וע"כ אז יהיה הדיבור בשלימות בבחי' כי אז אהפוך אל כל העמים שפה ברורה לקרא כולם בשם ה'. שפה ברורה דייקא כי מאחר שהכל יקראו להשיות עם הדיבור ע"כ אז יהיה להדיבור שלימות וכ"ז יהיה לעתיד ע"י גורל התגלות האמת שיהי' או שע"ז יראו הכל גדולת ותפארת הצדיקים והכשרים וכן להיפך מפלת הרשעים ועי"ז ישבו כולם להשיות ויקראו כולם בשם ה' ועי"ז יהיה הדיבור בשלימות וע"כ מי שזוכה לאמת בעוה"ז דהיינו שנשמר ברעתו שלא יהיה נצרך לבריות בשום דבר לא בשביל פרנסה וכבוד וכיוצא רק מטון לבו באמת רק בשביל השיות לבד (עיין תפלה ס"א) עי"ז כמשיכין שלימות אותיות הדיבור שיהי' לעתיד גם עכשיו בתוך העוה"ז וע"י החשק והביסופין שחושק לעשות מצות או שאר דברים שבקדושה עי"ז כמשיכין נקודות אל האותיות שע"ז מוציאין הדיבור בשלימות ועי"ז בעצמו זוכה לשבר כל המניעות ולהוציא מכה אל הפועל ממש כל הדברים שבקדושה שחושק לעשותם :

ו הדיבורים של הצדיק הם בחי' א"י והשיתות הולין שלו הם בחי' פסולת א"י ועי"ז דייקא יוכל הצדיק להעלות ולקשר את הסין העם אך הדעת שהוא בחי' ביהמ"ק :

ז כ"ז שישראל בגלות אז הדיבור ג"כ בגלות וכשיגאלו ישראל אז הדיבור ג"כ יתקן בשלימות בבחי' ונגלה כבוד ה' וכו' כי פי ה'

דיבר וע"י שלימות האמונה והתכמה דקדושה אזי בכל דבר שמשתכל בו ע"ז עולין ניצוצי אותיות המלוכשין בכל דבר וכהאזהות נעשין דיבורים וע"ז הש"ת משפיע רב טוב לישראל :

ח בענין סיפורי דברים שאדם מספר או שומע יש בהם עניינים גבוהים וצריך לזהר בזה מאד כי לפעמים פוסק האדם הרין על עצמו מתוך סיפוריו כענין שסמינו ברוד המע"ה בבוא אליו נתן הנביא וסיפר לו מעשה האורה וכו' ענה ואמר חי' ה' וכו' ואת הכבשה וכו' ואזי נפסק הרין על דוד עצמו כאשר יצא מפיו :

ט הדיבור הוא הנפש וע"כ הצדיק האמת יכול להבין ע"ז מהות הנפש של המדבר :

י כל הדיבורים הם משלום ועל כן מי שהוא בבחינת שלום יכול לידע כל הדיבורים של כל העולם :

יא כל הדיבורים באים מחימות ומי שיש בו חימות יותר הוא מדבר יותר וכן מי שנתקרה ואין בו חימות אינו יכול לדבר :

יב עיקר התגלות המ"ה הוא בהדיבור כ"ש מפיו דעת ותבונה וע"כ כשהמוחין זכים נעשין דיבורים כשרים ואמרות מהורות והם בחי' שבעה משיבי טעם שבהם משיבין ומחין ומחזקין את הנשמות הנפולות :

יג הדיבור הוא הרשימה של המוח והוא בחי' כח המדמה של המוח בחי' חלום נגד אור בחי' פנימיות של המוח עצמו וכשהמוחין זכים אזי גם הדיבורים שהם רק בחי' הרשימה של המוח הם קדושים מאד ונעשה מהם בחי' מלאכים שזה בחי' חלום ע"י מלאך :

יד אעפ"י שנדמה להאדם שמדבר בלא לב אעפ"י כשידבר הרבה דברי התעוררות ותחינות ובקשות וכיוצא זה בעצמו שמדבר הוא בחי' התגלות התעוררות לבו ונפשו להשי"ת בבחי' נפשי יצאה בדברו. שהדיבור בעצמו הוא התגלו' הנפש והלב ולפעמים ע"י שידבר הרבה אע"פ שיהי' בלא לב ככל אעפ"כ יבא אח"כ ע"ז להתעוררות גדול בלב ונפש :

טז יש דיבורי יקרים שיוצאים ע"י בלבונים דייקא עפ"נ :

טז הדיבורים שמדברים ברבים כל מה שהעולם הם רבים יותר הדיבורים נמתקים ביותר וזה בחי' של ההיינו דאמרי אינשא שהביאו רז"ל שהם דיבורים של גוים ואח"כ כשבאו בתוך ישראל שנדברו ביניהם ע"ז נמתקו ונעשו מהם דברים עליונים :

יז מי שזוכה לדיבור דקדוש' בשלימות הוא יכול ע"ז לפתור חלומות :
יח צריכין לזהר מאד שלא להוציא מפיו דיבור שאינו טוב ובפרט דיבור של קלדה ח"ו שהרי הדיבור שיצא מפיו המלך בשעת הדגו על הבת סלך ואמר שהלא טוב יקח אותה גרם לו ולבתו צער גדול מאד כמבואר במעשה הראשונה של הסיפמ"ע :

התבודדות

א מי שלבו חזק וכו' וכו' נקבל עליו על עבודתו יס' בלחמ צודלי סיה לרין לבנות כל היוב כולו על חסלה והתבודדות נבחי' משארז"ל ולואי שיחפלו אדם כל פוסט סלך לאו כל אדם יכול לקיים זאת ע"כ בהכרח שיהיה עכ"פ לכל אדם בכל

יום איזה שעה התבודדות כי גם זה טוב מאד :

ב השיחה שמדבר האדם בעלמו בינו לבין קונו מחמת שהוא דרך חדש וחפלה חדשה שהאדם הומרה מלבו מהדע"כ אין המקשרינים יודעים מזה כ"כ עדיין ואינם מזויים כי לארוב על זה כיון שאורבים על שאר תפלות ותהינות ונקשו הסדורות מכבר ובחמת ז' יוכין לזכר להרבות גם בחמירות שאר תהינותיו: בזה כמבואר במ"א :
ג מי שינגיל עלמו בהנהג' או של התבודדו' ושיחה בינו לבין קונו בכל יום עכ"ס עשה אחת בודלתי יזכה להתקרב אליו יהב' בחמת ואף אם לפעמים הוא רואה במקיים הנהגה זו ימים ושנים ואעפ"כ עדיין לא זכה להתקרבות כראוי אעפ"כ יחזק עלמו בזה יותר ויותר כי סוף כל סוף יועיל לו בודלתי :

ד כשאהד מישראל רוצה לדבר עם השי"ת לפרש שיחה לפניו' ולבקש ממנו שיקרב אותו לעבודתו ית' אזי השי"ת כביכול משליך כל ענייניו וכל הגזירות שרוצה לגזור ח"ו וכל העסקים שלו שהוא יהב' עוסק בהם כביכול והוא משליך כביכול את הכל וסונה עלמו רק לזה השי"ת שרוצה לדבר עמו ולבקש מאתו שיצוריהו להתקרב אליו ית' ממלא שעי"ז ממילא יצולין ישראל מכל הגזירות קצות ר"ל :

ה חורף הוא בחי' עיבור ואז כל העשבים והממחים כולם מחים כי בטל בהם בחורף והם אז בבחי' מיחה וכפכה הקין שהוא בחי' לידה אז כולם נחשוררים ומחים ואז טוב ויפה מאד כשיוצאים לשוח בדה שיחה זו חפלה והחטונים והשוקה וגיטונים להשי"ת ואז כל שיח השדה המתחילי' לחיות ולנמוח אזי כולם נכספים וכללים בחיך שיחתו והפלתו :

ו צריך כ"א ללעוק להשי"ת ולישא לבו אליו יתב' כאלו הוא בחמטע הים הלוי על חוט העברה והרוח סערה סוער עד לב השמים עד שאין יודעין מה לעשות וכמעט שאין פנאי אפי' ללעוק אבל בחמת בודלתי אין לו עשה ומנוס כ"א להתבודד ולישא עיניו ולבו להשי"ת וללעוק אליו ית' וכך צריכין בכל עת כי ההדס בסכנה גדולה בזה העולם כאשר יודע כ"א בנספו :

ז אם היה האדם זוכה לשמוע השירות והשבחות של העשבים איך כל עשב ועשב אומר שירה להשי"ת בלי שום פניה ובלי שום מחשבת חוץ כלל כמה יפה ונאה כששומעין השירה שלהם וע"כ טוב מאד ביניהם לעבוד את ה' ביראה ולהתבודד על פני הדה בין גדולי ההרץ ולשפוך שם שיחתו לפני השי"ת בחמת וכמבואר מזה לעיל ג"כ :

ח התבודדות ולשפוך שיחתו לפני השי"ת בכל יום ובלשון אכזב וכיוצא ובלשון שמדברים בו וכו' זה הנהגה כללייה שמחייב בזה כ"א מישראל בכל יום ויום כל ימי חייו וכן לימוד הפוסקים היינו ללמוד שולחן ערוך בכל יום זה ג"כ הנהגה כלליה כנ"ל :

ט טוב יותר שהתבודדות יהי' מהוץ לעיר במקום עמים כי העשבים גורמים שיחשורר הלב :

י אע"פ שנמצאים כפרים שאין להם התבודדות אבל הם קרויים מבוהלי' ומבולבלי' בקורין פליטים כי לדיעה טמה ומיוספת בלי מטמה ובלבול זוכין רק ע"י התבודדות :

יא ראוי להיש הישראלי שיחיה נמשך לבו כ"כ להשי"ת עד בחשי' כשהוא בין אהים יחשורר בכל פעם להשי"ת בחשוקה גדולה ובהתעוררות נמרץ וישא ידו ולבו לה' ויעק אליו ית' ככלות הנפש ובהתעוררות נפלא :

יב אעפ"י שיצולין להתבודד בחמשה אבל העיקר הוא הדיבור כי ע"י הדיבור יצולין לנחם הכל ולכבוש כל השלחות שצריך האדם לכבוש בזה הפולס וטוב שיחיה להאדם התבודדות שהי' שטוח ביום שעה אחת שילך וישתקק ויכין עלמא

ויצרך לנו לכך ואח"כ ידבר שיה אהת :

ג טוב מאד שיסיה להאדם חדר מיוחד לנסוק בה כעבוד' ה' נפרס בהתבודדות ושיחה בינו לבין קונו ואפי' היפוכה בעלמה שיופכין בהדר וייוחד לבדו גם זה טוב מאד אך מי פלגי זוכה שיסיה לו חדר מיוחד לעי"כ גם הוא יכול למנוח לו כמה מחבולות להנהיגה זו של ה' ודלות עיין פנים :

ד מעלת ההתבודדות והכיסופין דקדושה במאוס מיוחד עיין רלן וכיסופין סי' גימ"ג
ה טוב מאד שיסיה להאדם חדר מיוחד לנסוק בה אהת ולפרס שיהת לפני הצי"ח כרח"י נפרס אס זוכה להחבוד בשדות וביערים אזי הוא מרגיש בכל פסיצה ופסיצה שפוטע בה פעם גן עדן (ועיין במאמר ראיתי מנורח זהב ליקוטי ח' סי' חים והבין קצת רמז ונסיד לזה) גם אח"כ כשהחזר מפס אזי כל העולם החד בעיניו וקדמה לו כאלו הוא עולם אחר החד נגמרי ואין העולם נראה בעיניו כלל כאשר מקודם :

התחזקות

א לפעמים יש אדם שכבר הוא אצל הפתח של הקדושה והוא הודר לאחוריו מחמת שמהגבר או עליו הסמ"א והבע"ד בהתגברות גדול מאד ר"ל ואין סניחין אותו לכנוס לתוך הפתח ועי"ז הוא נופל בדעתו וחוז' לאחור לגמרי ח"ו כי כן דרך הבע"ד והסמ"א כשרואין שהאדם סמוך ממש לשערי הקדושה וכמעט שיכנסו אזי הם מתפשטים עליו בהתגברות גדול מאד ר"ל ע"כ צריכין אז התחזקות גדול נגדם לעמוד על עמדו ולבלי להניח את מקומו ולבלי להשגיח על הנפילות והירידות והבלבולים שעוברין עליו רק להתחזק מאד להתגבר עליהם ולעשות מה שיוכל בעבודת ה' וברבות הימים והשנים יכנס לבטח בעזרתו ית' לתוך שערי הקדושה כי הש"ת סלא רחמים ורוצה בעבודתו מאד ודע שכל התנועות וההעסקות שהאדם נותק ונתק בכל פעם איזה מעט מן גשמייתו לעבודתו ית' כולם מתקבצים ומהחברין ונתקשרין ובאים לעזרתו בעת הצורך דהיינו כשיש ח"ו איזה רוחק ועת צרה ח"ו ודע שיש איזן שגדלים עליו עלים שכל ענה צריך להיות גדל מאה שנים ומסתמא באלו המאה שנים בוודאי עובר עליו מה שעובר ואח"כ בסוף המאה שנים הוא יורה בקול גדול כמו קנה שריפה שקורין אורומטיע והנמשך מובן ממילא :

ב צריך האדם לחזק עצמו בעבודת ה' בכל מה שיוכל אף אם הוא כמו שהוא ויסמוך על רחמיו יתברך המרובים מאד בני שיעור כי בוודאי לא יעזוב אותו אף אם עבר מה שעבר העבר אין והעיקר מכאן ולהבא לא יעשה עוד ויהיה שב ואל תענה עכ"פ הן במעשה הן במחשבה כי גם המחשבה של אנשים כאלו הוא ג"כ עשיה כי גם בעולם העשיה יש מחשבה וצריך להיות שבוא"ת במעשה ובמחשבה בג"ל ומה שנעשה עמו ממילא אל יהוש ואל יסתכל על זה כלל ודע כי בהכרח שיעבור עליו כל זה הנ"ל כי זה עיקר התשובה השלימה כשאדם עובר באור המקומות והבהינות אלו ממש שהיה בהם מקודם ועכשיו הוא פונה עורף מהם וכופה יצרו לבלי לעשות עוד מה שעשה הן במעשה הן במחשבה כנ"ל וזהו עיקר התשובה שלימה :

ג כבר מבואר לעיל מענין העליות וירידות אלפים ורבות עד אין שיעור

עיגור שצריכין לעבור על האדם קודם שזוכין לעבודת ה' בשלימות
 ושגם על גדולי הצדיקים עבר עליהם כ"ז והעיקר להיות חזק בדעתו
 מאד שיאחו בעבודת ה' לעולם ולא יסתכל על שום דבר בעולם ולא
 יניח עבודתו ית' לעולם ואפי' אם יעברו עליו ח"ו כל הירידות שבעולם
 אעפי"כ יהיה מתחזק בעבודת ה' בכל מה שיוכל והעיקר שלא לייאש
 עצמו ח"ו רק להתחיל בכ"פ מחדש כאילו לא התחיל עדיין כלל לכנוס
 בעבודתו ית' רק עתה הוא מתחיל מחדש וכן בכל פעם ופעם תמיד
 ולפעמים צריכין להתחיל מחדש כ"פ ביום אחד :

ד כשרואה האדם שהוא מהפיל ומעתיר ומפציר הרבה זה זמן רב
 כ"כ שיזכה להתקרב לעבודתו ית' ואעפי"כ אין מסתכלין עליו כלל
 ואין שומעין לו רק אדרבה נדמה לו שמרחיקין אותו מעבודתו ית'
 בכל מיני הרחקות וכאלו אין רוצין בו כלל וכבר ועי"ז הוא נופל בדעתו
 ומרפה עצמו מעבודת ה' ח"ו אוי צריך להתבייש בעצמו על זה מאד
 על שהרדף אחר מדותיו ית' כי באמת בוודאי השי"ת חנון ורחום וכו'
 ובוודאי רוצה לקרבו וכו' עי"כ צריך לחזור ולהתחזק בדעתו להתחיל
 בכל פעם מחדש כגל :

ה כ"א כפי ערכו כל מה שרוצה יותר לכנוס בעבודת ה' מתגבר עליו
 הבע"ז ומתגרה בו ביותר כדרך שני אנשים הנלחמים זה בזה
 שכשאתר רואה שחבירו מתגבר נגדו אזי הוא מתחזק בכל כח ומתגבר
 ביותר כנגדו ומה בא מה שלפעמים מתגרה הבע"ד ביותר בהאדם
 וזה מחמת שהרע רואה שהתחיל איזה טוב להתעורר באדם ואזי הוא
 מתגבר ביותר כנגדו ועי"כ צריך האדם להיות משכיל על דבר זה
 ובתחבורות יעשה מלחמה להתגבר על הרע בהתגברות גדול בכל פעם :
 ו לפעמים נדמה להאדם שרחוק הוא שיזכה לחיי עוה"ב לפי גודל
 התרחקותו מהשי"ת אעפי"כ יהיה חזק ואמיץ בדעתו למשוך ולהשתוקק
 ולהתגעגע תמיד אליו ית' ולעשות בשמחה מה שיוכל בעבודת ה'
 ויהיה מרוצה לעבוד את ה' תמיד כל ימי חייו גם בלא עוה"ב ואפי'
 אם נראה לו שיהיה לו גיהנם ג"כ ח"ו יהיה איך שיהיה הוא מחוייב
 לעשות את שלו תמיד ולעסוק בעבודת ה' כל מה שיוכל לחסוף
 ולעשות איזה מצוה או תורה והפדה וכיוצא וה' הטוב בעיניו יעשה :
 ז אפי' אם אין האדם זוכה לעבודת ה' אף על פי כן כל זמן שמיחל
 עדיין להשי"ת בוודאי צריך לחזק ולאמץ עצמו מאד בזה דבר גם
 כן בבחי' חזקו ואמצו לבבכם כל המייחלים לה' ואל יפול בדעתו
 משום דבר שבעולם כי אין רעה גדולה מנפידה רח"ל וכן צריך כל
 אחד ואחד לחזק את חבירו לבל יפול בדעתו משום דבר שבעולם
 ואפי' אם הוא יודע בעצמו שהוא כמו שהוא אף על פי כן יחזק את
 חבירו כי את חבירו בקל יותר לחזקו מלחזק את עצמו כי אין חבש
 מתיר את עצמו וכו' וכשזוכה לבלו להפיל את חבירו ח"ו אף על פי
 שהוא יודע בעצמו שהוא רחוק מעבודתו רק אדרבא יחזק בכל
 מיני התחזקות ויחיהו וישיביהו בכל מיני דיבורים המשיבין את
 הנפש על ידו זה יכול להיות שאחד כך יזכה גם הוא לחזור ולשוב
 לעבודת ה' עי"ז :

ה לענין קצת אנשים שמתקרבין לעבודת השי"ת ואחר כך מתרחקין
 ואעפ"כ

התחזקות

אעפ"כ גם ההתקרבות שלפי שעה יקר ג"כ בעיני השירה אף על פי שהח"כ נעשה מה שנעשה חז' :

השגת אלקות

א חס' מי בזוכה נבא ונהשיג בח' חכמים הידיעה אשר לא נדע אעפ"כ עדיין חין זה הסכלים האחרון כי בכל בח' ידיעה יש זה הסכלים נמצא שלא העני עדיין בח' חכמים הידיעה רק נבחי' הידיעה הזאת ולריכין אח"כ לפרוח עוד לחפז לחכמים גבוה יותר היינו לזכות למדריגת חכמים הידיעה אשר לא נדע נבחיגם הידיעה הגבוה יותר וכן לעולם נמצא שלעולם חין יודעין כלל ואעפ"כ לז' הסחיל עדיין להשיג החכמים :

ב אלל המחקרים והפילוסופים מסתיימת השגתם וידיעתם בגלגלים ודמם להם שמשם ולמעלה הוא רק עגם חלקיותו ית' ובהמש כל לימוד הקבלה הוא בעולם ומדריגת שמשם ולמעלה ובחמקיס שחכמת הפילוסופיה מסתיימת שם מחיל חכמת הקבלה עפ"כ כמו ק חס' מי שהשיג חכמת הקבלה היטב שהוא חכמת האמת אעפ"כ חין חקר להכוננו כי עדיין יש גבוה מעל גבוה וכו' כי לגדולתו יתברך חין חקר :

יודי דברים

א פגם החטא בנפש והנפש היא בח' הדיבור וע"כ צריך להתודות בדיבורים דיוקא לתקן ולבנות פגם הדיבור ועל ידי זה נתעורר הקול דלעילא ונתיהוד עם הדיבור ונעשה על ידי זה ייחוד קוב"ה ושכינתיה :

זכרון

א ענין זכרון התורה ושבתתה חז' עיין הלמוד תורה אות חית :

הקירות והכמות חיצוניות

א גם הצדיק האמת שהוא בח' משה פלרין דיוקא לעיין גם באלו החכמות והמבוכות הבאים מבחינת הלל הפני אעפ"כ גם הוא ה"א לו לגלות החלקים שיש עם ולחרן כל הקושיות והמבוכות הבאים משם ולהביא מופת מוקף על זה כי זה ח"א עד לז"ל שאז יתגלה כוד החמור של חלל הפניו וזה יסיה בעצמו הקיבול שכר של הצדיקים ששיבו השגות ויבינו מה שהיה ח"א להם להבין בעה"ז אבל אעפ"כ סעיין של הצדיק האמת בחכמות אלו הוא מופת להכניע כח המבוכות והחקירות הבאים מחכמות אלו . מתחת רוב קדושת הצדיק ומחמת שכל דבר חושק לפרט ע"כ כשהצדיק שומק באלו החכמות חזי כל השמות ששלו באלו המבוכות חושקין ומחלסבין לדבק בשמם הצדיק והוא מנציח אותם משם :

ב כל אדם טלד עם רשעות כי טבע כל אדם נמשך אחר רשעות הייע אחר שאות רעום של עוה"ז ר"ל רק מהמת ירח העונם משכר האדם את חלוותיו וכנסו בדרכי ה' אבל בשלמד בלוחם הספרים של חקירות ופילוסופיה חז' חזי מולל לעמו ספיקות וכסירות שהם סיוע לרשעות שלו שיטבו נכסעו וע"כ חין חז' מוללים

מיאחס כלל שיהיה איזה אדם נעשה את כבוד וירא ה' ע"י ספרי המחקרים אע"פ שנמצאים גם בדבריהם איזה דברים ממדוה טובות וכיוצא אעפ"כ הכל הכל כי הכנסם מרובה משכרם כי הם מבלבלים דעת האדם מאד ואשרינו שמרע"ה בחר חלק טוב ונתן לנו את התורה ופתח בה בראשית ברא וכו' בלי שום חקירות ומופסים שלהם רק צוה עלינו להאמין בהשי"ה באמונה לבד וע"כ אסור לנו לינוס בחקירות כלל ח"ו ובאמת אין בספרי המחקרים והפילוסופים שום שכל גמור כלל כמו עמקום השכל שיש בדברי תורתנו הק' (עיפ"י) וגם אלו התחבולות וההמלאות שהמלאו הפילוסופים בחכמתם הכל הוא רק מלמעלה כי הגיע העה והזמן שיהגלה אותה החכמה או התחבולה בעולם ע"כ בא להם ההניצוזה השכל מלמעלה כדי שיגלה דבר זה בעולם והכלל שכל מיני הידושים שמהדשים ההכמים בשכלה הן בקדושה כגון ספרים ודרושים וכיוצא הן להבדיל בעיני חכמות שלהם הכני מושיטין ופולחין להם בשכלם מלמעלה לכאוף"ה ממקום הראוי לו כי בידואי אין המחקרים והפילוסופים מקבליה התנוולות שכלם דרך הקדושה רק דרך הכפ"ה וההכמים דקדושה מקבליה התנוולות שכלם דרך הקדושה וגם צוה"ש אלפים ורבעות מדריגות מהיכן כאוף"ה מקבל הא"ה והתנוולות שכלו כל"ל :

ג כל דור ודור נחוסף הדעה של פילוסופיה ונאים על הכמות הדשות ועי"ו נתחדשין חולאים הדשים ר"ל בכל דור :

ד לפעמים יש בני אדם שמרבים לעסוק רק בחכמות ועפ"י רוב כוונתם בזה רק בשביל הבלי עוה"י דהיינו בשביל השיבות וכבוד או פמון וכיוצא ומהמת שפוסקין רק בחכמות עי"ו שוכחין סכסיסי המלחמה לגמרי (היינו אין ללחוס המלחמה הגדולה שצריך האדם ללחוס בעוה"י שהוא מלחמת היצר) ולפעמים באים לאפיקורסות גמור ע"י החכמות ולפעמים יש ביניהם גם איזה אנשים שיש בהם טוב כי נולדו עם טוב ויש להם מדות טובות וישרות ומחמת הטוב שיש בהם עי"ו חכמים לפעמים היכן הם בעולם ואיך שפסלו ונחשו למבוכות כאלה וגוהין ומחלחנין מאד על זה אבל סיקף כשהתחילין להשמש עם שכלם חוזר ונתחזק אללם החכמות של הפיקורסות ר"ל ע"כ צריכין ליזכר מאד מזה כמבואר לעיל :

ה מי שמגלה איזה חכמה הדשה בעולם היינו בחכמות חיצוניות עפ"י רוב אין אחייתו טוב ויש לו מופלה גדולה ע"י הוהה החכמה בעלמה בגילה ואפי' בלימוד התוה"ק להבדיל מי שנושהדל להמניא חדשות דייקא ואין פונתו לשמים זה ג"כ הינו טוב כי העיקר שיכוון רק בשביל האמת לאמתו וכו' :

ו לפעמים כשנזרין על יבדאל ח"ו ללמד את בניהם חכמות ולשונות זה קשה מכל הגזירות רעות ר"ל וצריכין לגזור חטניה ולצטוק ולצטוק ע"י להשי"ת יותר מעל כל הגזירות כי לימודם אלו עפ"י רוב מעביריו על דת ח"ו כנראה בהמש :

חיתון

א התחברות שני דברים הוא ע"י ניגון וכלי שיר וזה בחו' כלי זמר שבנגנין על החהונה :

מרטור ונסיעות

א לפעמים כשנזר על האדם ח"ו איזה גזירה אזי אע"ג דליהו ל"ה חזי מזלי' חזי ומחמת זה רוצה להסתיר עלמו ומזה בא שלפעמים פסחים האדם נוסע לאיזה מקום רחוק וזה כדי להסתיר א"ע ולאעפ"י שהוא הינו יודע מזה אעפ"כ הסתיר ידעת

טרטור ונסיעות

יודעת מזה ע"כ באלו רגלינו לנסוע לשם ולא צריך לזכור מאד שלא יתפרסם :
ב כשרואה האדם חיזה נסיעה לפניו חזן לו להסתפק למטע מזה לישב בביתו דייקה
 כי לפעמים הוא מוכרח מן הנמנים להיות שם במקום זה דייקה כדי שיתקן שם
 מה שהוא דייקה צריך להקן שם ואלו היה מוכרח לירד לשם בשלשלאות של גדול
 בשביל זה וע"כ הוא מוכרח לפניו מה במזמן לו נסיעה לשם כי חס"י איש שפוסג לגמרי
 מישראל מתקן ג"כ בכל מקום שהוא שם ע"י חיזה דברים שנקדושה שפוסה שם
 במקום שהוא ובלבד שיזכר עכ"פ להיות שמור מן העבירה ח"ו :

יראה ועבודת ה'

א איש הישראלי צריך תמיד להסתכל בהשכל של כל דבר ולקשר
 עצמו אל החכמה והשכל שיש בכל דבר בכדי שיאיר לו השכל
 שיש בכל דבר להתקרב להשיות ע"י אותו הדבר כי עיקר החיות שיש
 בכל דבר הוא רק השכל והחכמה כ"ש החכמה תהיה וכו' והשכל
 הוא אור גדול ומאיר להאדם בכל דרכיו כמו השמש ואצילו כשבא
 האדם לפעמים למקום שהוא אפל וחושך ה"ו אעפ"כ בשווכה להסתכל
 על השכל והחיות שיש בכל דבר אזי כאיר לו השכל ומקרב אותו
 להשיות שוה בה' מה שזכה יוסף לעמוד בנסיונו ע"י שהסתכל על
 השכל שיש בכל דבר :

ב אי אפשר לזכות אל אור השכל הנ"ל כ"א ע"י בחי' מלכות דהיינו
 שיקבל עליו מלכות שמים באמת ובאמונה שלימה וינצמם דעתו
 ויסלק כל הבטתו לגמרי כאלו אין לו שום שכל עצמו ככל וימאס בכל
 החכמות והשכליות החיצוניות וינצה ויכסוף וישתוקק רק לקבל אור
 וחיות מהשכל והחכמה אמיתית שהוא בחי' השכל העליון דהיינו
 שהוא עיקר החיות דקדושה שיש בכל דבר כנ"ל :

ג עיקר החכמה שבין היצ"ט והיצה"ר הוא רק בזה כי היצ"ט מסית
 את האדם למאוס בכל החכמות ושכליות חיצוניות ובכל התאוות
 שהם כסילות גמור ורוח שטות באמת ולקשר עצמו רק אל אור השכל
 דקדושה והיצה"ר מסית את האדם להיפך בבחי' לא יחפז כסיל בחבונה
 שזה בחי' עשו שבזוה את הבכורה שהוא בחי' החכמה והשכל
 דקדושה וצריך כ"א ליתן בה להיצ"ט להתגבר על היצה"ר וכשארז"ל
 לעולם ירגיז אדם יצ"ט על יצה"ר זה זוכין ע"י שעוסקין בתורה בכח :
ד כשזוכין לכל הנ"ל אזי נעשה יחוד גדול בכל העולמות ונעשה אור
 הלבנה כאור החמה וזוכין רחן ועל ידי זה נתקבלין כל התפלות
 וכל הבקשות :

ה היצה"ר הוא רוצה לעשות את האדם משוגע ממש ח"ו כי בעל
 עבירה הוא משוגע בשארז"ל אין אדם עובר עבירה אא"כ נכנס בו רוח
 שטות אך איך יבא להאדם ויעשני פתאום משוגע ח"ו ע"כ דרך היצר
 הרע להחליש החזה במצוות ומטעה את האדם כאלו מסיתו לעשות
 מצוה ואח"כ הוא כמטעהו ומסיתו עוד יותר עד שבא פעבירות גמורות
 בזדון ח"ו זה ממש כמו בחי' השגעון של המשוגע שנתבלבל ויטרף
 דעתו עד שאימי לרע טוב וכו' אך אעפ"כ עדיין יש בו איזה ניצוצי
 השכל והרעת מה שאפי' לפי שטות וחטון דעתו הוא מבין יודע ג"כ
 שאין לעשות רברים כאלו ואעפ"כ הוא עושה אותם עד שכחמת זה
 צריכים

יראה ועבודת ה'

צריכים שני תחבולות לרפואת המשוגעים היינו להכותם בכדי להבניע רשעת זדונם שלא יהיה נוחה להם עכ"פ בשנינוהם ולא יעשו עכ"פ הרברים שהם בעצמם מבינים גם כן שהם שגוען ושמות וגם צריכין לשום עליהם שמות וקמיעות בכדי לגרש מהם הרוח רעה שמבלבל ומטריף דעתם ה"ו עד שמהפכין ארחות יושר ואומרים דרע טוב וכו' וכמו כן לענין רפואת האדם משגעוני היצה"ר הוא צריך גם כן לשני בחינות הנ"ל היינו להבניע התלה רשעות וזדוני שלא יעשה עכ"פ מה שהוא בעצמו מבין וידע שהוא רע ועבירה גפורה ח"ו וגם צריכין עוד לגרש ממנו הרוח רעה רוח שמות שמתלבש עצמו במצות ומטעה דעתו כאלו מסיתו לעשות מצוה כנ"ל וכל זה זוכין בשלימות רק ע"י עסק התורה שכלולה משני מיני תחבולות הנ"ל :

א עיקר התקשרות אל השכל דקדושה הנ"ל הוא ע"י תמימות שוה בחי' ויעקב איש תם כי יעקב זכה לאור השכל הנ"ל בשלימות :

ב בענין עבודת ה' יש שני מיני עבודות שהם בחי' פנימיות וחיצוניות היינו עבודה של תורה וכצות ותפלה הם פנימיות ועבודה אכילה ושתיה ושאר צרכי הגוף הם חיצוניות כי גם זה צריכין לעשות בקדושה ובטהרה ורק למען שמו ית' ועבודות חיצוניות היינו אכילה ושתיה של האדם העומד במדרגה העליונה היא מאירה ומשובחת יותר מעבודות פנימיות של האדם העומד במדרגה התחתונה :

ג ע"י שמדברין דיבורי תורה ותפלה ביראה ע"ז זוכין לבטל הגוף וכל מיני ארציות לגמרי עד שיהיה הגוף בטל ואפס ויהיה נכלל באחדות אחד לגמרי עם הדיבור :

ד חיות האדם היא הנשימה שמוציא רוח ומכניס רוח ולכן כשאדם עוסק בתורה ותפלה ועבודת ה' שע"ז הוא רבוק במלכות דקדושה

שהוא בחי' השכינה ואזי רוח אלהים מרחף וחופף עליו וכשהוא נושם נשימות אזי הוא שואב בכל פעם רוח חדשה דקדושה שהוא בחי' רוח"ק רוח חיים ממדת המלכות שהוא שורש נפשות ישראל ולכן

רשעים בחייהם קרוים פתים כי מחמת שנפסקים מחבר דקדושה מאין יהיה להם חיות ושואבים רק רוח של שמות ממלכות דסמ"א שהם

דבוקים בו שהוא בחי' מלך וזקן וכסיל אבל מי שדבוק בכלכות דקדושה

אזי נכנס בו רוח הקודש שהו בחי' רוחו של משיח ובחי' תהה"ם :

ה תיקף כשרוצה האדם לייך בדרך הישר צריך להיות לו יראה היינו יראת העונש עכ"פ והיראה הזאת נקראת צדק שהוא בחי' דינים

ומזה בא מה שעפ"י רוב בתחלת ההתקרבות לעבודת ה' מתעוררין על האדם דינים ויסורים ח"ו אך אח"כ כשבא אל האמת היינו לבחי' יראת הרוממות שנקראת אמונה או כ"כ הדינים נמתקן בשרשם

ונמשכין עליו חסדים ורחמים גדולים :

ו החלק אלוה ממעל שבאדם אומר לו ומלמד אותו לקיים דבריו ית' בבחי' חלקי ה' אמרתי לשמור דבריך :

ז מי שהוא בר לבב בבחי' ולבי חלל בקרבי ויכל לידע עתידות על ידי מה שהלב אומר לו כי עיקר האלקות בלב וע"כ מה שצ"ב

אומר הם דברי ה' ממש :

ח יש יראה למעלה מיראה כי מרת היראה בעצמה יש לה ג"כ יראה מהשית וזאת היראה יש לה ג"כ יראה וכן למעלה למעלה עד א"מ :

יד הרשעים מלאים חרטה ואלו התרפות כתקבצים ובאים לאיח
 אדם ועיזו נבער לבי פתאום להשי"ת ומתחיל בעבודת ה' וכפי
 מספר התרפות הבאים לו נמשך הזמן שבוער לבו להשי"ת כי יש
 שנבער לבו פתאום ומתחיל בעבודת ה' ותוכף לאחר שעה נתכשל
 וחזר לקדכוהו ולפעמים נמשך איזה ימים או שבועות אך לא לנצח ולא
 לזמן מרובה וכי מחמת שהתעוררות בא לו רק מבחי' התרפות הנ"ל
 אך יש בני אדם שאין ההתלהבות בא לו מאלו התרפות רק ממקום
 אחר כי לאו כל אדם שזה בזה :

מז הדפק דופק ונוקש באדם ולפעמים הוא מזכיר אותו לעבודת
 השי"ת בבחי' קול דודי דופק ולפעמים הוא מזכיר אותו להיפך חזי :

מז כל החסרונות שיש להאדם הם בנים או פרנסה או בריאות הכל
 הוא מצד האדם עצמו כי אור השי"ת שופע עליו תמיד אך האדם ע"י
 גשמייותו וע"י מעשיו הרעים עושה צל לעצמו שאין מגיע עניו אור
 השי"ת ומה באים לו כל החסרונות וע"כ אם האדם זוכה לחקן מעשיו
 ומרהיט וכל גשמייותו עד שזוכה לבטל עצמו לגמרי עד שהוא בבחי'
 אין שאינו כלל מזה העולם אזי אינו עושה צל וזוכה לקבל אור השי"ת
 בשלימות ונשלטין אצלו כל החסרונות :

יז יש כמה דברים בעולם (היגו בענין עבודת ה') שהם תלויין זב"ז ואין
 יודעין מהיכן ההתחלה כי כ"א מתחיל מחבירו כי זה תלוי בזה :

יח עיקר השגת התכלית הוא רק ע"י אמונה ויראת ה' ומצות מעשיות
 לעבוד את ה' על פי התה"ק בתמימות ובפשיטות גמור בדישום
 חכמות כלל וזה יכול כל אדם לקיים ולהשיג עיז התכלית האמת
 שהוא בחי' עין לא ראתה וכו' :

יט אם לא היה יצה"ר להאדם או לא היה לעבודתו שלימות כלל כי
 צריכין לעבוד את השי"ת עם היצה"ר ג"כ דווקא בבחי' ולעבדו
 בכל לבבכם בשני יצריכם כשארז"ל ולפעמים מזדמן לו אפילו למי
 שאינו איש כשר שמתפלל בהתלהבות וזה בא מחמימות היצה"ר שיש
 לו רק שהוא אינו מקבל על זה שכר ועיקר השלימות לעצור ולעכב
 החמימות בעת התאוות וליקח כל החמימות וההתלהבות ולהכניסו
 בתוך עבודת ה' להתפלל ולעבוד את ה' בחמימות והתלהבות דקדושה :
 כ גם איש פשוט צריך שיהיה לו יראת שמים ויש כמה בחי' יראות
 כי יש יראה למעלה מיראה והעיקר לחזק עצמו ביראת שמים תמיד
 גם בעת פשיטותו בכל מה שיוכל ויוכל עי"ז לבא לשמחה גדולה ע"י
 תמימותו ואמונתו השריטה :

כא צריכין התחזקות גדול בעבודת ה' ולא יניח עצמו לבלבל בכל
 פעם מעבודה לעבודה ומדרך זה לדרך אחר רק לבחור לו איזה
 דרך ישרה והנהגות ישרות בעבודת השי"ת ויהיה חזק בדעתו להתנהג
 בדרך זה איזה זמן ואח"כ בהמשך הזמן יישב עצמו היטב ויבחר לו
 איזה דרך הישר וסדר אחר בעבודת ה' כפי שיהיה נראה לו או :

כב העבודות והסיגופים (שקורין האריוואני) אין מוסיקים כלל ומי
 שמוזק לו העבודה והסיגופים זהו רק מחמת גדלות :

כג לפעמים מגיע לאדם הרהר תשובה והשתוקקות להשי"ת באיזה
 מקום שאינו מקום קבוע לתורה ותפלה רק בדרך הילוכו וכיוצא
 ואז צריך שם באותו המקום דייקא להתחזק בזה ההרהור תשובה
 וההשתוקקות

ההשתוקקות כגון לדבר שם איזה דיבורים של תחינות ובקשות או דברי השתוקקות בפה ובלב כפי הענין ולא יסתין ולא יזוז ממקומו אעפ"י שאין זה המקום מוכן לכך כי כשיזוז ממקומו יכול להיות שיפסוק כד' יש עטועים וסוכרים שיעקר מעלת הצדיק והשנתו שזוכה. הוא מצד הנשמה דבר מחמת שיש לו נשמה גבוה מאד ובאמת לא כן הרבר רק העיקר הלוי במעש"ש ויגיעות ועבודות וכל אדם שבעולם יכול לזכות למדרגה הגבוה ביותר כי אין הדבר תלוי אלא בבחירת האדם לבד אם ירצה לרחם על עצמו ודיישב עצמו היטב מה ששוב לפניו באמת וכו' והכל לפי רוב המעשה והעיקר להיות רגיל בתפלות ובקשנת הרבה מאד ולהרבות בהתבודדות ושיהיה בינו לבין קונו לפניו ית' ולהתחנן לפניו שיקרבו לעבודתו באמת :

כה היצה"ר מרטה כל העולם והכל רצים אחריו ונרטה לכ"א כאלו יש ביד היצה"ר מה שהוא הפ"ן כ"א כפי שטותו ותאוותו ואח"כ בסוף הוא פותח את ידו ואין בה כרום כי אין מי שימלא תאוותו אצלו :
כו כשאדם מתייגע ולהוש אחר איזה עבודה או דבר שבקדושה אעפ"י שאינו יכול לגומרו כראוי היגיעה והמס"ג שיש לו על זה הוא בעצמו בחי' קרבנות :

כז אעפ"י שהאדם צריך להיות זרין גרול מאד בעבודת ה' להודרו לעשות הרבה בעבודת ה' כי העיקר הוא העשיה ללמד הרבה ולעשות מצוות ומעש"ש הרבה ולהתפלל ולהתחנן ולשפוך שיחו לפניו ית' הרבה וכיוצא בזה בשאר עניני עבודת ה' אעפ"כ צריך לבל יהיה מבוהל לחטוף הכל בבת אחת רק לילך בנחת ובהדרגה מעט מעט ולא שיהא מבוהל ומבובל שרוצה לחטוף ולקיים הכל בבת אחת ומחמת זה נתבלבל לגמרי ע' פנים ואם לפעמים אין האדם יכול לעשות כלל בעבודת ה' מה לעשות אונם רחמנא פטריה וירגיל עצמו לכסוף ולהשתוקק תמיד אליו ית' כי ההשתוקקות והביסופים בעצמם הם דברים גדולים מאד ורחמנא לכא בעי :

כח אין טוב להיות זקן בעבודת ה' הן חסיד זקן הן צדיק זקן זקן אינו טוב כי צריך רק להתחדש בכל יום להתחיל בכל עת מחדש בעבודת ה' :

כט גם הפקרות אין צריכין אעפ"י שבאמת הרודף אחר עסקי עוה"ז ורחוק מעבודת ה' זהו טופקר באמת אך אעפ"כ אפי' מה שנקרא אצל העולם הפקרות דהיינו מי שמפקיר כל עסקי עוה"ז מכל וכל ועוסק רק בעבודת ה' שזה נקרא אצל העולם הפקרות גם זה אין צריכין כי יכולין להיות איש כשר בלי הפקרות :

ל קודם שמתחיל האדם לכנוס בעבודת ה' איז הטוב והרע מעורבין בו ומחמת זה אין נראה הפסולת והרע שבו כי כ"כ כי הם מעורבין יחד לגמרי הרע עם הטוב אך אח"כ כשמתחיל ליכנס בעבודת ה' ומתקרב לצדיק האמת איז מתחיל להורכך ולהתברר ואי עודה הרע והפסולת בבר פעם למעלה במשך המים שמעמידין אצל האש (עי"פ) ומחמת זה או דייקא באים עליו עפי' רוב הרהורים ובלבולים גדולים והצדיק צריך להשגיח על זה שיסיר ממנו הלאה ופסולתו בכל פעם ואז נשאר אח"כ זך וצרוך לגמרי באמת כראוי :

לא ראוי לאדם להרגיל א"ע להיות בעוה"ב דהיינו להיות סופר מתאוות

מתאוות כמו בעוה"ב שאין בו לא אכילה ולא שתיה ולא שום תאוה מתאוות הבהמיות הכליות והנפסחות של עוה"ז ובזדאי אם היה האדם נזכר במוב מתענוגי העוה"ב אזי לא היה יכול לסבול כלל חיות והענוגי עוה"ז וכו' :

ל כל הראות והראנות והיסורים שיש להאדם הם מקצרים ומכלים ימי חייו ח"ו אבל כל היסורים והראות שיש לאדם מחמת יראת ה' ואפי' היסורים שיש לאדם מחמת שפגם איזה פגם או עבירה ח"ו ומתחרט על זה יש לו צער גדול מזה אלו היסורים הם ג"כ בבחי' יראת ה' כי הכל מיראתו ית' או מחמת יראת הרוממות או מחמת יראת העונש ר"ל וע"כ הם מוסיפים ימים וחיים להאדם בבחי' יראת ה' תוסיף ימים :

ל ישראל עם קדוש אפי' אלו המצות שהם גם מצד דרך ארץ והיושר והשכל אעפ"כ אין עושין אותם רק מגזירת המלך הבורא יתברך שצוה עלינו בתורתו לעשות כך וע"כ הם קרויים אדם :

ל כשהאדם מרוצה שאע"פ שהוא אינו זוכה לעבוד את ה' עכ"פ יעבוד ישראל השני תבירו את השמ"ת זהו דבר גדול ומעלה גדולה מאד כשאוחזין בזה כי יש כמה וכמה בני אדם שכשהם נופלים ח"ו מעבודת ה' מכש"כ כשנבשלים לנמרי ח"ו אזי שונאים ומתגררים במי שמתחיל לעסוק בעבודת ה' ורוצים להתליש דעתו ולהפירו מעבודתו ח"ו וכל זה מחמת קנאה ע"כ צריכין ליותר ולהשמר מזה מאד ל"ה ראוי לכל אדם שיבחר לעצמו מצוה אחת שבאותה המצוה ידקק הרבה ויקיים אותה המצוה עם כל החומרות והדקדוקים ובעין שארז"ל אביך במאי זהיר מפי וכו' ואעפ"כ גם באותה המצוה אל יכנס בחומרות של שנוען ומרה שחורה רק ידקק בה בלי שיגעון בכך החומרות אבל בשאר כל המצוות אין צריכין להתמיר ככל ולו"י שנוכה לקיים כל מצוות התורה כפשוטן ממש בלי שום חומרות ואפי' בפסח אין צריכין לחפש אתר חומרות יתירות ומרות שחורות ודקדוקים יתירים והכלל כי עיקר העבודה באמת הוא המימות ופשיטות להיבות בתורה ותפלה ומעשים בני לחפש להרש דייקא חומרות יתירות רק לילך בדרך אבותינו הקדושים כי אין הקב"ה בא בטרונא עם בריותיו ולא ניתנה התורה למלאכי השרת וכו' :

ל טוב לעבודת הבורא ית' שלא להיות מסד בפרט כי קשה מאד לצאת ידי חובת הלימוד עם התלמידים בשלימות בפרט אלו המלמדים שלומדים בעיר אחרת תוך לביתם דבר זה סגונה ביותר : **ל** לפעמים יש לאדם בלבולים גדולים בעבודת ה' כי לפעמים נדמה לו שברך הוא צריך לעשות ולהתנהג ואח"כ נדמה לו שהיה צריך להתנהג בדרך אחר ובאמת אין צריכין להתבלבל כלל ע"ז כי אין שנושק עושין בלבד שלא לעשות רע ח"ו :

ל ידוע שכל עבודת ישראל הוא להוציא הקדושה מגלותה מבין הקליפות והמס'א ולפעמים נתעורר האדם מאד בהתעוררות גדול לאיזה עבודה ודבר שבקדושה ואז יכול לעשות דבר מבוהל ומה שגראה באמת לשנוען ואין שום שכל אדם שיסכים לזה אין שיוכר להשיג דבר זה אך אעפ"כ מחמת ההתעוררות אמתי שלו ה' מצליה ביה וזוכה לעבור על כל הגדרים והמניעות ולשבר את כלם עד שזומה לגבור

לנמור הדבר ולהוציא הקדושה מביניהם בשלימות ובאמת הוא למעלה
 מדרך הטבע ושכל אנושי לגמרי אך כל זה הוא בחי' רצוא בחי' עיני
 ועיקר הנסיון הוא אח"כ כשהוא בבחי' ושוב כשהחזר ושב דעתי
 ולישרותו ואז חזרת הסמ"א ודורת אחריו והוא מוכרח להתחבא מלפני
 בכמה וכמה מיני תחבולות וככה וכמה מיני מימות תלפין ועובר
 עליו וכמה וכמה נסיונות וכו' ומי שזוכה להתחזק גם אז ולעבוד על
 הכל בשלום אשרי לו (סוכן שם בהפס"ע) :

למ שורש קדושת ישראל נותנת ומסרת סימנים לכ"א מישראל הבין
 להתדבק ולהתקשר בה בכרי שעל ידי הסימנים הללו יהיה
 ההתקשרות והיחוד ביניהם בשלימות חר אל יהערב ביניהם רק
 שהבעד דבר מתגרה מאד בזה עד שגורם שנתרחק ונתגרש האדם
 מקדושתו למקום מדבר ששמה ואח"כ מתגרה עוד יותר עד שבא
 רוח סערה ומבדל כ"כ עד שאובד גם הסימנים ובתוך זה עובר על
 האדם מה שעובר וכן ג"כ על ניצוצי חלקי הקדושה השייך לכל אהר
 עובר עליהם ג"כ הרבה כי הרבה אורבים עליהם לתופסם במצודתם
 וע"פ רוב האדם עצמו גורם לזה וכל אלו הם כמו שלוחים ממנו ח"ו
 ואח"כ מתגבר הבע"ד עוד יותר גם על חלקי הקדושה עד שבא בחי'
 רוצח ותופסה במצודתו לגמרי ורוצה להסביע אותה לגמרי ח"ו אך
 אעפ"כ עצה ה' היא תקום ואחה מיום לעולם ה' וכשהאדם חזק
 ברעתו ואינו מייאש עצמו על כל פנים וקובע לו עתים בכל יום לחפשי
 ויחזור אחר סימני הקדושה שנאבדו ממנו ואם שאינו זוכה למוצאם
 עכ"פ הוא מפרש שיהיו על זה לפני הש"ת ובונה ומתחנן לפניו ית'
 כבן המתחמא לפני אביו אוי סוף כל סוף יתהפך הכל לטובה ודייקא
 ע"י רוצח הוזה שתפס הקדושה במצודתו לגמרי ע"ז מסבב השם ית'
 שנתקרב הקדושה אל האדם בסמוך לו סמך רק שעדיין אינם יודעים
 ומכירים זה את זה אחר כן מסבב הש"ת שהמרחיק הראשון שגורם
 לרחק האדם ולגרשו מקדושתו גם הוא נודמן לשם ובלם עוזרים לו
 להאדם לחפש ולבקש אחר סימני הקדושה והש"ת בעזרתם שהקדושה
 בעצמה מוצאת את הסימנים ומחזרת אותם דבעליה היינו להאדם
 ואז בוודאי נעשה שמחה גדולה אך אעפ"כ עדיין הקדושה אינה מגלת
 א"ע להאדם שהיא היא זאת בכרי שלא יהיה ההתקרבות והיחוד
 בבחי' הריסה בחי' פן ידרסו וכו' ושלא כדת ח"ו ובמקום מדבר וכו'
 ומחמת זה אפי' כשמחזרת לו הסימנים אח"כ חזר ומתגבר ההעלמה
 והיאוש על האדם כי היכן יחפש אחרי הקדושה מאחר שיורע שגם
 עליה כביכול עבר מה שעבר ומי יודע היכן הוא עבשו ואז הקדושה
 בעצמה מפיסת את האדם ומבקשת ממנו שילך עמה עד שבאים
 ותחיים שניהם למקום הראשון למקור שורש קדושתם ואז נתודעים
 זה לזה ונעשה היחוד והשמחה בשלימות והיה ה' למלך על כל הארץ
 וכו' על פי סוד ותבין ביותר כפי המרומו בפשוטן של דברים לבד
 מהסודות נוראות שיש בכל סיפור זה כסוכן בפנים :

הכל מוכרחים לתודות שכל מי שהוא משתדל ביותר וסמוך ביותר
 אל התכלית הוא ראוי להיות ראש ומלך על הכל כי הכל מודים
 שהעיקר הוא התכלית אך מעת שהרחק סערה הגדולה בלבד והתק
 את העולם לגמרי מים ליבשה ומיבשה לים ומסדבר לישוב ומי
 המלך

המלך המלכד וכו' וכי אנשיו נתפרדו ונתפורו וכל אנשי העולם נתבלבלו ונתפרדו ונחלקו לכתות כתות לענין החקירה מה הוא התכלית קצת מהם אמרו שעיקר התכלית הוא כבוד להיות הודף ביותר ח"ו אחר הכבוד ולהשיגו והיה להם הוכחות וראיות וסברות על זה וקצת אמרו שעיקר התכלית הוא רציחה וכעס ואכזריות ואכזרות הכב וקצת אמרו שעיקר התכלית הוא משגל וכן כל הכתות אשר נבוכו מאד וגשתבשו בענין התכלית כמבואר כ"ו בפנים וכל כת מהם בכל מדה או תאוה שבחרו להם לתכלית בוודאי היו משוקעים בה מאד כי מלבד שטבע האדם בעצמו נמשך אחר תאוות וסודות רעות מלבד זה היה הדבר אצלם כמו אמנה שזה התכלית כפי מה שבחרו כל כת מהם לעצמם לפי דעתם הגבוכה וביותר מכולם נשתבשו ונבוכו מאד הכת שבחרו להם שהסמון הוא התכלית עד שעשו להסמון לע"ז ואלקות וסוד ח"ו והיו מקריבין עצמם לקרבנות להע"ז של סמון ובאמת אעפ"י שמכל התאוות רעות קשה מאד להוציא את האדם המשוקע בהם בפירש כשמשורש בהם כ"כ עד שנעשו אצלו כמו אמנה ותכלית אך יותר קשה מכוסם הוא להוציא ולהתקן את אלו הנופלים ומשוקעים ביותר בתאוות סמון כי משם קשה מאד להוציאם וכמב"פ ובאמת אעפ"י שכמעט רוב בני אדם כל אחד מהם כולו מהרע של כל הכתות הדעות משוכשת ומבלבלת מכל מיני שיבושים הנ"ל ופעם מתגרה בו מדה וזותאזה זו ביותר ופעם אחר מתגרה בו תאוה וכדה אחת אעפ"י כגם בכלל בני אדם יש ג"כ חילוקים גדולים בין אדם לחבירו וזה להוט אחר רדיפת הכבוד ביותר וזה מתגבר בו בשבעו הבעס והרציחה ביותר ויוצא בכל המדות הנ"ל ואשרי להכת הקרושה שהסכימה דעתם לתכלית האמת באמת ואמרו שעיקר התכלית הוא רק לעסוק בהפירה וכו' ולהיות עניו ושפל בדרך וכו' ובחרו להם הבעל תפחה למלך שהוא היה צדיק גדול וקדוש מאד וע"י הבע"ת והכת שלו הנ"ל ובזכות ריבוי תפלותיהם הקרושות נתקבצו הסלך ואנשיו וכל הכתות הנ"ל יצאו מהשמות ומעות שלהם וחזרו בתשובה וחזרו כל העולם כולו לתכלית תיקונו בשלימות :

מא גם בעבודת ה' אסור להיות דוחק את השעה היינו כי אעפ"י שבאמת צריכין להיות זרוי גדול מאד לקדש עצמו כראוי ולזכות לעבודת ה' בשלימות במהירות גדול ואסור להניח ודחיות א"ע בעבודת ה' מיום לחבירו ואפי' משעה ורגע וחברתה וכל מה שיכולין לעשות בעבודת ה' צריכין לעשותו מיד דייקא בלי איחור ועיכוב כלל אפי' רגע אחת אעפ"י לפעמים כשרואין שמתגברין ומכריחין עצמן לאיזה דבר שבקדושה ואינו עולה בידו לעשותו תיכף אז צריכין לפעמים להסתין ולבלי ליפול ברעתו מזה ולבלי לבלבל עצמו ע"ז ביותר רק יסתין קצת עד שיבא עתו והעיקר לבלי לייאש עצמו לגמרי ח"ו רק שצריכין להתגעגע ולכסוף ולהשהוקק להשי"ת ולכל הדברים שבקדושה תמיד גם בעת שאין עולה בידו כראוי ותיכף כשהשי"ת עוזר והוא יוכל לחסוף איזה דבר שבקדושה יעשה אותו מיד בנדרות גדול נמצא שהזרחות והמתינות שניהם הם עיקר גדול מאד בעבודת ה' :

עיקר

כעס

א עיקר שמירת השם שמירת הנפש אינו אלא שישמור א"ע מבעם :
 ב מי שהוא פוגם בברית ח"ו עי"ז הוא בכעס תמיד והוא איש רע
 שקורין (בי"ז) :

ג יש מלאך שהוא ממונה על הכעס כי ע"י כעס בוראים מלאך המשחית
 ואותו מלאך הנ"ל הוא ממונה על כל המשחיתים הנ"לומזה המלאך
 שואלין הדרך אך רבא אל השבט ברזל שכשבאין לשם ניצולין
 קפחד (סיפמ"ע) :

כבוד

א עיקר אור השי"ת הוא כבוד צחי' והארץ האירה מכבודו והנה אור השי"ת שופע
 תמיד רק האדם סחמת מדומיו ומעשיו וכל גשמיותו עושה לו שמונע ממנו אור
 השי"ת שהוא אור כבודו י"ת וכל מה שהאדם זוכה להקן מדוהיו עי"ז נחמטם הלא
 עד כשאלהם זוכה לבטל עצמו וכל גשמיותו לגמרי עד שהוא צחי' אין ממש אזי אינו
 עושה שום כל ומאיר ומתגלה עליו אור כבודו ית' בשלימותו ועי"ז נשלמין לו כל
 התאוונות וזוכה לכל טוב וע"כ החכמים אמתיים בהם צנחי' אין צחי' והחכמה מה"ן
 המלא עי"ז זוכין לכבוד צחי' כבוד החכמים ינחלו :

ב עיקר הכבוד הוא בהדיבור והדיבור הוא סיכל המלך כביכול א"כ רוצה לקבל כבוד
 כהיכל המלך ואין ציון גדול מזה כידוע בחוש שבודאי יתבייש העבד מאד
 כשימלקו לו כבוד גדול לפני המלך :

ג יש כמה דברים יקרים בעולם והם חכם או נבון או עשיר או מושל דהיינו מי
 שיש לו איזה התעלות ודע ש כל כ"א מהם יכולין לפעול להושיע מצערם ולפעמים
 שאם יק' אלל אחד מהם ויספר לפירו לערו עד שיעורר רחמים אללו עליו מזה יוכל
 להושיע :

ד שורש הנפשה הוא צחי' כבוד וע"י התגלות הכבוד היינו ע"י שנתרבה ונהגדל
 כבודו י"ת עי"ז בא התפשטות הבוראה וע"כ אין הנבואה שורה אלא על החכם
 נבון ועשיר כי כל אלו הם צנחי' כבוד שמשם נמשך הנבואה :

ה מכל הדברים נועק כבוד השי"ת כי מלא כה"כ ואפי' מסיפורי הגויים נועק ג"כ
 כבוד השי"ת כי כבודו ית' נועק תמיד וקורא ומרמז להאדם שיתקרב אליו ית'
 והוא ית' יקרב אותו ברחמים בהכנה ובחיבה גדולה :

ו מן התעלות וגדולה אין ראה כלל כי לפעמים עושים דבר אחד פעי"ז זוכין
 לגדולה והתעלות הפי' עד כמה דורות ולפעמים אחד עושה דברים טובים הרבה
 ואעפ"כ אין לו גדולה מתחת שמוכרה עי"י הנזירה שיוספק אללו הגדולה :

ליצנות

א ממיני ריצנות ושחוק שקורין (קאטאוים) שבמדינה יכולין להבין
 מהות הנהגת המדינה :

ב ישבור אדם א"ע מליצנות כי מקום החיצונים שהם הקליפות ר"ל
 נקרא מושב לצים כי עושים ליצנות תמיד :

ממון פרנסה

א אם היה האדם זוכה בשלימותו לצחי' שלט בעצמו היינו סיכוי שלט אמתו בין
 נולד

ממון פרנסה

מד

צ"ע והסוד אזי בודד לא היה רוצה לצטק בשום עסק מעטיו שיהי' רק בשביל
 גמלו וגם בכל הפלגיו לא היה מכוון רק בשביל שלימות חיקיו שיהיה אפי' הסלום
 שיהיה לנורך הנוף כגון רפואו וכד' עליו ויהי' לא היה מכוון רק לפרנסתו שיהיה
 ורפואתו כי בלמח' שנתהקן ברוחניות מילא נחתקו גם בעשיות ומשפיע לו
 השי"ת כל נרכיו ברווח וכפפע גדול ומה שאלו רואים לפעמים שיש לדיקים שבודדיו
 קצתו הכל בשלימות ברוחניות ואעפ"י כי אין להם שפע גמיות זה נמשך רק מלד
 גיגולין דע"ה חן כמובן בזה"ק :

ב עיקר המעמד פרנסה היינו מרווי' של האדם כמעמידו על רגליו וכל ההשפעות הוא
 רק ע"י רמח נחי' אור הפנים שהוא נחי' בריה האלוה ממון אלל הפקר שהוא
 כע"ז של האלוה ממון אין לו שום קיום ומעמד כי הממון והרווח שגדמה להאדם
 שמרוי' עי"ז הינו ממון כלל כי אין לו שום האלה מזה כי עי"ז הל' אחר אלהים ולא
 עבד סירין וע"כ בלמח' כל מה שמרוי' ביותר הסר לו ביותר זה בעצמו הפקר על
 נחי' כע"ז הוצא של ה'רווח ממון שגדמה לו"ם שמרוי' עי"ז ובזמנה אינם מרוי'ים
 כלל כי הסר להם בכל פעם ביותר וס' כל ימיהם בעלי חובות גדולים להאווהם עד
 שפע"י רוב הל' הכודשים ביותר החר האלוה מתן הם מחיס בעלי חובות ממש
 מאלוהם הין גידה כי עיקר הממון והעשירות דקדושה נמשך רק משבירם האלוה ממון
 שזה נחי' אלה כע"ז :

ג עי"ז שהאדם וחרן כממוט עי"ז והבטלן כל המהשבות זרות המבלבלין מחשבתו חוכה
 למה זך וזה וזה יוכל לבח בכל יום אל השוב הגנוו השיך לו שזה עיקר אריכת ימים :

ד עי"ז שבושה מו"מ כאמונה מקיים מצות ואהבה שהוא בורח כל המלות וגם עי"ז
 הוא בא לבחי' למעלה מהזמן ולנחי' מוחין דגלות ויכול להסתכל בכלל זה :

ה כ"ל כפי מה שי"ז מחלוח ממון יותר מחבירו נקר' כגודו לדיק :

ו לזכי כגוף הם רבים מאלו אפי' ההכרחיות הם רבים וגדולים מאלו חכילה ושפיה
 ומ'בושים ודירות ויכול האדם לבלות ימיו והניו הם ובלום אשילו רק על
 ההכרחיות לבד והם מונעין את האדם מאלו מעבודת השי"ת ואעפ"י שגם הם בעצמם
 הם ג"כ עבודה הבורא ית' כי עי"ז כל המלאכות והעסקים שעושה האדם כשעושה
 אותם כרצונו כמו שצריך לעשות אזי נעשה עי"ז נחי' משכן ועי"ז נוחן חיות ואלהם
 למעשה בראשית והוא קיום העולם (עיו"ג) אעפ"י כשיוכין לקבל בשלימות השפעה
 ההסד עי"ז הכלי הנעשה עי"ז יראה אזי אין לריכין לעשות שום עסק ומלאכה ואפי'
 ההכרחיות נעבין עי"ז אחרים ואזי השולם ס'יים בהשדות' לבד זה זוכין עי"ז לזקק :

ז עי"ז המבשר רוחניות חלקות לטוב לנאומים עי"ז נכסל ותחברת פרנסתו :

ח מה שגדמה חכמה פרנסה אין נוחין לי חיקן מן השמים כ"ל עי"ז סיבות לכ"ל
 לפי סיבות זה כי כל הפרנסה של ישראל מקבלין אותה עי"ז המלך וכשנמשך
 הממון עי"ז המלך נעשה ממנו בידורים וכו' עד שמתברר ממנה להחילה ופרנסה
 ישראל וגם בהחילה יש בידורים עד שמתברר ונעשה מהם אמרי' בשר והל' האמרי'
 שפר' מחברתין עם המלך וגם מהם עטרה להמלך ומחמה שיעקר כבוד וגדולה
 המלך הוא עי"ז עמה וקבוצ' בשביל זה אין נוחין הפרנסה חיקך רק עי"ז סיבות
 ונעתי' מיוחדים וכל זה בשביל כלל יבא לרווח אל המל' בקצותו רק בשביל
 ציפיו וגדולתו בנחי' מלך ציפיו מחייבה עי"ך כי עי"ז הפרנסה רואין המלך בעטרה
 כ"ל עי"ז : מן דקדושה הוא גב' מ'ד יוש' בו כמה נחי' גבוהות וקדושות
 ועליונות מאלו וכן כנתיב דקדושה הם גבוהים מאלו אלל הממון כל האלוה עו"ז
 הוא מורדות שפאר מן האדם אחר שחילא כל פחותיו בעו"ז והמותרות אחר
 כל פחותיו הוא הממון שפ"ר אחריו ירישה לבניו שלא זכה לכבוד הוסי' בקדושה
 כרצונו ונמשכו ובז"ל נ"ב רק ממורדות והסרמון ועכירת המוח שיהא למוך ברוב האומין
 ננחי'

בנה' קשה סרוחה ממש וזה הממון ירופה שמינת להם הוא כמו שלוקח מוהרות ומכסה על מוהרות :

האדם אין ממלא חלוניו ורצונו בממון לעולם כי תמיד הסר לו כשארז"ל אין אדם מסוהלי חלוניו בידו אבל יש בחי' שפע כשולה שבזה הכסף נחמלת רצונו מאחר שהיא כשולה :

יא עפ"י רוב העשירות הגדולים הם משובעים ממש ויש לצי"א מהם שגוען גדול כי הממון והעשירות מביא אותם לשגוען גמור :

יב כל מי בגדול יזהר צריך לבקש מבוקשו בריחוק מקום יותר וזה הן לענין פרנסה והן לענין זוגים וכיוצא :

יג מה שאנו רואים לפעמים שכשהאדם הוא למטה בדחקות אזי הוא עובד ה' ומכיר אופו ית' וכשהוא נחמלה למעלה והחשפר אזי הוא שוכח בהשי"ת ובאמת כל מה שהאדם נחמלה ביותר בודאי הוא יותר קרוב לאלקות כי כל הטוב הוא אלקות כ"ש טוב ה' לכל ומה שאנו רואים בהיותך שכשהאדם בא בעשירות ובטוב אזי הוא שוכח ה"ו בהשי"ת זה מחמת שנקרב ביותר אל אור אלקות ואזי האור מרבה עיניו ומזיק לו כמו מי שחשכל בעלם אור השמש ע"כ צריבין לבקש מהשי"ת ביקרביהו בהתקרבות גדול ויעלה אותו ממעלה למעלה הן ברוחניות הן בגשמיות ובאופן שלא יזיק לו ה"ו כ"ל :

יד עכשיו בעתים הללו ישה מאד שיהיה מעוט לאיש כשר באמת ואעפ"י שנמלאים גם לדיקים ואנשים כשרים שיש להם מעוט ועשירות אבל הוא כבד וקשה מאד מאד וגם עפ"י רוב העשירות מזיק להם לעבודתם וגם אעפ"י שיש להם יחידה משה עשירות אבל אעפ"כ אין להם עשירות גדול מזמן כמו שיש להקלי שיש להם אלפים ורקבנות מאתיים כי עכשיו קשה וכבד מאד שיהיה להכשרים באמת עשירות כ"ל :

טו יש אנשים כשרים שאין להם פרנסה ויש להם דוחק ובלבולים גדולים מזה והוא סיבה להעלם :

טז הפגמים הגדולים מאד המחזירים על הסתמים עפ"י רוב הם אכזריים מאד ואין להם מדת הרחמים מהמם שכל בחי' תוקפת דליכה ואין מרחמים בדין ומחמת זה אין להם כח וזכות לעורר ולהפיק על עצמם השלשה עשרה מדות של רחמים שעל ידם הצי"ת מיהל עוונות עמו ומעביר ראשון ראשון ע"כ צריבין הם ביותר לפרוש כפיהם אל ה' ולהתקן לפניו הרבה שיורר בעלמו הי"ג מדות של רחמים וזה בחי' אל תזכור לנו עונות ראשינים מהר יקדמוס רהמך כי דלנו מאד : **יז** עפ"י רוב חסר לכל אדם הרבה לכ"א כפי ערכו לזה חסר לו מלבוש פשוט ולזה חסר לו מלבושים חשובים או דירה וכיוצא וצריבין ליזכר מאד לבני לדמוק אם השעה למלאות החסרון חיבך ומיד כי עי"ז בלשים למבוש ולהלוואות והקפות רק צריבין ליזכר במדת ההסתפקות ולהגיהב את בימו כפי השעה והזמן ואש"י מה שנדמה לו שהוא מוכרח לו מאד אעפ"כ אל ידחוק את השעה ללוות ולהקיף ולהיות בע"ח לאחרים אך ימתין עד שיבא עמו וסומכ להיות בע"ח לעצמו ולסבול דוחק אפי" במזונות וכש"כ במלבושים ודירות וכו' ולא להיות בע"ח לאחרים והכלל כי בכל עניי פרנסה צריבין להמתין בנפתח לשובעם ה' עד שיבא עמו כ"ש עיני כל אליך יצברו וכו' :

יח צריך האדם ליזכר מאד בשמירת ממנו מהיזק ואבידה ח"ו עי"ס : **יט** מי שאינו לכוס ונבאל להון ועושה עו"מ באמונה ורק בממנו לבד ואינו לטח מאחרים לעשות מו"מ גדול זה הוא מקיים ובכל מאדך וכן כשמתחין חומת ממשותף ללדקה הוא מקיים ג"כ ובכל מאדך :

כ צריבין ליזכר ביותר שלא להיות להוט אחר מאות ממון כי יש שלאחיהם כ"כ אפי" ב

ממון פרנסה

זו

הממון ומשוקעים בזה ביותר עד שכל המעלה וההשיבות אללס רק כפי הממון ומי שפון לו רק ממון מעט ובפרט מי שהוא עני לגמרי אינו כלל בגדר האדם כפי שטוח דעתה ונחשב בעיניו רק כמו חיה ועוף וכן מי שיש לו ממון הרבה ביותר הוא בעיניו כמו למעלה בגדר אדם רק בבחי' ככב או מזל או מזלך עד שיש להם כ"ג ממון הרבה ביותר מאד עד שנחשבים אללס כמעט כמו חלקות גמור וע"ז ח"ו וכ"כ נקטו הרבה מבני העולם בשטוח ופשוט הזה של החיות הממון עד שהפניו וחברי הממון נסלו בעיני עממם ובדעתם כ"כ נגד העשירים ובעלי הממון עד שבמעט שמקריבו עממם לקרבן אליהם מחמת ההכבלות שיש להם בפני ריבוי הממון שלהם ובאמת לא ין הוא וכמו שאמר הכתוב ומה לעני יודע להלך נגד החיים כי גם העני כלל בני אדם יחשבו כמו העשיר וגם העשירים הם רק בני אדם וכמו חלזי ימלו ואין מליון לו לאדם לא כסף ולא זהב וכו' ובאמת יש בני אדם שמשוקעים כ"כ בחיות הממון עד שמי שבה לכוניה להם שחיות ממון הוא פשוט והממון חינו הכלים כלל חז לא די שאין דבריו נשמעין אלא כלל אף גם שבוה אללס כמו מי שמדבר נגד האזנה כי הממון הוא אללס עיקר הכלים והאמונה ח"ו ובאמת אלו הנפילים לחיות ממון קשה מאד להוציאם מזה יותר מכל הנפילים לשאר החיות כ"ל הם לא ע"י הדרך המצ"ט :

כא יש מאכלים כאלו (מסתמא הם רוחניים כמוצן) ששקוצין לפשוט ולאכול מאלו המאכלים משי"כן סיקף חיות ממון ומרגישין גודל הסרחון של ממון שהוא מסריה כזוהא ממש עד שמחביישין מאד עם הממון והממון הוא הנושה הגדולה מכל הנושות וכל מי שיש לו יותר ממון הוא מחבייש ביותר וגם הקטנים במעלה וחברי הממון מחביישין בעממם ג"כ על שהיו קטנים כ"כ בעיני עממם מחמת חסרון הממון כי עסה נתגלה להם שאדרבה הממון הוא עיקר הנושה וע"כ העשירים מחביישים עוד ביותר ופומים עממם בחילות עפר מגודל הנושה במחביישין אחד מחבירו עד שאינם יכולים להרים פניהם כלל מפני הנושה כי מאכלים אלו הם"ל יש להם טגולה אז על ידם ממאסין בממון בחכליה המיאות ומשליכין חלילי כספם וחלילי זהבם כמו שיהיה לעהיד כ"כ :

כב לפעמים האדם רודף אחר פרנסתו או אחר שאר דברים שגדמה לו שהוא מוכרח מאד לרדוף אחריהם והוא רודף אחריהם כל ימיו ואינו יכול לסגור אותם ומחמת זה היא מלא כעס ומכאובות המיד ובאמת אם היה משים אל לבו היה רואה בע"ז שהוא רודף רק אחרי העוונות שלו כי העוונות שלו הם מחטים אותו ומוליכים אותו מעמין לעמין ומסיבה לסיבה עד שהוא רודף אחרי ההבל ממש כל ימיו ולא יתגורר רוחו ובאמת אולי כבר קבל עונשו על העוונות שלו די ובותר והניש כבר זמן סיקומו ומנוחתו :

מחשבות והרהורים

- א** המחשבה שבמח הוא כפי המדות שבאדם וכפי המדה שהאדם אוהו בה בן חולפי' ועוברין עליו המחשבות שבמח :
- ב** מה שצריכין להיות שב ואל תעשה הן בכעשה הן במחשבה כי גם המחשבה של אנשים כאלו הוא בחי' עשיה וכו' ע' התחזקות בהשמתות אות ב :
- ג** כל הרהורים באים ע"י כח המדמה וע"י שמהדשין איזה דבר בתורה שזה בחי' כרפון בלתי למיתא ע"ז מתקנן פגם הרהורים שבאים ע"י המדמה :

מחשבות והרהורים

ד כשהמחשב' הוא כולה אחוזה ורכוקה ברבר אחר שיהי' כן דהיינו בכך הבחינות שיש במחשב' דהיינו פנימיות וחיצוניות ושאר הבחינות כולם עד הנקוד' וכשכולם כאחד אחוים ודבוקים וחושבים שיהי' כן כפי בילבול ונטיה למחשב' אחרת יכולים לפעול עיי' שבהכרח יהי' כן כמו שחושבין רק שהמחשבה צריכ' שתהי' בפרטי פרטיות ולא בדרך כלל עיפ'נ' וגם לענין הלימוד כועיל זה אם תהיה מחשבתו תקיפה ואחוזה מאד בזה בוודאי יהי' כן דהיינו למשל שיחשוב במחשבתו שיזכה ללמוד ולגמור כל הארבע פוסקים עם כל הפירושים ובפרטיות באיזה אופן ילמד אותם ובכמה זמן וכיצא בשאר לימודים ויכניס מחשבתו בזה היטב היטב בתוקף גדול מאד כנ"ל אזי יזכה בוודאי שיהי' כן עיפ'נ' :

ה כשהבע"ד מתגבר מאד על האדם ומבלבל דעתו מאד בכמה מיני הרהורים רעים ובכבולים הרבה שקשה לו מאד לנצחם אזי יבטל האדם עצמו לגמרי אל השי"ת כי כל אדם יכול לבטל עצמו לגמרי לפעמים דהיינו לסתום פיו ועיניו ולסלק דעתו לגמרי כאלו אין לו שום דעת ומחשבה כלל רק יבטל עצמו להשי"ת לגמרי :

ו כמה פעמים כבדבלין המחשבות מאד מאד וכל מה שרוצים לרחותם באיזה רחיות הם מבלבדין יותר ויותר ועיקר העצה דבלי להחיל לחשוב בהם כלל ולסלק דעתו מהם לגמרי ולעשות את שלו במה שהוא עוסק בו :

מחלוקת

א יש כאלו לטון הרע ומחלוקת שהם בחי' נגדן מסריד חלוף כי הלכין ומרגלין ומדברין רכילות ולהי' ושטין מריבה ומחלוקת בין אדם לחבירו ובין איש לאשתו וזה בגשמיות ממש וכן ברוחניות יש ג"כ בחי' זו שהם הסט"א והקליפות שמשחללין לפסות את האדם ולעבדות מחלוקת עטס בין גופו ונפשו עד שהוא בבחי' חין שלום בעלמי מפני חטאיה ועי' שזכים לקרב הרחוקים לעבודת השי"ת עיי' חסיד כבודו יהי' וחוזר ועולה לשרשו היינו לירא' עיי' נחשלין בעלי לשכ"ר ורכילות הנ"ל וגסרבה השליש בעולם וכן ע"י מציית הדלקת נר חנוכה בזמנו נמשך ג"כ בחי' זאת :

ב כל ההשפעות וההכרחות צלחין לעולם ע"י הנדיק האמת היינו ע"י אהב' וירא' שלו וצריך הנדיק הזה לכסות ולגנוז האהב' וירא' שלו כדי שלא יקטרגו המקטריגים ויגזלו ההשפעות אך כשהנדיק הוא מפורסם גדול אזי השי"ת נוהג בלב דיק אחר להחזיק עליו במחלוקת כדי לכסותו ושיוכל להוריד השפע וזה בחי' מחלוקת שהוא לש"ס עיפ'נ' :

ג המחלוקת מגביה ומרים את האדם כמשל המים שופכים שמשאין ומרימין השן השוכב על הארץ :

ד כשמקטריגים יחד איזה חכמים וחולקים על איש אחד אעפ"י שהוא אדם חשוב יותר מהם עכ"ל יכולין להסילו רק שלא יהיו רשעים כי קשר רשעים אינו מן שמין אבל אם אינם רשעים אזי יכולין להפיל מי שחולקין עליו ע"י הקצר אעפ"י ככ"ל בלבד נמוך ממנו אם לא שזה שחולקין עליו הוא גדול בחשבה מאד אזי אדרבה הם נחשלים לגמרי וכשמפילין איזה אדם עיקר הספילה שנופל לחלוטם לארץ כ"ל :

בחלוקה

יז

ה כל הדברים שדורכין על הדיק האמת ועל האמת הם טובות גדולות מאד כגשמי ורוחני וכן כן המליכים אולם :

ו הדיק הדור ע"י שדן לכ"ו אולם שדברים עליו וכן ע"י שמקבל היסורים שיש לו מזה בחשב" ע"י הוא ממתיק דיבורים שלהם שהם בחי' גבורות קשות אבל אם אין לו כח ח"ץ להמתיקם ח"י יוכל לישול ממדריגתו ח"י ע"י אלו הגבורות קשות שבאים עליו או שישתלק ח"י ע"י ואז ע"י השתלקותו נשמתו ממתיקת אלו הגבורות הקשות הכל :

ז כשדורכין ח"י על כלל תורה שבע"פ או כשדורכים על דיק הדור בעלמא שיהיה דבר אחד ממש כי עיקר תורה שבע"פ הוא חלוי בדיק הדור וכן הדיק הוא בעלמא התורה עפ"י אבל כשהדיק ממתיק דיבורים שלהם אזי הוא חוזר ועושה ממדיבורים אלו תורה ומלמד אותה לאחרים מזה בחי' תורה חסד ונזק ממתיקם בשלימות :

ח כשים דינים על אדם אחד ח"י ובה אדם אחר וישודד וחולק עליו אזי המדת הדין מסתלק ממנו כי האדם יש לו יותר כח לנקוט עיפ"י וע"כ מי שהיא דיק גדול ומשגיח על חיקון העולם הוא חולק לשמים כטובה על דיק אחד כדי לשלק מעליו מדת"י אבל חת"כ הוא עושה ברחמים ואינו עושה יסורים לאותו הדיק :

ט לשעמים יש מחלוקת בין שני הדיקים חצ"י שניהם משורש אחד ושניהם גדולים בעולם מאד רק מהמת שאחד מהם הוא בחי' חסד דאסתפש לבר היינו שנגלה תורתו לאחרים ומלמד תורתו לרבים והשני הוא בחי' טוב דטובי' גנוז בגויה ואינו מגלה תורתו לאחרים והשורה היא בחי' אש ומחמת שאלו מגלים אותה וסוף עטרה בלב כלש בערת ע"י בוקפת ויואלם בבחינה רעמים שהוא בחי' מהלוקה נמלא שהמחלוקת של דיקים הוא נמשך מהתורה אבל יש מחלוקת של רשעים שאינו נמשך מהתורה כלל וע"כ באמת צריכין להסתלק להשי"ת שבאש רצון השי"ת שיהי' עליו רדיפות ומחלוקת שיהי' עדים מבחי' מחלוקת הדיקים הכלל שזה בחי' אך ע"כ והסד ירדעני :

י בעיר שיש בה צד דעת אחי או עפ"י רוב יש מחלוקת והכדלה דהיינו שיש אנשים ששטים להכר דעת ודנקים בו ויש אש"ש שמולקים עליו :

יא כשהדיק צריך ליתן מדרגה לדרגה אזי מנסים איהו אם יש בו כח לצמוד בהיכל המלך היינו בשה של הדיק החולק עליו שפניו הוא בחינת היכל המלך ואם יש לו כח לעמוד בהיכל המלך ע"י מעלין אותו למדרגה יותר עליונה :

יב הדיק היא משה כלפי חסד וזן את כל החולקים עליו לכ"ו שכוונתם במחלוקתם הוא לשם שמים בכדי לכסות ולהעלים קצת חור הדיק שיהי' יוכל העולם לטובלו וכן להמתיק ממנו הדינים והקפדונים ע"י נמלא שפושן לו ע"י עינה גדולה :

יג כל דברי המחלוקת שמולקין על הדיק הם בחי' אבנים והם בחי' הדיק אבנים כי הם מחולקים והיין להם היבור והדיק טמל אלו האבנים ועושה שלום ביניהם ומחברם ומסדרם יחד זה על זה עד שבוה מהם ציח ומסככים נעשה עיר עד שנעשה מהם עולם נמלא וכל הפ"י עלומים שיש להדיק הוא בינה אמת מחלוקת :

יד מי שפי' בעל מחלוקת בגלגול העבר אזי כשהגלגל חת"כ נעשה חסד יד :

טו הדיק האמת דן גם את החולקים עליו לכ"ו באש שבאמת אין חולקים עליו כלל

כי אם היה באמת מדבר דברים כאלו ועושה מעשים כאלו כמו שרדיף החולקין

עליו אזי בודאי היה ראוי באמת לחזק עליו אבל אחר שהוא והמקורבים אליו יודעים

שכל דברי הדיקים והחולקים הכל מקרים וחזקים אשר לה עלו על לבו כלל ח"כ ממילא

אין חיקון רק על מי עשה מעשים כאלו אבל לא על הדיק כלל ואם היו גם הם

יודעים

מועדים שבת

ד כשצריך וכולהו מתעטרין בשמתיין חדקין לאוי להטעורר מאד כשמה גדולה והסלחנות גדול :

מן בה זכות קדושה שבת הוא גדול מאד ועולה על הכל כמוכן בדברי רז"ל במקומה ירבה וכמו שאמרו גם לפני אה"ל שכשחטא ונתגרם מג"פ אז שבת אצין עליה והבן מלך שנחלף ע"י הדיכוי הסמכות ונתגרם ממקומו ועבר עליו מש שער לא זכה לבא לגדולתו ולחלליה תיקונו בשלימות וסתחור ושהשב המלוכה אליו עד שנתאסה תחלה אם יוכל לזכות לתוך הגן המג"פ וזכה ליכנס בתוכו וללאח ממנו בשלום ע"י שמעך עלמו אלל המלך שהי' שלום בימיו שהוא בחי' שבת ואח"כ כשצ"ה להעמיד אותו בשנים בתוך הגן אז זכו כולם ליכנס לחוכו ולילא ממנו בשלום :

ר"ת

א מיתת הבנים קמנים חי' נמשך מבחי' פגימת הלבנה ובר"ה שאז מתחלת הלבנה להתמלאות ולהתתקן אז נמשך בחי' כפרה וסליחה המצקה על כר תולדותם של ישראל שיהי' נמשך עליהם חיים טובים וארוכים :

ב בתמוז נשתברו הנוחות ונתהוה שכחה ע"כ צריכין בתמוז לתקן זאת ולהטשיך הזכ"ן בחי' זכרו תורת משה ר"ת תמוז :

ג התורה היא בחי' בית (ע"פ) ויוצאת מבינה שהוא בחי' טובה וזה ר"עקב ניסע ס'כותה ויבין לו בית ר"ת סיון שאז זמן מתן תורה :

ד רוב זמן קבלת הרפואות הוא בחדש אייר כי אז נחנת הארץ בהם כח ביותר לרפואה ועיקר הדבר תלוי בשלום ובטויל המחלוקת (ע"פ) וע"כ אייר ר"ת א"ויבוי ישובו י"בושו ר"נע בחי' הכנעת האויבים וביטול המחלוקת שזה בחי' שלום שזה עיקר הרפואה :

ה עיקר ראש השנה תלוי בסיון שהוא זמן קבלת התורה שע"ז נתתקן האמונה שע"ז הוא בחי' חידוש העולם של ר"ה בחי' בתש"י נברא העולם וכל העולם היה תלוי עד ששי בסיון שקבלו התורה בשאר"ל (ע"פ) אדר ר"ת ראש דברך אמת :

ש"ש הנלים

א ע"י יו"ט שהוא התנגדות הרצון ע"ז נעשה יראה :

ניסן פסח וספירה ושבועות

א המחשבות זרות והרהורים רעים הם בחי' ספרא דמוסא בחי' חמץ וכשכחשבו זרות כ"ל חודשים אחר המוח ליכנס בו והאדם עובר בהם ועושה מהם ומרביה עמדם ואינו מניח למוסא לנעם לפוך המוח ע"ז ניזול מבחי' חמץ ספרא דמוסא חוכה לקבל מוחין גדולים מהם בחי' מזה בחי' חיים (ומצילא מובן במעוה ביטור חמץ ואכילה מהם כשסח מסוגל לזכות לכל ה"ל) :

ב המחלוקת שיש בין האדיקים השלימים הוא ג"כ רק בשביל זה כדאי לגרש ספרין אומריין ללא יתקיימו להשכחא דקדושה וע"כ זה המחלוקת שביניהם הוא כדכ"ה מהם כ"ל :

ג הדיטור הוא הסגולה הדעה כ"ה מפיו דעה והכונה ובמג"ס שהי' הדעה ג"ה

ניסן ופסח וספירה ושבועות

היה גם הדיבור בגלות וכשילאו ממזרים שילא הדעה מהגלות יאל וגפסח גם הדיבור אז נחפסס באגותו ית' ויכר שהוא נאמן מנטיה ועשה חסד לאחביו וכו' כי החסד ורחמים הלוי בדעה :

ד השלום הלוי בדעה ומחלוקת הוא סיפק הדעה אך יש מחלוקת שהוא לש"ם שהוא באמת דעם גדול מאד יותר מהדעה של שלום כי באמת זה המחלוקת הוא אהב' ושלום גדול בבחי' אהובב בסופא כשדרז'ל וכו' זורים שהי' הדעה בגלות שודדי לא היה מחלוקת לש"ם כי זה הלוי בדעה כנ"ל אך אס"כ כשנאלו ממזרים ע"י משה שהוא בחי' דעה אז זכו ליה הדעה הגדול של בחי' מחלוקת לש"ם שהוא באמת חכמים השלום וזה בחי' אהילס מזה בפסח כי מזה הוא מלשון מ'חלוקת ומריבה היינו בחי' המוחין והדעה של בחי' מחלוקת לש"ם שהוא בחי' שלום וע"כ היא בבחי' אהילס מן שהוא בחי' דעה (ע"י"ם) וע"כ הר"ל כי מזה הוא אהותא כי שלום הוא רשואה :
ה בר"ח ניסן הי' גמר הקמת המשכן שמשם נמשך הכבוד של מלכים (היינו של מלכי ישראל בזמן שלותן של ישראל) ועל כל הממונים והראשים וע"כ ארז"ל שניסן ר"ה למלכים :

ו נדקה חיל מעות ר"ה מזה . (אמר המשפיק נראה מזה שדקה מסוגל להגלל בפסח מאיסור חסן שהוא סערה דמוחא ע' מאמר בגיליות סי' ה"א וזכות לקדושה חכילת מזה בשלימות ומה צובן קאה טה שניסיסד מקדמונים ומדברי רז"ל ליתן מעות חס"ס לעניים קידם פסח) :

ז קריעם י"ב סוף היה בבחי' התפלה שבבחי' דין שזחפלה הנעל כח הגדול שעי"י מוכרחת הסס"ף להקיע ולהגייט מבטנה וקרבה כל הקדושות שבלעה חף גם מוכרחת להקיא ולהאילס עצמות חיוסה ממש שעי"י נעפין גרים וסרבה והגדל כעזרו ית' ובל' עי"י הספספות הנבואה בעולם שעי"י נסכר סמדתה וזכין לאמונה שלימה ולבחי' ההנהגה של הפגחה והפלאות ולבחי' השיר שיסער לעמוד :

ח ניסן ר"ה למלכים ואז ממזין כל המלכים למעס וע"כ אז הזמן להחזק ולבקש מלפניו ית' שיסן לנו מלך ונאסיג רועה נשמן שיהיה בבחי' מרע"ה שיוכל להאיר לנו ידיעה והנהגה כזאת עד שחכה להאיג ולדעה את החכמים האמת על ידי כל הפעולות ה' אשר ברה בזה העולם השפל שבשגל זה נכרר הכל :

ט פסח הוא בחי' יצין ובימתן הוה מעבירין החושך מהעינים ואז עיניהם רואות נשלות והשלות אז סה בעלמס ב"כ בחי' פסח גם פסח הוא פה פח בחי' הורה אמת היחה בסיאו ואור העינים הנ"ל מעוררין הנשלות השלויה בלב בחי' כי יום נקס בלבו היינו שפעוררין היום נקס שבלב לבסל פאור וחמן של יאר לב אדם רע ששאר לו מעורריו ושאר וחמן שבלב האדם הוא המסית את האדם שיסררה אחר ה"ח שדור ולומר זה נאה וזה לא נאה שזה בחי' כלק לבס (ע"י"ם) וכשמכפלין השאור והחמץ שבלב הנ"ל אז יכול הלב להחלש בנימוד השורה בשלכותן דרמימותא ומיס רמים פסה אסבות ויראות חיוניות א"ל להס לכבית הסהכות הזאת בבחי' מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה וכו' וכ"י זוכין ע"י היקון הגרית ע"י זוכין לשלימות הספלה ולנמיחת קרן מטיה מן דוד :

י עיקר בחי' יואס מזרים הוא שילא הדיבור מהגלות וזה בחי' פסח טה סח כידוע ועיקר הסרנסה והאכילה נמשך מבחי' זה הדיבור וזה שמש מנג' ססיכה השולקן בשבס הגדול ע"י"ם :

יא השיר של הקדמות עם הציגון שלו סוה דבר נפלא ויודות גדול והוא שיר של חבק עי"ם :

יב עיקר גלות מזרים היה לחקן פנס הדיבור שבגטו דור הפלגה וכו' :

א קול התקיעות הוא בחי' עזות דקדושה שע"ז נשבר עזות דסמ"א שהוא עזות הגוף וע"ז יכול הנשם' להתקרב אל הגוף להאיר בו ולהודיע לו - מכל ההשגות שדה שהיא רואה ומשגת תמיד דברים עליונים מאד וכן בכלל העולם נשבר ונתבטל ג"כ העזות דסמ"א שהוא העזות של כל החולקים והמונעים מלהתקרב אל הקדושה ואז זוכין ע"ז להתקרב אל הרועים דקדושה שעל ידם ע"ק המשכת קדושת אמונת ישראל :

ב תיקון שני החותמות שנתתקנו ביו"ב וה"ר כידוע כל זה הוא ע"י הקולות דקדושה כי אז צועקין ישראל קולות וקול שופר שכולם הם בחי' עזות דקדושה שע"ז הוא תיקון החותמות הנ"ל וע"כ תשרי נקרא ירח האיתנים מלשון עזות ותקיפות וע"כ בתשרי שמחת ישראל כי עזות דקדוש' הוא ע"י שמחה :

ג שופר זה בחי' ירא' שלימה התלויה בלב גם שופר הוא בחי' נבואה שנמשכת ע"י יראה הנ"ל גם שופר הוא בחי' תפיל' שנאלת ונפרדה מן הגלות ע"י שיש השפעת הנבואה גם הוא בחי' מה שכל שיהי השרה מחזירים כחם לתוך התפלה וע"י כ"ז זוכין לאחז עצמו בכסא הכבוד ששם שרשי נשמות ישראל ולהיות בבחי' מקומו של עולם שע"ז יכולין לעשות ר"ה :

ד תקיעה הוא בחי' התגלות כבודו ית' תרוע' הוא בחי' התפשטות הנבואה שבא ע"י התגלות הכבוד שברים הוא בחי' ביטול אמונות כחביות ותיקון האמונה והבטחון דקדושה וע"ז זוכין לבחי' חידוש העולם שלעתיד ודהנהגה של השגחה ונפלאות ולבחי' השיר שיתער לעתיד וכ"ז כלול בענין תשרי וכ"ז נמשך ע"י התפלה בבחי' דין שע"ז פוצי'אין מהסמ"א כל הקדושים שבלעה אף גם עצמות חיותה ממש שזה בחי' גרים זכר הנ"ל כלול ג"כ בענין ר"ה ותשרי :

ה יש כמה דברים אבדים היינו מה שאובדים אבידות הרבה ע"י התאוות ואפי' מי שהוא צדיק אובד ג"כ לפעמים ואפי' הצדיקים החופרים ומבקשים אתר אבידות הם אובדים ג"כ לפעמים בבחי' עת לאבד (ע"פ) דע' שיש מלאך ותחתיו כמה מטונים וכולם אוחזים בידם שופרות ותוקעים תקיעה תרועה תקיעה והם עומדים וחופרים ומחפשים תמיד אתר אבידות וכשהם מוצאים איזה אבידה נעשה רעש דשמחה גדולה :

ו ע"י שב"א בא עם מוחו ודעתו ומקשר דעתו ומוחו שבראשו שהוא בחי' ראש להצדיק שהוא ראש בני ישראל ב"ה שהוא ג"כ בחי' ראש נמצא שנתקבצו שרשה ראשים יחד ונעשה מזה דברים עליונים מאד :

ז כל מה שהצדיק מצה לעשות צריך לקיים רק כשמצוה שלא ליסוף על ר"ה אליו זה אין צריך לקיים :

ח באמת אין שום זמן כלל כי כל השנה חולף ועובר כהרף עין וע"כ העיקר הוא ר"ה ותיקף כשחולף ועובר ר"ה צריכין לידחל ולהבין עצמו על ר"ה הבא :

ט בימי אלול וימים נוראים עד הושענא רבה טוב לומר אז כל ספרי תנ"ך מתחלתם ועד סופם :

י אפי' אנשים כאלו שבכל השנה גם הצדיק האמת לא היה יכול להתקב

ר"ה יו"כ סוכות

ב

לחקם בשלימות אבל כשזוכין לבא אריו על ר"ה או גם הם יכולים לקבל תיקונם כי הצדיק האמתי המופלג במעשה עליונה מאד הוא עושה ב"ה ענינים ותיקונים נפלאים מה שבכל השנה גם הוא אינו יכול לעשות :

חנוכה

א השמן של נ"ח מנצח על שכל חכמה שפי"ו זוכין לשפלה ועמה המחיות ופי"ו נסתלק כל הכסירות חוזקין לאמונה שלימה ופי"ו נמשך בפע קוצה וברכה :

פורים

א מלכות המן עמלק הוא מתגבר בהאווה ממון כדי לחסום עי"ו כל יצירות הקדוש' ולהגביר ביותר הסמכות שבתוך הסמכות עד שרואים להעלים ולהסחיר את הקדושה בסעלמה יחירה מאד והצדיק אחת שבת' מרדכי בחי' מלכות דקדוש' הם עומדים להלחם כנגדו ולהוציא בלעו מפיו ולהמשיך דעת גדול וקדוש כזה עד שנסגלן כל הסמכות ונעשה מהן טורה וגם מוציחן ממנו כל הממון וכל היצירות שנבלע ועושן מהן טורה :

ב מרדכי הוא בחי' רב חסד כי הם במספר הששה שהוא בחי' עה"י שזה בחי' סיפמ"ע של פנים קדמוניות שעל ידם מתורנין מהשיטה אחי' אולם שנפלו ח"ו מכל השבעים פנים לחורה :

ג עמלק יונק משם הדעת שפי"ו בא ח"ו קומחה פנים הכריח שזה עיקר קומחה עמלק :

ד עמלק הי' פילוסוף ומחקר וכושר בעיקר והחם נמשך דעת הפילוסופים הכופרים בכל המורה כולה וצמרים שפיקר השנה הכלית הוא ע"י הפילוסופיה וההקדמה ומחליטה פניהם כ"כ עד שאפי' מלכות מעשיות שנחורה מפרשים רק על שכליות וחכמות שלהם וכושרים בפשוטו לגמרי וכ"ז הוא מבחי' עמלק שהוא האבן נגף שיש בכל חכמה מהשבע חכמות שפי"ו מי שנכנס לאלו החכמות יוכל להחליק ולפול ח"ו פ"י האבן נגף הכל' והכנעמו הוא פ"י אמונה שלימה ומלכות מעשיות ועבודה ה' בפשיטות ובחמימות גמור בלי שום חכמות והעיקר ע"י עבודה הפל' כי הפל' משנה הסבע ומתבטלן ממילא החכמות והחקירות שהם הולכים עפ"י הסבע וזה עיקר החכמה אלנית שסחי' החפלה כללה באחזותו ית' בבחי' הוא חסלקר והוא חלקך :

נגינה

א כשאדם שומע קול ניגון של שמחה ומקשר עצמו עי"ו להשי"ת בשמחה ואם הוא ניגון של עצבות אזי מקשר עצמו להשי"ת בלב נשבר עי"ו יש לקול הניגון עליה אע"פ שהמנגן הוא אדם שאינו הגון ונתרומם עי"ו המלכות דקדוש' ולזכות לזה בשלימות התיקון הוא ע"י שלומדין ברילה תורה שבע"פ שהוא גמרא :

ב יש ניגון של בחי' דרך הטבע שזה בחי' השמים מספרים כבוד אר' וכו' היינו בחי' השירים וחשבחות שמשבחין להשי"ת עד ההתנהגות של עכשו שמרביש כביכול אור השגחתו ית' ע"פ רוב בהתנהגות הטבע של חכונת השמים אבל לעתיד תתבטל הטבע לגמרי ויתנהג

הנולם ע"י השגחה לבד שהוא בחי' נפלאות ואז יתער שיר חדש
 עלמא ושיר הזה הוא בחי' שיר פשוט כפול משולש ומרובע שזה בחי'
 הניגון הנפלא שיתנגן לעתיד על ע"ב נימין שזה יהי' קיבול שכרם
 על כל הצדיקים והחסידים והקול יש הניגון והשיר הזה הוא בחי'
 הקול המשקה את הג"ע שעייז גדילים שם כל הריחות והיראות
 וקדושות שהם בחי' מזונא דנשמתא והוא ג"כ בחי' משיח עי"פ :
 כל רועה ורועה יש לו ניגון מיוחד לפי העשבים ולפי המקום שהוא
 רועה שם כי כל עשב ועשב יש לו שירה שאומר שזה בחי' פרק
 שירה ומשירת העשבים נעשה ניגון של הרוע' ועי' שהרועה יודע הניגון
 עייז הוא נותן כח בהעשבים להיות גדילים ביותר גם הניגון הוא טוב'
 להרוע' בעצמו כי מחמת שהוא תמיד בין הבהמות היה אפשר שימשיכו
 ויורידו את הרוע' ג"כ לבחי' רוח הבהמיות ועי' הניגון הוא גיצוק מזה
 כי נתברר רוח האדם מרוח הבהמ' עי' הניגון הג"ל וכל המון נמשך
 עי' זה הניגון וכל גידולי הארץ הם בחי' המדות והמשקולות של הניגון
 וזה הניגון הוא שייך להמלך והשרים יש ניגון ישל איז שזה בחי' קחו
 מוסרת הארץ וכו' עי"פ :

סברנות

א עיקר כל הנביא' מהחנה האלילות עד סוף נקודת המרכז של עלם הנשמי הזה
 הכל הוא כדי להראות ולגלות רחמנותו ית' נמלא שכל דבר שנעולם מלובש ומטמא
 עס רחמנותו ית' וכדבר הזה ית' כ"כ רחמנות כי מדם רחמנותו חייבם שזה הדבר
 יהי' כך בחכמים ודמות וכן וכעש והסנהה הזאת חזה הדבר יהי' כך בחכמים ודמות
 וכו' כזה והכל כפי חיוב רחמנותו ית' הרחמנות הוא שורש כל הנביא' כי הכל
 נברא כדי לגלות רחמנותו ית' ומה יכול האדם להבין אך בכל מה שטובר אליו ומתקנה
 עמו צריך לקבל הכל באהב' ובשמח' ולהאמין באמונה שלימה כי כל מה דעבד רחמנה
 נשכ עבד כי הסי"ח מנהיג עולמו בחסד וכריותיו ברחמים כי רחמנותו ית' הוא
 שורש כל הנביא' כולה כ"ל :

ב כל מה שיש לאדם יסורים ביומר היינו מאלהים רבים ביומר פי"ז נכנע הנוף
 ומתגדל הנפש ביומר ועי"ז יוכל ביומר ליפא ולהקיים ולהרים רבים לנפשם :
 ג נגד דביקות אחד להסי"ח מה שזוכין להיות במינה של דביקות במחשבת' או
 עצמי' אחרת בודלתי כל היסורים אינם כלום ועל ידם נעמא מתקרבים
 ומתדבקים ביומר אליו ית' :

עצה

א עי' תפלה בטונת הדב זוכין לעצה שלימה כי התפלה שהיא
 בחי' מלכות בחי' אשה יראת ה' היא בחי' עצה :
 ב ותקנינו בעצה טובה מלפניך שבתפלת ערבית צריכין לומר
 בהתעוררות גדול ובכוחנה גדולה מאד מעומקא דלבא כי מאד צריכין
 לבקש רחמים על זה מלפני השי"ת שנזכה לעצה טובה ולירע אד
 להתנהג וכו' :
 ג קל יותר ליתן עצה לאחר מלעצמו :

א מי שהוא טוב עין זוכה לאמת ועי"ז זוכה לדביקות :

ב השיעור הם מברקי הכל וכשהכחות נספור ורוא' כל מה שלטניו סיני שלימו סו ה
וכונן עינו מחיוו דהאי עלמא זהו בחי' גנטי הנפש ע"כ לריכז לנפשו לנפשו הם
השיעור לחננו ולסוגרם היסוד לבלי להסתכל מן הצד כלל סיניו כלל יסתכל כלל על
חלו ח עוה"ז והכליו בכדי שלא לנגע חם הנפש רק לנפשו הרחוק ולכונו היסוד להסתכל
רק על החכמה האמתי שהוא בחי' שלו אחד כולו טוב ועי"ז נחמלין כל היסודין :
ג ע"י שלימות האמונה והחכמה דקדושה עי"ז זוכה האדם להסתכלות קדושה וספור
זכה עד אשר ע"י ההסתכלות נלד שמסתכל בחי' דבר עי"ז עולין ינוני אומיה
הק' בהם החיות כל הדבר והמלאכות ועשין דיבורים ועי"ז השי"ת מפסיק רב
טוב לישראל :

ד עינים הם דברים עליונים ונבטים פחד והם רואים חמיד דברים גדולים
ונוראים (סיניו מלאות ומזוונות) ולא הם האדם זוכה לעינים פתחים כיה
יודע דברים גדולים רק ממה שמינו רואים כי הם רואים חמיד אך שלימו יודע
מה רואה :

ה ענין עין הרע וסגול' לזה עיני שיחוס הר"ל סי' רמא :

צדיק

א הצדיק האמת שברור הוא בחי' משה משיח והוא בחי' מאיר
הגדול והוא מזהיר ומאיר את התפלה שחיה בחי' מאור הכסין :

ב אלו בני אדם הבאים להחכם שברור והחכם סקבין נפשותיהם
שהם הרצונות שלהם ומעלה אותם בבחי' עיבור ומחדש אותם
לסוכה ואח"כ חוזר ושבו ויורד עם הנפשות לזה העולם וממשיך
עמם התגלות התורה הנפשות האלו הם בבחי' החיות שבמרכבה
והגופים שלהם הם בבחי' האופנים ונפש החכם בעצמו ודעתו הק'
הם בבחי' הכסא ויושב על הכסא וכן בבחי' התורה שממשיך יש ג"כ
בחי' החיות והאופנים והכסא ויושב על הכסא :

ג עיקר הארת כבודו ית' בעולם הוא רק ע"י הצדיקים המצדיקים
את הרבים ומשתדלים לקרב את הרחוקים ולהחזירם בתשובה
שהו עיקר כבודו ית' וזה בחי' ההספר שצריכין להספיד על סיוק
הצדיקים ר"ל :

ד כל צדיק וצדיק יש לו חלק גדול בהתורה"ק וכשנשתלם הצדיק ר"ל
אזי נשתלק עם כל חלקו שיש לו בהתורה"ק וע"כ קשה אז גם לשאר
הצדיקים לומר תורה :

ה הצדיק מבקש ומחפש חמיד לגלות הרצונות של השי"ת היינו
הרצון שהי' להשי"ת בכלל הברוא' דהיינו מה שעלה ברצונו
ית' לברוא את העולם בכלל וכן הרצונות שהי' לו ית' בפרטי
הברוא' ובפרטי פרטיות כי כל בריה משונה מחבירו בחכמה ובכח
וצמבע והנהג' וכן בפרטי פרטיות יש בכל בריה בפני עצמה ג"כ
למה זכמה פרטים ושינויים בין אבר לאבר וכיוצא ובכל הברואים
כלם דומם צומח חי מדבר בכלם יש שינויים רבים לאין מספר
בין כ"א לחבירו וכן בכ"א בע"פ בפרטי פרטיות כנ"ל והכל הוא רק
מחמת רצון הבורא ית' שרצה שיהי' כך וזה כך והצדיק מתפש
חמיד אחר אלו הרצונות ומשיג ומוצא אותם ע"י ההתפארות שמצא
ביש"א

בישראל בכלל ובפרט ובפרטי פרטיות כי כל העולם לא נברא רק בשביל שצפה השנית על ההתפארות ושעשועים שיקבל מישראל וכלל הברי'א היה בשביל ההתפארות שיקבל מכלל ישראל ופרטי הברי'א היה בשביל ההתפארות שמקבל השני'ה בפרטיות מכארא כישראל וכן השינויים בפרטי פרטיות שיש בכל הנבראים היה כפי ההתפארות שיקבל השני'ת מכ'א מישראל בפרטי פרטיות מכל תנוע' טוב' שבו והצדיק סחפש ומבקש תמיד ומצא ההתפארו' שיש בישראל בכלל ובפרט ובפרטי פרטיות ועי' יודע ומשיג כל הרצונות של השני'ת שהיה לו בכל הברי'א בכלל ובפרט ובפרטי פרטיות ועי' שהצדיק מגלה ההתפארות שמתפאר השני'ת עם ישראל שע'י' נתגלן כל הרצונות של הברי'א כנ"ל עי' נתגלה ירא' ואהב' :

¶ כשרוצים הצדיקים לשמוע איזה דיבור מהשני'ת הם עושים תחלה את הדיבור ובונים אותו עי' מעשיהם הטובים ואח"כ זוכים לשמוע דיבורים מהשני'ת וזה בחי' עושי' דברו לשמוע בקול דברו כי הם עושים תחלה את הדיבור ואח"כ שומעים אותו הדיבור מהשני'ת כי בזה הדיבור השני'ת מדבר עמם וכשהצדיק שומע הדיבור של תורה מפי השני'ת יש להדיבור שליטת כי שלימות הדיבור תלוי בירא' ויראה תליא באודני' וע"כ מי ששומע דברי התורה מפי הצדיק בעצמו שזכה לשמוע הדיבורים מפי השני'ת בעצמו ע"כ זה השומע מקבל דיבור רש"ק בשלימות היינו בירא' וזה בחי' ה' שמעתי שמעך יראתי :
 ¶ יש צדיקים כאדו שהם בחי' לימודי ה' היינו שלומדין כביכול את ה' שנותנין לו עצות וכשהשני'ת גזר גז'ד בעולם והדין צריך להיות דין תורה ומחמת שהם כביכול לימודי ה' ע"כ השני'ת מתייעץ עמם ומגלה להם הדין תורה שנגזר על הדור והם מכסין זה הד"ת וחותרין אותו בכדי שלא יינקו ממנו החיצונים שלא יהי' נעשה ממנו ח"ו דין אכזרי והם כשנגלה להם הד"ת הולכין ומוכיחים הדור כדי להחזירם למושב להמתיק הדין ואפי' בשעת מסר נזהרין ג"כ להחתיים ולהסתיר שלא יינקו ממנו החיצונים ח"ו ועל שם זה הם בחי' חתם ואלו הלימודי ה' מרבים שדום בעולם כי הולכים לפשר ולעשות שדום בין ישראל לאביהם שבשמים :

¶ עיקר עצמות האדם מה שנקרא אצל האדם אני הוא הנשמה שהיא עצם הקיים לעד והנה הנשמה של כל אדם היא רואה ומשגת תמיד דברים עליונים מאד אך מחמת עזות הגוף בתאוותיו על בן הנשמה שהיא עצם האדם רחוקה מבשרו ונופו ואינה יכולה לסמוך עצמה להתקרב אל הגוף להאיר בו ולהודיע לו מההשגות שלה שזה היה טובה גדולה להנשמה כמב"פ וכן כמב"פ וכן בכלליות בני אדם יש בחי' עצם ובשר היינו הצדיק הדור החכם האמת שהוא בחי' הנשמה להעם שהם למצה ממנו ע"כ הוא בחי' עצם והם נגדו בחי' בשר ומחמת העזות דסמ"א שיש בפרט ובכלל ע"כ החכם האמת רחוק מהם ואינו יכול להאיר בהם ולהודיע להם מהשגות הנפלאות שלו ועי' קולות דקדושה הן קול אמתה הן קול צעקה וכו' שכולם הם בחי' עזות דקדושה (עיין עזות אות ב) עי' נשבר העזות דסמ"א שהוא עזות הגוף ואז הנשמה שהיא בחי' עצם האדם מתקרבת ומחדבקת להגוף שהוא בחי' בשר ומאירה בו וזה בחי' מקל אנתני דבקה עצמי לבשרי

לכשרי כן כשהעם דבקים בהחכם האמת כמו בשר הגוף בעצם האדם או הם שומעים הקול אנהה היינו קולו של החכם ושוברת גופם וע"ז יוכל לסמוך ולהתקרב אליהם ולהודיע להם מההשגות שלו אך לפעמים הגוף רחוק כ"כ מהנשמה עד שאינו בבחי' בשר העצם ואז אפי' כשמתאנה וצועק וכו' אינו שומע הקול בעצמו רק קול הברה ואינו זוכה לשבר עזות גופו ע"ז וכן אם אין העם דבקים להחכם כמו בחי' בשר להעצם אזי אפי' כשמתאנה החכם אינם שומעים קולו כלל רק קול הברה ואינו נשבר ונתבטל עזותם ע"ז ע"כ צריכין לזה בחי' שימוש היינו ע"י שמשמש הגוף להנשמה במצות מעשיות ע"ז נעשה הגוף בבחי' בשר להנשמה שהוא העצם וכן ע"י שמשמשין את החכם נעשין בבחי' בשר להחכם ואז זוכין לשמע הקול דקרושה עד שעל ידי זה נתבטל העזות דמ"א ועל ידי זה זוכין לבא לשלימות האמונה שהוא כלליות הקדוש שמשקלן מהצדיקי הדור האמתיים :

ז יש תורה גנוה וצפונה וכן צדיקים גנוין שאין העולם כדאי להשתמש לאורם ומי שכופה את לבו ומקשר אותו לדעתו היינו שלבו ברשותו שכופף את יצרו אזי לפי בחינתו זוכה לראות את האור הגנוה היינו שמשגיג אור התורה הגנוה והצדיקים הגנוחים :

י הצדיק העובר את ה' בדביקות גדול ובשכל גדול כשהוא נופל לאיזה מדריגה פחותה ממנה אעפ"י שזאת המדריגה שהוא עכשוו בה גם היא מדריגה גדולה לערך שאר הצדיקים אעפ"י סחמת שלפי ערכו הוא בחי' נפילה ע"כ הוא סתבייש בזה המדריגה כאלו חטא איזה חטא ועושה תשובה על זה כאלו חטא ובא ע"ז לבושה גדולה שהוא בחי' אור התפילין ונתחדרין השכל והמוחין שלו ביותר ונתוסף בו הכרה וידיעה חדשה בהשגות אלקותו ית' :

יא הצדיק שלבו פתוח בחכמה בבחי' ולבי חלל בקרבי על ידי זה יוכל לחדש מעשה בראשית ולעשות נסים ונפלאות בעולם כי לב הצדיק הגל הוא בבחי' בריאת העולם ממש :

יב על ידי לשון הרע מסתלק הדעת דקרושה ומתגבר הכח המדמה שהם בחי' כלל התאוות ואהבות הבהמות והתיקון לזה הוא על ידי הצדיק האמת שזכה לרוח הקודש רוח נכונה :

יג לפעמים יש צדיק אחד שבאתגלייא אין לו שום ממשלה ואף על פי כן באתכסיא ובהעלם גדול הוא מושג על כל הדור ואפי' על כל צדיקי הדור כי כל נשמותיהם הם כולם תחת ממשלתו ומלכותו וכולם נכנעים וכפופים אליו רק שהוא בהעלם גדול :

יד הצדיקי אמת ע"י אנהה דקרושה שלהם זוכין להבריא ולהחיות את הדות הדופק שלהם ועל ידי זה מסהרין הידים שלא יהיה בהם שום אחיזה לזוהמת הנחש שהוא בחי' עצבות רוח בחי' עצבון ידים ואז נתגשאין הידים אל השמים עד שהם בעצמן בבחי' שמים ע"פ ועל ידי זה זוכים הצדיקים לקבל דיבורים מן השמים. וכל הדיבורים שמשקלן משם אין לנגות את המקבל אף אם אין הלכה כמותו מאחר שקבלם מן השמים ומה שאין הלכה כמותו זה בחי' דרכי ה' שא"א להשיג כי זה בחי' צדיק וטוב לו צדיק ורע לו רשע וטוב לו רשע ורע לו שכיבכול אפי' מרע"ה לא השיג זאת כמשרול כי צדיק וטוב לו זה בחי' הצדיק שהלכה כמותו צדיק ורע לו זה בחי' הצדיק שאין הלכה כמותו

כמותו. רשע וטוב לו זה בחי' הרשע שמקורב לצדיק שהלכה כמותו
 ורשע ורע לו זה בחי' הרשע שמקורב לצדיק שאין הלכה כמותו. וע"כ
 כשמקבלים דיבורים מן השמים אין לגנות את המקבל אף אם אין הלכה
 כמותו כי זה בחי' מחלוקת רשעים שמים. רשעים שמים דייקא. ועל כן
 באמת אלו ואלו דברי אלקים חיים כמו שארז"ל ומה שאין הלכה כמותו
 הוא באמת נפלאות תמים דעים שא"א לנו להבין ולהשיג: וכשאין
 לו אמונת חכמים זה בחינת הסתלקות החכמים בי אע"פ שהם עדיין
 בחיים חיותם אע"כ מאתר שאינו טאמין בהם אין לך הסתלקות
 החכמים גדולה מזה. ועיקר שלימות אמונת חכמים היא להאמין בהם
 שאינם מסתלקים כלל בי זכותם ואור תורהם וצדקתם חי וקיים לעולם
 כמו שאמרו רבותינו ז"ל צדיקים אפילו במיתתם נקראים חיים:

בין לפעמים מקבל הצדיק על עצמו יסורין בשביל העולם והוא כמו
 חירוף שמחליף עם השי"ת ההשפעה וההשגחה זאת אינו רוצה
 בה ומקבל על עצמו יסורין כי הוא בותר בהשפעה והשגחה רוחנית
 ואתה ההשפעה שהלכה לה נתפורת בין העולם:

מחלוקת הצדיקים

מן הצדיקי אחת ע"י מחלוקים זה מזה וכ"א מוסך עצמו לזד אחר עי"ז נעשה
 ביניהם בחי' חלל הפגיו שהוא בחי' למנוס האור לצדיק ונחוק החלל הפגיו
 חוס נכרתו העולמות ע"י הדיבור כמו כן כל הדברים ש"כ"א מדבר הכל הוא רק
 צביל צריחה העולמות וסמדות שנעשה ונמסרה על ידס בתוך החלל הפגיו שביניהם
 כי הצדיקים צוראים הכל"ע"י דבריהם כמ"ם רז"ל מה אלה עבדים שמים וארעא
 במילולי אף אהסן ואפי" ע"י שיחס חולין שלהם ואפי' מאלו הדיבורים שנדמה
 לפעולם כאלו אחד מדבר על חנינו ומילק עליו גם מזה נעשה חיזה הקהות
 סכריאה אך צריכין לזכור שלא לדבר יומר מדאי רק כפי הטורך לצריחה העולם לא
 יומר ככדי שלא יהי' בבחי' ריבוי האור שעי"ז הי' שצרת כלים שעי"ז ההחווה
 הקליפות ר"ל:

אין כמו שאמרו לזדה לעיין ולהרהר כלל בהחכמות והמנוכות הצאים מבחי' חלל
 הפגיו כי יוכל לבח עי"ז לאפקורסות גמור ר"ל ועל זה נאמר כל צאה לא ישיבין
 וכו' (עיין הקירוח וכו' אות ט) כמו כן מי שרונה לעיין ולהבין בשכלו דייקא עי"ן
 המחלוקת שיש לפעמים בין גדולי הצדיקים אצתיים יוכל לבח עי"ז לאפקורסות ח"
 כי זה המחלוקת הוא ג"כ סוד בחי' חלל הפגיו כ"ל. על כן צריכין להסתחוק רק
 באמונה לזד להאמין כי אלו ואלו דא"ת רק שא"א לנו להבין זאת:

אח המחמדים הם מפורש אחד עם הצדיק שהוא רבם והם חלויים בו כענפים
 באיין שהאיין יונק חימותו משרשו והענפים יונקים הפינות דרך האיין ויש בזה כמה
 בחינות כי יש חלמידים שהם בבחינה ענפים ויש שהם בבחי' עלים וכן שאר הבחינות:
אין המוחין של הצדיק הם בחי' חסילין ומה שהצדיק משפיל עצמו לפעמים לדברים
 קטנים ונמוכים כדי שיוכלו העולם לקבל ממנו שזה אצל הצדיק בחי' מוחרי מוחין
 זה בחינה רעופת של חסילין:

ב יש צדיק אחתי שהוא יסוד העולם כמ"ם ולצדיק יסוד עולם וזה הצדיק הוא ר"ל
 יחיד בעולם כי הוא יסוד עולם שכל הדברים נמשכין ממנו ואפי' כל הצדיקים
 הם רק ענפים ממנו כ"א לפי בחינתו. יש שהוא בחי' ענף ממנו ויש שהוא בבחי'
 ענף מן הענף וזה הצדיק היחיד בעולם הוא עניו וספיל ומשים עצמו כעפר. ועי"ן

ל כח המושך להמשך כל הדברים אליו זה הצדיק ממשיך כל השפעות לעולם. גם הוא בנה' משכן כי יש לו כח המוכך להמשך חלקים למקום שהוא גם וכל הכבוד שיש לכל אדם שבעולם מקטן ועד גדול כולם הם מקבלים רק מזה הצדיק כי כל הכבוד והגדולה הוא רק אליו וכולם מקבלים מחנו וכן התחדשות הכבוד כי בכל פעם נתחדש הכבוד שזה הממנה בל להתמנות אחר ונתחדש הראשיות והכבוד. הוא הכל ע"י זה הצדיק כפי הקשרו את המהכן בכל פעם שמשם צל כל הכבוד :

כא יש בנה' אמאה נפשי דהיינו כמו מי שהוא למא מלך שמוה אפי' מים הרעים כמו כן גם בעבודה הכורה ית' יש בני אדם שהם מפידי בנה' למאון ולומדים ועובדים עבודתו ית' המיד וית' המיד בנה' למאון כי נפשם שוקקת המיד לעבודת ה' אך שהוא בלא זמן ושל כל לפעמים ביטולה של תורה זו היא קיומה וכמ"ש עם לעשות לה' הפרו חורקן ועיקר המאון הוא מחמת שהם דחוי' מחוץ דקטנות ואינם זוכין לבנה' ההדקות המוחין וחס בנה' פומים ועורים בעבודה ה' וחסומה אין לו יגיע כמחזר"ל וע"כ אינם יכולים להשיב את נפשם ולרוח למאונם בעבודה ה' וזה מעלת ההתקרבות וההתדבקות לנדיקים כי ע"ז זוכין שחיה' העבודה בבחינת ראייה ושלל שאז הוא בנה' גבול זמן כראוי ולא בבחינת למאון :

כב בכל צדיק אחיזת יש בו התגלות משיח ואע"פ שאין בו התגלות משיח יש בו מדה של משיח שהוא בבחינת משה. היינו שהוא עניו מלד וכו' יודע שפלותו באמת. והשיטה ובדלת ישראל עד ש וסר נפשו והיותו בעד ישראל וכל זה זכה נ"י שטעה השוכה שלימה ל"כ עד שנדחה הרע לגמרי ונעשה פולו טוב שזה גם כן בבחינת משה משיח :

כג לפעמים ע"י מה שאדם צדיק נע ונד בתוך ביתו יכול לשכך את האש שהיא בבחינת דינים ויטל להחיות מתים שיהיו חיים :

כד האדם אם עובר עבירה ח"ו אינו רואה עד היכן הגם מגיע אלל הצדיק רואה עד היכן הגם של כל אחד מגיע. כי הצדיק יש לו עיני ה' כביכול בבחינת עיני ה'. אל צדיקים ועיני ה' משוטטות בכל הארץ. ולפעמים כשהצדיק רואה להעניש את אחד או נותן את עינו בו היינו שיהיו ראויים בעיניהם של צדיקים וע"י" הוא רואה מה שגם אין עונם גדול מזה כשהאדם רואה בעיניו מה שגם :

כה יש צדיק אשר השיג אור גדול בהיותו ק ומעשיו ג"כ בשווים לפי אור הכנהו בחורה ואזי נלקחו והורשו מיהם מהייסבים כבוכה והם ולפיכך דעמו נוחה עם הכבדים ויש צדיק אשר אור השגת אור תורתו גדולה מאלו ממעשיו ואזי אוריותה קמרתה ביה ונ"ה שחיה' דעמו נוחה עם הכבדים ומעורבת עם המון עם כמו הצדיק הנ"ל :

כו כל צדיק הדור הוא בנה' משה משיח וכשמחדש בחורה הוא בבחינת ורוא חלקים לא רוחי של משיח מרחפת על שני המים שהיא התורה. וכמו משיח סביב מרעין עבור כל ישראל לכפר עליהם כמ"ש ואזו מחולל משפטינו כמו כן כל צדיק הדור הוא סובל יסורים בשביל כלל ישראל להקל מעליהם. ב' מה שאין את אכיס להשיג הדברים של חידושי תורה של הצדיק כמוה שהם כמו שילאו מפי הצדיק בנבחי מרומים רק צריכין לפרנס' לנו בדרך חול בלשון יסכנו או כיוצא בזה בלשון הול מצליחין לדבר בו זה ג"כ בנה' והוא מחולל משפטינו בנה' דלחמניד חול בגייתו וזה ג"כ אלל הצדיק בבחינת טביל מרעין לכפר על ישראל :

כז לפעמים כשהחלמידים מחנעגים ומשתעשעים מאוד באור תורת רבם ומתפעלים ע"י" כ"כ עד שהבנים אוחזו בנפשו ע"י" הוא חגלה להם חח"כ עוד הידועי אורם וכמובא בזה הרבה בזה"ק מענין החבדיית עם רבם הקדוש ר"ש בן יוהאי :

כח יש צדיק שהוא בנה' המובא בזה"ק מענין דנשיק מאהר חד ואילל מהותו לארעה

לארעה עד שזבוע ונתגלה ויואל במקום אחר עוד . ואף במקום שהולך תחת
 ארעה הוא משקה ברשי חילגל . כמו כן יש לדיק אמיחי שבמקומו הוא מפורסם גדול
 ובמקום אחר הסמוך לו אינו מפורסם ואינו חשוב כלל ושוב במקום אחר הוא
 מפורסם ביותר . אך בלחמ אפי' במקום שאינו מפורסם ואינו חשוב כלל גם שם
 עיקר הקיום והחיות על ידו רק שהוא צהעלם כי גם שם דחזיל מחחמה ארעה הוא
 מנקה שרשי חילגל כנ"ל :

כז כמו שהזכרם שהיא גדולה כמה חלפים פעמים מכל שמה הארץ והיא בעצמה
 מאירה בשנה חמיד בנחילת היום ובחלוצ היום רק המניעה היא מחמת הארץ
 המפסקה בין בני אדם ובין השמש ע"כ אין האור מתפשט כ"כ בתחלת היום רק
 מקלה מקלה עד שנתפשט על הארץ אף שהארץ קטנה מאוד עד שמה השמש אף
 ע"פ כן מחמת שבני אדם סמוכים לה ביותר ע"כ היא מספקת מלראות אור גדול
 של השמש והוא כמשל המעבד הקטנה אם יחזיק אוחה נגד עיניו ובסמוך להם
 ממש אז ימוע עי"ז מלראות הר גדול , כמו כן ממש אור הצדיק האמת וכן אור
 התורה"ק הוא גדול כמה חלפים פעמים כנגד כל שמה מהות העוה"ז וכמחז"ל לענין
 התורה להדיא עיפ"כ כי בלחמ כחוק"ק והצדיקי אמת הם מאירין בכל העולמות
 כולם באור גדול מאוד ואורם גדול חלפים ורבות פעמים מכל העוה"ז והבליז והם
 מאירים חמיד בשנה כמו השמש כנ"ל והמניעה היא רק מאד המקבלים היינו מחמת
 שבני אדם משוקעים מאוד בהבלי עוה"ז והוא סמוך לעיניהם מאוד ונדמה להם שאין
 טוב מזה ע"כ העוה"ז אף שהוא קטן ומועט מאוד ואין בו ממש כלל אפע"כ הוא
 עומד לנגד עיניהם ומונע אותם מלראות אור הגדול והקדוש של התורה והצדיקי
 אמת וכמו שאמר הכעש"ע ז"ל אי ואבוי . כי העולם מלא אורות וסודות נפלאים
 ונוראים והיד הקטנה עומדת בפני העינים ומעכבת מלראות אורות גדולים כאלה
 אבל בלחמ אם ישים האדם זה הדבר עצמו אל לבו היסב אף שהדבר קטן ומועט
 כזה מעכב ומונע אותו מלראות אורות גדולים כ"כ וכ"ז מחמת שהוא סמוך מאוד
 לנגד עיניו אזי בהעברה בעלמא יוכל להעביר העוה"ז מנגד עיניו דהיינו שיטה
 עיניו מן העולם ולא יסתכל על העוה"ז רק ירים ראשו ויגביה עיניו ויסתכל למעלה
 מן העוה"ז הקטן מאוד ומסמיך וחולץ וזו סיכף יזכה לראות האור הגדול והמוסלג
 של התורה והצדיקי אמת בשלימות :

ק טי שרצה לחמ אפשר לו לידע מעלה הצדיק ע"י האתים המקורבים אליו כי
 הצדיק בעצמו אי' להשיגו כי אין בו שום חפיסה כי הוא למעלה לגמרי משכלית
 רק ע"י אנשיו המקורבים אליו שהעולם אינם רחוקים עדיין מהם כ"כ ובהם ית
 להם חפיסה והשגה על ידם יכולים להבין מעלה הצדיק :

לא שגא נשמה קדושה להעולם עם הענפים השייכים לה איי הקליפה הסכנת
 אותה רק באר פחה נגד חמונה שכנגד האמונה הפחה פתוח . ולפעמים מחמת
 פגם הענפים משליכין אותה ממש ואזי מתפשטת הקליפה גם על הפחה דהיינו
 שמשליכין ומסליין אותם מן האמונה ואזי אין יכולין ליכנס ולהתקרב אל שרשם שהוא
 הנשמה הנ"ל . והנה סמימה הפחה דהיינו האמונה ע"י פגם הענפים כנ"ל הוא רק
 לפי שעה דהיינו שעה שצריכין להשליך למחן את מי שאינם ראוי להתקרב אבל סיכף
 אח"כ חוזר הפחה ונפתח כבתחלה וכשיש ח"ו ריבוי פגמים הרבה אזי מחייראין
 וחוששין שלא יפתח הפחה לגמרי ח"ו ע"י התגברות הקליפה הסכנת הנ"ל ואזי
 מעמידין שם בפתח הנ"ל ירא שמים שהוא בעצמו עומד לשמור שלא יכנס לשם
 ואפע"כ הוא תועלת נגד הקליפה הסכנת הנ"ל שא"א לה להתגבר ולהתפשט על
 הפחה מחמת הירא שמים שעומד שם וע"י מס"נ דהיינו שמואר נשמו לנשמו ולהתקרב

אל הגדיק ע"ז אשפר לדבק עצמו אליו אך אע"פ כן (א"א) שיאיר אליו החכמה דהיינו
המוח בעצמו :

רב התלמיד והרב הם בחי' חמה ולבנה ואם התלמיד יש לו פנים היינו בחי' אגסין
והירין אזי יכול לקבל אור פני הרב עד שיחראה בפניו אור פני הרב ממש כמו
שהלבנה מקבלת אור השמש . וזה ענין קבלת פני ה"ה היינו קבלת פנים של הרב לחוך
הפנים שלו ממש . אך אם התלמיד אין לו פנים דהיינו שהוא בנחיתת אגסין חסוכין
ע"י שהוא משוקע בחאווה ממון אזי אין מהראה בסוכו פני הרב . וכן מי שהוא עוזר
פנים אין לו פנים דקדושה ואינו יכול לקבל פנים בבחי' ה"ל :

רג מי שמדבק עצמו בנחמה לדברי תורה היוצאים מפי הגדיק ונהנה מהם בנחמה
בזוה"א א"א לו אח"כ לטבול ולחטוף כלל חיי העוה"ז :

רד יש שבא אל הגדיק שהוא רופא חולי הנפשות ורונה שיתן לו הגדיק רפואה היינו
האגרות ודרכים כפי מה שהוא יודע אבל בנחמה הגדיק יש לו רפואות יקרים
וחשובים ודרכים ישרים אחרים שצריך להשיגו לרפואתו האמתית ולפעמים א"א לו
להגדיק לגלות לו פנימיות החורה הצריך לרפואתו בכדי שלא יהי' נעשה חללו מזה
סם מוח ח"ו ע"כ ההכרח להלביש לו פנימיות החורה בד"ה אחרים ולפעמים גם
זה אינו יכול לקבל . ומוכרח הגדיק להלביש החורה בסיפורי דברים חינוכים למען
יוכל לקבל הרפואה הגונה :

רה כשהעולם חלל הגדיק אז יש לו ממשלה :
רו כשהש"י מראה פנים שזקוקים חיים וטובה לעולם ולהיפק להיפק ח"ו וכן הגדיק
כשמראה פנים שזקוקים הוא טוב וכן להיפק :

רז יש גדיקים אלהיים שיש להם כח כזה שכשפותחין יין לפעמים זוכין לקבל חכמה
ומהותן קדושים כאלו עד שיכולין ע"ז זה לכפר ולמחול עוונות ישראל בבחי' ואינו
חכם יבשרנה :

רח הגדיקים שבדור הם יושבים על סדר העיגול והם בחי' ב"ד והש"י הוא ראש
ב"ד שלהם ומהם יוצא המשפט לכל אחד ואחד הן לטובת הן לחובה וכן הם
מחלקין הפרנסה לכח"א הראוי לו והעיקר הוא שישי' אהבה בנייהם עד שיהיו בבחי'
רואין זא"ז :

רצ כשממשך השפע הבאה ע"י יראה תפאה שבאה מדברים תחתונים (עיון יראה
חוט יח) אזי צריכין לעשות כלי לקבל השפע שלא יינקו ממנה החיטוים וע"י
השתוקקות והרצון לנסוע אל הגדיק נעשה רושם ואיור הכלי ואח"כ כשבא אל הגדיק
נעשה הכלי :

רד עיקר הרגשת הענוה והענוה עוה"כ וכל הש"י עולמות שמעיד הקב"ה להנחיל
לכל גדיק וגדיק הוא רק בלב כי הלב יכול לתפוס במקומו עד אין חקר ואין
מספר ושם מקור הרגשת כל הענוים והשיעושים וכל הש"י עולמות וחבירו אע"י
שיושב אלנו לא ירניש כלום כי לבו חסר מכל זה מכל הונו והשיעושים שיש לחבירו
הגדיק בתוך לבו אשרי לו :

רז לפעמים יכול להיות שלא ימלאו בקשה הגדיק כי זימנין דשמע וזימנין דלא שמע
כשאר"ל אבל יש גדיק שיכול לבזר ולומר אני אומר שיהי' כן :

רב לפעמים אדם מתקרב לגדיק האמת ואח"כ אובד והעשירות דע כי זה מתמם
שהוא רואה דבר יקר מאד היינו אור הגדיק שהוא יקר משו ומסויים ואע"ג
דאינו לא חיי מזלי' חיי ואז משליך המזל העשירות כלאחר יד מכש"כ וכשזכס להרניש
גם בעצמו שהתקרבות להגדיק הוא יקר מכל העשירות שבעולם אזי בזוה"א אינו
מפניח על ממון ואינו רואה בעשירות כלל :

צדיק

מז יש צדיק גדול מאד עד שאין העולם יכול לסבול קדושתו ומחמת זה הוא מחטלם מאד ואין רואין ממנו שום קדושה ופרישות יחירה :

מז כשהאדם מאמין בהצדיק בני שום דעת אפשר לו ליפול כי מאמונה לבד אפשר לו ליפול אבל אם יש לו גם דעת שמבין גם בהדעת איז אי אפשר לו ליפול :

מז מדירת הצדיק ניכר מעשה הדור :

מז יש צדיקים בני עליה גדולים מאד שהשמות שממשיכים לבניהם הם בנתי' למעלה משמים רבות בשמות ישראל :

מז הצדיק שמתים עלמו בחייו ע"י הוא זוכה גם בעוודו בחיים לחפז בגנוי"ח דמלכה שזה תכלית כל העמנוי עו"כ :

מז יש צדיק שהוא גדול במעלה כ"כ עד שאין מקנה שום צדיק לא בעוה"ז ולא בעוה"ב רק אוחזו ית' לבד בנתי' בקאלו אח קולחתי :

מז בכל דור ודור יש רועה ישראל בנתי' משה רבינו מהימנה זה הרועה עושה משכן וזוה המשכן מקבלין החינוקות שב"ר הכל סיהם שאין בו חטא ומשה מהחלין לקרות ולהכנס לטוף החירה ודע שכל הצדיקים שבדור בכא"ל יש בו בנתי' משה וכא"ל הוא בנתי' רועה ועושה בנתי' משכן וכ"ל לפי בחינתו לפי בנתי' הנשק שהיה עושה כמו כן יש לו חינוקות שמקבלים הכל סיהם חפז ולידע כל זאת דהיינו כדעת כל צדיק וצדיק איזה הם החינוקות השייכים לו וכמה הם מקבלים ממנו ולידע כל הבחינות שיש בזה והדור שיבא מהם עד האוף דע דמי שיכול לדון אז כל אדם לכ"ז ולחפש ולמנות הנקודות טובות שיש בכ"ל מישראל אחי בפושטי ישראל :

מז ע"י יש לו בנתי' גבוה כזו שכל הנקודות טובות האבים אליו וכלולים בו ע"י הוא יכול להיות חזן עו"כ בתכלית השלימות (ע"פ"ג) הצדיק הזה הוא יודע כל זה ה"ל בשלימות בנתי' משאר"ל החזן רואה היכן החינוקות קורין :

נ חיפך כשמועמין ע"ס הטוב של החורה של הצדיק האמת איז אפי' בעת ההתרחקה שהוא בנתי' לילה וחופך היינו אע"פ שנמנע אח"כ ואינו מסקרב אע"פ"כ תמיד חאיר לו אור הזורה שטעם אלל הצדיק האמת :

נא הצדיקים הם גבורי כח עושי דברו שהם עושים ומנהיגים עם הדיבור כרונם ויכולין לשנות הטבע ע"י שלימות דיבורם :

נב כשהצדיק צלער ובזרה ר"ל כמה וכמה נשמות שבעוה"ז ושבעוה"ב מקונין ומחאבלין על צערו וגם הפכינה מקוננת וכשזוכה לרשימה זהרחה איז מתקד"ן כולם וגמתך שחטה לכולם :

נג החכם גדול שבקדושה הוא יכול לקשר כל הרעויות שנעולם לפורש הרצון שם הוא בנתי' ההתלקות משה כידוע ע"י הוא מתגבר ומכניע וסוקר דיפות חבתי הטבע שפוסרין ברצון היינו שרופים להראות בהחמיה המיועטת שהכל ע"י הטבע ובלאו אין שום רצון ח"ף אך כנגד זה החכם שבקדושה ה"ל יש בנתי' מנה הממש שהוא שורש חכמת הטבע וניקחו מזקני הדור שאין בהם שלימות (ע"פ"ג) וצריכין להכניע אוחזו ע"י לדקה :

נד הרבי והמנהיג חמם שבדור ע"י שמוסק לדבר עם תלמידיו ולהכריע בהם דעתו ע"י נכנסים המקיימים שלו לפנים היינו שזוכה להשיג בכל עם הטוב וידיעות חדשות והמקייפין שלו הם בנתי' למעלה מהזמן של כל עוה"ז כי הם בנתי' שישעו עוה"כ בנתי' הכלות הידיעה בנתי' שפע הכהר :

נה לפעמים אורו של הצדיק הוא גדול מאד מ"ד עד שא"ל להתלמידים לקבל ממנו במקומו ע"כ מוכרח הצדיק לאוריד ולהכניע עלמו אללם וליך אליהם כדי שיש יתאטע ויתגשש האור קלח כדי שיהיו יסלים התלמידים לקבלו וכשביל זה שוכחה הצדיק

הצדיק לפעמים יושע על המדינה להאיר להלומדים וזה דווקא מגדל שלום שלום
פעלתו מאד כי כל מה שהצדיק הוא במעלה גדולה ביותר הוא צריך לחסות ולהיחזק
עליו לעמוד ולקפנות ביותר כדי שיוכלו הקטנים ממנו לקבל האור שזה בחי' במקום
גדולתו עם אהה מולת עמוהו :

גו עיקר הדבר שצריך הצדיק להאיר בהלמדיו הוא להגדיל דעתם ולהוילת אהבה
פניה' מוחין דקפנות למוחין גדולתם שזה בחי' השאקה ולפעמים הוא מאיר בהם
ע"י האהבה פנים ונהמות שמנחם אותם ומאיר להם פניו בפנים שזוהי חסדן והירין
ולפעמים אינם יכולין לקבל ע"י זה ואז צריך להאיר בהם ע"י יסורין שצריך לייסרם
להנצחם כדי לנצל אהבה כדי שיוכלו לקבל אורו שזה בחי' אהבה ללא דליק מבטחין ליה :
גז מה שהצדיק מוכרח לפעמים להוריד עמו ולבטל עצמו קצת מגדולתו כדי שיוכל
הקטן לקבל כנ"ל זה הפיטול והקטנה שלו הוא רק לפי שזה וחס"כ סגור
לפעלתו אבל ע"י זה הוא מתקן ומגדיל את הקטן למעלה ויש חילוקים בענין קטנות
והכמות הגדול אבל הקטן כדי לקבל אורו כי לפעמים הוא רק בחטויה בעלמא
ולפעמים צריך לילך ולבטח אליו והכל לפי הענין :

גח הצדיק האמת שמוסק לקרב בני אדם להשי"ח הוא עיקר ההסתארות שהשי"ח
מתאמר בישאל (שזה בחי' השילין שלו ית') כי על ידו כל ההתקרבות וההסתארות
וע"כ מי שמתאכל בו ופיקר הדבר בשעה הקיבוץ מהבאים אליו לשמוע דבר ה' וביחוד
בבית שזה הוא זמן הקיבוץ הגדול ביותר ואזי ההסתארות גדול ביותר מסתם שמתקבלים
הרבה בני אדם החפצים להתקרב אליו ית' ואזי נגדל וגאסוף מאד ויפסי הצדיק
כי הוא בעצמו עיקר ההסתארות כנ"ל : ואזי מי שמתאכל בו בחלום בזה הצדיק האמת
זה בחימה שמתאכל וכואה באור החילין של כס"י ואזי הוא מקבל ע"י ג"כ בחימה
השילין מוחין ואזי נעשין עיני' בבחי' עיני ה' ואזי בכל מקום שהוא מתאכל נמתך
בחי' קדושה ח"י בחי' אורח דל"י מתקיים :

גח הצדיק הוא בחי' שבת בחי' נקודה הסגמיות שבתוך העיגולים שהם בחי' שש
ימי שמעשה בהם בחי' העיגולים שסביב הנקודה והנסג"ד מסגבר על האדם
וממילן לו מריעות ואינו מניח אותו להתקרב אל הנקודה הסגמיות שהוא הצדיק
שממנו יתקיים הכל אך כ"י שהוא בתוך כלל ישראל שזה בחי' שהוא עדיין בתוך
העיגולים ולא יא' מן העיגולים למעלה ח"ן עדיין יש לו תקוה להתקרב אל הנקודה
הסגמיות ה"ל :

ס בהצדיק הגדול האמת מנלה חידושי אורה נפלאים ומרחיב עו"ן גמגמלים גם
אזי קפחים במעלה כי נעשה רעש גדול מזה שזה מנלה חידושים נוראים כאלו
וע"י הכל רבים ומתקבלים ונבאים לאזי קטן במעלה לשמוע ממנו תורה מיוחדת
אורה והוא עומד עמו על איזה סביב וואמר להם מה שמתור :

סא האדם נהנה מד' יסודות שש רוח חיים עפר וכל אלו ה' יסודות נמשך
מוסוד המצוי שהוא בחי' הצדיק יסג' עולם שממנו נמשכין כל הד' יסודות גם
הצדיק שהוא בחי' הנסג' היונה משגן להשקות את ה' וכו' :

סב בכל הדומות שיש נמשכין מהצדיק שהוא הראש האמת בחי' ראש בית וכו'
זה הצדיק שהשילין והעולם אעפ"י שלו בעצמו חין סגור כלל בזה שמתקבל
הסתלקו בו אם יצא ונסתלק מכאן הוא גדול ומסורב בכו"כ אבל על הדוג' ית'
ששאלו הוא רחמנות גדול מאד כי גם כיוממים ממנו ומגמגמלים בראש כל חפצות
ואזי חיים ולסוף אהבה ולפעמים אהבה הכיתה אבל כפי זה הצדיק שהוא הראש בית
אזי כל כ"י הדור כולם בבחי' בני בית :

סג הצדיק שמוסק ביותר בעסק החפלה היינו שמרבה לדבר עם אנחנו ומזהירם
מאד : וצרכו בהפלה בכונה ובכח גדול וכן לשמוק בהסתודות ושיחה ביתו ליתן
קונו

צדיק

קאי ותר של זה הצדיק יש עשי רוב מהלוקה ביותר כי חסדו הוא דברים העומדים
ברוחו של עולם ובני אדם מזלזלן בהם כשארצ"ל :

סד כמו שבבחימות למראה עיני האדם אין רוחו שום שינוי ברמות וסמוכה בין
ל"י לשאר ארצות להפדיל ואעפ"כ היא קדושה מאד מאד בתכלית הקדושה
שמה ומראה מאד כמו כן הצדיק והאנשים כבדים לערך שאר העולם אין ביניהם
שום הפרש בבחימות לכל מראה עיני בשר הם דומים בדמותם וללמם וכל חטוניהם
ככל שאר בני אדם ואעפ"כ באמת לאחורו אלו מחמינים שהם מופרשים וסודלים
לגברי מהם כי אית ברר הוא פנין אחר לגמרי מכל שאר בני אדם ומכש"כ הצדיקים
למחיים ולא כמו שיש פוסקין וסוברין שצריכין להכיר את הצדיק בפניו וכללמו וכדמותו
שיה' מסוג' בדמותו ובחטוניהו דייקא ובאמת לא כן הוא כנ"ל וכן הוא גם לענין
שאר דברים שבקדושה :

סה יש צדיקים גדולים בני עליה שאינן להשיג השגות נפלאות ונראה מאד ואעפ"כ
אל השגתם אינו עולה לאלם כנגד איזה דיבור מדברי תורה שהם מגלין בפני
העולם כי בכל דיבור ודיבור שהם מגלין בפני העולם תלויים בו כל העולמות
עליונים ותחתונים :

סו לפעמים הצדיק פוגם באיזה דבר נגד רצונו ית' והשי"ת הוא אוהב משפט וע"כ
משפטו מרדן למיחה ח"ו רק מחמת שהשי"ת אוהב מאד את הצדיק ויש לו גיעושים
גדולים אחריו ע"כ לפעמים מחליף השי"ת את משפט המיח' על בוספי בוסה תשובה
ג"כ לפעמים כמיה' ר"ל ואז השי"ת מנרה בהצדיק איזה איש חוקא וחייב מיס' ר"ל
והוא עומד מחולק ומבזה את הצדיק ובוה נהפך להצדיק שום אצויה ר"ל והצדיק
השאר בחייה וזה האיש החולק נענש ומס' אח"כ שלא מחמת רצון הצדיק כי גם ענש
לצדיק לא פוצר רק מחמת כי בלא זה היה האיש הזה חייב מיתה מכבר ומחילה
בהקדש שם שמים ג"כ כי העולם סוברין שנענש בשביל כבוד הצדיק שהוא כבוד שמים :

סז יש צדיקים ששכדו את ה' וקדמו בניגועם גדולה עד שזכו לאיזה מדריגה ומעלה
עליונה כ"א כפי מעלתו אבל הצדיק האמתי המושג במעלה עליו' ונראה מאד
מאד הוא אינו עומד על מדריג' אחת ביום פעם רק סיכף בשוכה לאיזה מדריגה
גבוהה ונפלאה ולהצבה עליונה גבוה ונראה מאד שאז יש לו נייחא קאם וסוף קאם
בשמים אבל סיכף אח"כ הוא משתוקק ומתגעגע ונכסף להשי"ת כאלו לא התחיל עדין
כלל לכנס מעבודת ה' והוא ספל בפניו עמו באמת ויש לו רחמנות גדול על עמו
כאלו לא הריח עדין מעולם שום ריח מעבודת ה' והוא סורה ומחיינע בכל שם
ובכל שמה ומקבל על עמו ישראלים קאים ומרים עד אין שיטור ומרבה בחסלות
וישפטים וניגעושים וכסופין גדולים מאד וכו' עד שגב להצבה ומדריגה יותר עליונה
וק סל פעם וכל שמה הוא מתחיל מחדם וסוכה כל העבר כאלו לא קתחיל עדין
כל רק כפי שמתחיל לייך ולכנס בקדושה ישראל ולבו העבר נקדמו ויש לו רחמנות
על עמו סלחם וסמחיותם ובהכנסה גדולה כאלו לא התחיל עדין כלל ובאמת אעפ"כ
שמהו ידעשה של הצדיק והצבו הנוראה שמהו בכל פעם הוא חדות גדול וסלח
ומרס מאד אבל האיני יודע שלו הוא חדות גדול ביותר אינו מה שצריך הוא מסלק
היכה לגמרי כל תכמתו והצבו הנפלא' ושמה עמו באמת כלפי יודע עד שפ"ו
בשמה וזה לבא בל"ס למדריגות גבוהות ועליונות עוד יותר כנ"ל וזה כבתי' אינו
יודע שלו הוא חדות נפלא ונרא ביותר וס"ל לבאר בזה רק כל קד כסום מה
דמשער בלביה :

סח לפיקרטיס נקראת מהם וע"כ כמנסע להצדיק הוא פתליך פעלוי פתלי גדולה כי
מאד שמשע להצדיק כנר יש לו אמונה שהיא איך לפיקרטיס :

סח יש צדיקים שמגלין ולאמרים סיכף מה שהם רואים ואינם יאמרים להמתיק פלגם
ה

אל ים הדיקים שנתם מבחי' גבוה יותר והם יכולים להחזיק אלמס כל מה שרואים ואין מגליון אחסם :

ע דע שיש אור שהוא מאיר באלף עולמות וזה האור אין אדם פשוט יכול לקבל מהמס גדלו וצריך לזה חכס גדול והוא יהי' בחי' ח"ה עוקס ונוסר וכו' כשאר"ל והוא יכול לחלק האלמים למאות דהיינו לחלק האור הגדול לחלקים כדי שיוכלו גם הקטנים בצמצם לקבל מעט מעט ולתכס כזה טוב מאד להקרב אליו כשאר"ל חס ראיה ח"ה שהוא עוקס ונוסר חגריהו על מסיך למוף שהנהה ממלמודו כי האחר שיכול לחלק האלמים למאות דהיינו לחלק האור הגדול לחלקים עי"ז בודאי יוכל ליהנות מלימודו ולקבל חסו ומי שירע השכל של ענין זה מפני מה מי פאה ח"ה מהה מסר יכול לחלק האלמים למאות וכו' כנ"ל מי שירע זאת הוא יודע מה הוא מה והוא יוכל להתחמח מהם וכו' עי"ס ומשיח הוא יודע כל הענין הזה בעלימות אלל הדיקים אכס יודעים אלל כשיכולין לעשות מאלמים מאות ואלו הדיקים הם מאורה למשיח בבחי' ויהי' דק אזור מסויו כהרגומו (עי"ס) ואלו הדיקים מחזין את הדיקים הקטנים :

עא כשנארים על קברי אבות כהגו טוב לומר ולבקש מהמחיים שבונים סביב סביב לקבר אביו ואמו וכיוצא שיריעו להם שבה בנס או בחס ובקשו והתחממו על כך יד כי אולי אביהם ואחם וכיוצא אינם ברזיים אז על קברם כלל רק נחלקו למקום המצודו לשם אלל אלל הדיק אין צריכין להפוש על זה שמה אינו מס כי מיסה הדיק היא רק כמו מי שיוצא ממדר למדר אחר וסוגר הדלס אחריו שבודאי אס אחד יבא אלל הדלת וישקו ויהתק אבי אבי או רבי רבי ומורי וכו' בודאי שמוע ישמע דבריו ולעקתו ויעזור וישיע לו בכל מה דאפשר :

עב הדיק האמת אפי' אס בל למדריגה הגבוהה שבצבטות איש מסתפק בזה רק הוא נכסף ומשחוקק ומתגעגע להשיג עוד יותר כי מי יודע מה שיש עוד להשיג ומה שיוכל לזכות עוד כי גדולת השי"ס הוא איש סף :

עג הדיק האמת יודע אה ברא"ח כפי מה שהוא מסתלה ועד סף וכל מה שעשה ועבר וכו' וידיע' זאת הוא דבר פשוט אללו לגמרי :

עד הדיק הגדול האמתי המופלג במעלה וכו' הוא יודע כל פרטי נשמת ישראל ומשיג אותם מאורה שככתב ואורה שבע"ס ויודע לתה טיקונים והנהגות לכ"ח בעבודת ה' וכן במדה הלימוד וכיוצא לכ"ח כפי שורש נשמתו ואפי"י שהכח"ד מסגבר על זה מאד ומחזין כמה וכמה מניעות לכא"ח למונעו מלקיים ההנהגות שמתנה טלז הדיק אפי"כ צריכין להסתבר ולהסריח א"ע בכל לבבו ובכל נפשו לקיים בעלימות כי כל הנהגה והנהג' שהוא מנ' לעשות הוא צולה ומיקין ומטייל על מה שמבר ופל העמיד ולתחר ההסתלקות של האדם ולימות האמתי ולתח"ס ולעמיד לבה :

עה צריכין להאמין באמת שכמו שהשי"ס נתאל בודאי חמיד כמו ק נפלאים בודאי הדיקים ג"כ חמיד בכל דור ודור :

עו אפי' מי שאינו שומע הדיבורי אחר של הדיק האמתי רק הקול לבד הוא ג"כ טוב מאד ואפי' מי שהוא רק עומד בכיתו של הדיק בשעה שמגלה ואומר ארס הוא ג"כ טוב מאד בלי שיעור :

עז לפעמים הדיק האמתי מדבר איזה דיבור לאלה אדם והדיבורים מונחים אלל האדם ואינם עתים פעולתם ואינם מעוררים אותו עד אפי' לזמן רמק וכן לפעמים ים שהדיבורים אינם עתים פעולתם בזה האדם רק שמתגלגלים האדם זה לאדם אחר ומתחברו לחברו וכו' עד שנאים לאדם כזה שנקנים הדיבורים ללבו כשחם גדול ומעוררין אותו מאד ועשין זו פעולתם בעלימות :

צדיק

עח דע והאמן אם אפשר להוציא אחד מן הרשע גם מי שיחלח בו באלה זה יוולאו אותו ג"כ :

עט כשמקורבים להצדיק האמת מועמים פעם בן עדן, כי הצדיק הוא נגנף דגנחה :
פ הצדיקים יש להם עיני ה' וע"כ צודאוי הם יכולים להסדכל בעיני ה' ולדעת כל מה שעבר האדם :

פא יש נעמות נדחות שאינם יכולין להחטות כ"א ע"י מה שהצדיק נע וגד לפעמים בדוך ויש לדיק שאינו רוצה להיות נע וגד אבל אעפ"כ הוא נע וגד בביתו היינו מה שהוא הולך הנה וסנה בביתו זהו ג"כ בחי' נע וגד :

פב הצדיק הגדול כהדיבור שהוא מדבר וכלל"ן בו כל הדיבורים הצריכין אל כל ישראל וכל הדברים שצריך כ"א מישראל :

פג צדיק"מט שהעולם מספרים יש בהם נסחרות הרבה ודברים נבזים מאלו אך שנהכלנ"ה הסיפורים מאלו וכו' ע"ש והצדיק הגדול יכול ע"י סיפור מעשה ליחד יחודים ושהוא רואה שמתקלקלו נזרות עליונות ובלתי אפשר לתקן אותם ע"י חפלה . אזי הוא מסקט ומייחד ע"י סיפור מעשה וגם כשהוא רואה שאיני יכול להחזיר העולם למוטב ולהשיבם בחשיבה שלימה להשי"ה ע"י הסורות והשיחות הק' שעסק לדבר עמהם אזי לפעמים הוא מתחיל לעסוק בסיפמ"ע ועי"ז דייקא הוא מעוררם משינת' ומביאם אל חלית שלימוס . כי הסיפמ"ע של הצדיק נמשיהם ממקום גבוה ועליון וטורח מאלו ויש סיפורים כאלו שהם מבחי' עתיק וכו' :

פד הצדיק האמת אעפ"י שיש לו כח להשתמש בשמות והשבעות וכיוצא בקדושה גדולה אעפ"כ חין לו להשתמש בזה כלל רק יהיה לו חמונה בהשי"ם כשפשו והשי"ת יעזור לו ולפעמים נדמה להצדיק שהוא מוכרח להשתמש בזה ושהוא מזהה גדולה וכיוצא בזה אעפ"כ צריך להשייב בזה מאלו כי אעפ"י שדמה לו שלבו מיעטו לזה אזי הוא רק מהמדברים שמתים אהוה לזה ע"ש :

פה קודם שיוודע בשם הצדיק האמת שהוא המנהיג האמת לשלם אזי מכריזין בכל השלמות עליונים שכל מי שיש לו ללמד חוב על זאת השמה יבא ומסתמה חין גם אחד שילמד חיזה חוב ס"ו על השמה קדושה כזאת באוך כך בא הבע"ד שהוא סס"מ בעצמו וצטק אם זה הצדיק יבא לעולם מה לי לעשות עוד ועל מה הוא ברחמי כי צודאוי יהיה למוטב את כל העולם וכל העולם יתקן על ידו בשלימות אז משיבין לו להס"מ זאת השמה צריכה לירד להעולם צודאוי ואתה חשוב לך פלס ואז הבע"ד נוהג לעצמו ענה שיהי' הצדיק הזה רשאי לירד להעולם ואעפ"כ יהי' אור אמתו וקדושתו נדקתו כעלם וגמח ומכוס' מהעולם מאלו (ומסתמה הענה ע"י שמעמיד עליו חיזה מפורסס הדור שיחלוק על זה הצדיק ויעליז אורו בהעלמה גדולה זה החלק הסתמי יש לו להס"מ הכירות עמו מצבר כי כבר היה לעולמים הרבה הרבה מעשות קולו ובמסג' בכל דור ודור ולגוי שהבש"ד מתגבר עצמו כ"כ בכל דור ודור להעלים אור הצדיק האמת צודאוי כבר היה חיקון העולם בשלימות אך אעפ"כ על ענה וספק וקטנות מהטוב בלב חים ועלתי' היא חקיס והשמה הזאת יורדת בשלם ואעפ"י שהשמה טובה פלג עם שעובר ולגוי ה' שיהי' לנו וכו' אעפ"כ הצדיק הזה הוא טובה מלחמות רבות וסוף כל סוף יסתקן העולם על ידו בשלימות :

פי כל זמן שאין האדם זוכה להסתקב באמת אל הצדיק האמת אזי אעפ"י שיצד ומתפלל תמיד אעפ"כ אינו זוכה להכניס פעם אחת בלימודו והפגתו וזהו היה פתים אל לנו סיבב היה מצניס בעצמו שחבר לו חיזה חסרון ואינו יודע מהו (ובאמת החסרון הוא) מאלו שלם זכה להסתקב לצדיק אחת שיאיר לו האמת) ואשרי למי שאי' להסתקב להצדיק האמת בעונה בחיים חייו כי הבע"ד מביא ס"ע של זה מאלו למטע את האדם מזה כל ימי חייו ח"ו מאחר שצדיק שלימות קדושה

קדושת יהדותו הלוי בזה ולפעמים יש חכם שטוב' מנו' כזאת שבה עי"ז לבחי' מאור
הקטן ולמלי' היה האדם הזה זוכ' להקרב אל ה' לדיק האמתי שהוא בחי' מאור
הגדול כבר היה בא מכוח והי' היקף העולם בשלימות והאדם הזה חף שים לו
גייגועים וכיוסופים גדולים מסתמא להקרב לזכ' הדיק אך הכע"ד מתגרה ביה
האדם ביותר ומזמין לו מיעוה רבות אחרות בכל פעם כפרט מיעוה המ'
כמבואר במ"א ועקר המיעו' ע"י שמחלבת הס"ס עלמו בארזה חולקים ובודים
הדברים על הדיק עסק וכו' ע"כ לריבין לבקש מאד מהש"ת שיזכה לשבר כל
המיעוה ולהקרב באמת להדיק האמת עי"ס :

פ"ו הדיק האמת העוסק לקרב' צ"ל לעבודה הש"ת הוא יושב עם האנשים
שלו חוץ לשוב הייט כי כל ישיבתו והנהגותיו הוא בודאי הקטר מזה
מדברי היסוד אשר רוב מעשיהם תאו ורודפים אחר' המותרות ומדודים בבחי'
הזמן אבל הדיק עם אנשיו הם רחוקים מכו"ז לגמרי ומספקים כמה שים להם
ונפרט על בגדים ומלבושים אינם מקפידים כלל והם כיושבים חוץ לשוב לגמרי
ממ' בכל דעותיהם והאנשים ופוסקים רק בחפלה ופירות ומשנחה להש"ת
והשוב' ויודיים והעמיים וכו' ואצל אלו האנשים כל העבודה הגדולה שבעבודה
ה' שנדמה לרוב העולם לדבר קשה מאד לקבל על עצמם עבודה כזאת כפרט
טיגופים והעמיים וכיוצא אבל אצל כ"ז יקר מכל הסענוגים שבועלם כי יש להם
חטונג חן הסינוף הגדול או מעמיים וכיוצא יוקר מכל הסענוגים שבועלם
אך אפי"ס שהם יושבים באמת חוץ לשוב אעפ"כ וכנסים ג"כ בכל פעם אל
השוב ככדי לקרב עוד צ"ל לעבודה הש"ת ומתנהגים בזה בחכמ' גדול' כמב"ס :

פ"ז זה הדיק הג"ל יכול להספיק לכתי"ל מסמקורבים אליו' מה שצריך לו ואם
הוא מבין באחד מאנשיו שלפי מותו הוא צריך לעבודה ה' שיהיה מלובם
במלכותים יקרים מאד הוא מספיק לו וכן לעמיים להיסק דהיינו שמקרב
אליו' איזה עשיר והוא מוילאו מן הישוב כג"ל ומנהיגו שם כבגדים פחותים והכל
בי הוא יודע צריך הספקם כתי"ל וכך הוא מספיק לו ומנהיג אותו כתי"ל :

פ"ח כל מה שהדיק מתחדש בעבודו ביותר בכל פעם ועש' עלמו כאינו יודע
וכאלו הוא עדין יניק לגמרי ולא החחיל עדין לחיות כלל ומחחיל בכל
פעם מחדש כן נראה לו על ידי זה דייקא הוא זוכה לפנות בכל פעם להשגות
יחדרניות גבוהות ביותר עין לא ראהו וכו' עד עי"ז אעפ"י שהוא יניק ביותר
כג"ל אעפ"כ הוא זקן ביותר למעלה מהכל וזוכה לחיים ארוכים כאלה עד שכל
זמן העולם טלו אינו עולה אצלו כהרף עין ומחמת זה אין לו שום הסתכלות בעולם
מאחר שכל זמן העולם אינו עולה אצלו כהרף עין עי"ס :

פ"ט כל הקולות שבועלם פולט הם רק מן חסרונות כי כתי"ל עסק על חסרות
ואפי" כל השמחות שבועלם רק מחמת החסרון שהי' חסר לו ומחלל לו
החסרון אבל יש דיק אמתי שזוכה לחיות חיים טובים שאין בהם שום חסרון והוא
נרא' כחכם מחמת שכל העולם אינו עולה אצלו לכלום שיפתח החסרון שלהם כי
הוא רח' חיים טובים שאין בהם שום חסרון וחיים טובים שלו הם להם ומים
אבל בטלות ומים שלו יכולן להרגיש כל השעמים וכל הריחות וכל מימי פע
שבועלם עד שיחיו על ידם חיים טובים באמת כלי שום חסרון כתי"ל :

צ יש בחי' בן כזה גדלים בו פירות וגידולים ופלאים שים בהם כל השעמים וכל
הריחות וכל המרלות שבועלם וישי' כולם יכולין לחיות חיים טובים אמתיים
ע"י זה הגן ועל הגן הזה יש גוני שקרין אגראדיק הייט דיק קדוש ועליון כזה
שהוא ממונה על זה הגן והוא מסתדל תמיד בכל חיקוי הגן ולפעמים בעוף הדור
מאד הגויי הזה הייט שבעלם ומתכסה אורו של זה הדיק ואין העולם זוכין לידע
ממנו

יבנה שבו זה הגנני בעל ידו הי' יכולין כלם לחיות חיים טובים המחיים ע"י
 הגן והגנני הזה העפ"י שהולך ואומר שהוא הגנני אבל העולם מחזיקין אותו
 למשובע ח"ו וצדקין אחריו אביה ומגרשין אותו וממילא ח"ו יכול להשתדל בחיקוי
 הגן ועי"ז כל מה שיש שם באותו הגן בודאי מוכרח להיות כלה ונפסד מאחר
 שאין שם הממונה דהיינו הגנני אך העפ"י"כ היו יכולין לחיות מן הספית"ח שבגן
 אך הבע"ד מתגרס מאד גם בזה ומכנים בעולם דברים כאלו דהיינו מדות רעות
 כאלו שמקלקלין החיים טובים שהיו זוכין לחיות ע"י הגן כי ע"י המדות האלו
 נתקלקל כל מין מעט עד שהוא בחי' פעם נבלה וכל מיני ריח עד שהוא בחי'
 ריח של חלזנה וגם נחשכים העינים ע"י בחי' עננין דמכסיין על עינא עד שעי"ז
 נפסד כל מיני מראה וגוונין שבעולם והנה העפ"י שבודאי יש בעולם דריקים
 כאלו שיש להם עשירות גדול ואזרות גדולים בדומיות שהם מתפללים ג"כ שהם
 חיים חיים טובים ובאמת הם חיים חיים טובים ע"י האזרות הק' שלהם
 העפ"י"כ יכולים הקלקולים הג"ל להזיק להם ג"כ היינו שע"י צמחי העולם יתקלקל
 גם אללם הסעם והריח ושאר דברים הג"ל ומכש"כ שאין להם כח לתקן העולם
 ולהחזיר להם החיים טובים שהיו יסלין לחיות ע"י הגן הג"ל ועל כן לפעמים
 כשנתקלקל גם אללם החיים טובים שלהם ואז כל חיקונם ע"י הדריק הגדול במעלה
 הג"ל שהוא בחי' ממש שהוא חי חיים טובים שאין בהם שום הסרון והוא נוהן
 להם למעט מהלחם ומים שלו ומרגישיין בהם כל העממים וכו' כנ"ל וגם עי"ז
 נהתקן מה שמקלקל אללם והדריק הזה הוא יכול לתקן החיים טובים אלל כל
 העולם והוא מודיע שטיק קלקול החיים טובים שלהם כל להם מהמדות רעות
 שהכנים הבע"ד בהם דהיינו כי ע"י יבול פה נתקלקל אללם העמם בכל העממים
 הם פעם נבלי וע"י יבאוף ממש ח"ו נהקלקל אללם הריח וע"י שאין בהם אמת
 ומפני דין וטפאים פנים ולוקחין שוה עי"ז נתקלקל אללם המראה ומחזיר אותן
 מאד לכהר ענמן מאלו העבירות ואז לא די שנתקן אללם העמם והמראה והריח
 אף גם בזוכין על ידי זה למצוא הגנני שנאבד וכל זה זוכין על ידי הדריק
 החרש הג"ל :

צ"א כשמתחילין בני העולם לפקח על עסקיהם היינו לתשוב מהשטות לתקן החיים
 טובים שנתקלקלו אללם אזי באים חלה אל הדריקי' הג"ל שחיים חיים
 טובים ע"י העשירות ואזרות דקדו' שיש להם רק אם העולם זכאים וכבר הגיע
 זמן חיקונם אזי הדריקי' הג"ל הם מודים על האמת ומודיעים להעולם שכל
 החיקון של הדריקים הג"ל בעצמו וכן החיקון של כל בחי' עולם עליו רק בהדריק
 החרש הג"ל :

צ"ב עיקר הסהווה הזמן הוא רק ע"י החסדים של אמת ועי"ז עיקר קיום העולם
 הסממן והלב כמב"פ וכל יום ויום כשהוא הולך עמקום שהוא בא ממש אזי
 הוא הולך בדמות ופירים נפלאים מאד שיש בהם כל החכמות ויש שיטות בין הימים
 כי אין יום דומה להבדילו כמב"פ ויש דריק גדול ונפלא מאד שהוא עוסק בזה
 הייב שהוא הולך ומקבן כל החסדים של אמת ומביאה לאיש חסד האמת שהוא
 באמת אדם גדול מאד ועי"ז עיקר הסהווה הזמן זהו הדריק העוסק בזה לקבן
 החסדים של אמת הוא בודאי הכס גדול ונפלא מאד וגם הוא מלין ודבן נפלא
 מאד ויכול לדבר חידום ופירים נפלאים עד שאין נחלא שום נכרה בעולם שלא
 ירצה לשמוע אותו ובאלו החידום והפירים יש בהם כל החכמות וכ"ז מוכן ממילא
 מאסר שטיק קיום העולם והסממן והלב וכל הנכראים טלח הוא רק על ידו ע"י
 שהוא מקבן החסדים של אמת וכן עיקר כל החידום והפירים של כל יום ויום
 שיש בפסירים האלו כל החכמות הכל על ידי נחלא שהוא יודע חידום ופירים
 נפלאים

נפלאים מאד כ"ל אך מחמת שהדבורים של העולם שאינם נכחים להשי"ת אין להם שלימות כ"ל זה הצדיק הג"ל דייקא נראה בעיני העולם ככבד סה כי הוא כבד סה מאלו הדבורים של העולם שאין בהם שלימות אבל באמת אינו כבד סה כלל רק אדרבה הוא מנין ודברן נפלא מאד כ"ל :

צ"ג ים שני יופרים אחד זכר ואחד נקבה והם רק זוג אחד בעולם והשיני יופרים הג"ל נמשו ונמרחקו זה מזה עד שאין יכולים למצוא אחד את חבירו וכשמגיע הגילה אזי מייילנין בקול יללה גדולה מאד כי כ"ל מייילל על זוגו והשיני יופרים אלו מרמזים למה שמרמזים (כמוכן קמה לידועים וכ"ל כפיסור מודח מן קיומה וכו' וכתיב שאוב יסאג על נוהו ובה כתיב מאנה להנחם על בניה כי אינו דייקא כשדדו"ל וים צדיק אחד שים לו צואר יסא ונפלא מאד וקול נפלא מאד וכל מיני קולות שנעלם שהם קול בלא דיבור כולם הוא יסא להוציאם בקולו היינו כי הוא יכול לכיון לעשות בקולו כמו כל מיני הקולות שים בעולם של כל מיני חיות ועופות ושל כל מיני כלי שיר וכיוצא בזה וגם הוא יכול להשליך קולות היינו שבמקום שהוא מוציא הקול לא יסא נשמע הקול כלל רק ברמקס יהיה נשמע שם הקול ועי"ל הוא יכול להמשיך השיני יופרים הג"ל ולייחדם זע"ל כמכ"ס אך מחמת שים הבלי עולם וזה הצדיק הג"ל אינו רוצה להוציא שום הבל ורוח ונשימה בקורין דיק) בהבלי העולם וע"כ הוא דייקא נראה בעיני העולם כמו שצוארו עקום כי הוא באמת מעקס צוארו לגמרי מהבלי עולם ואינו רוצה להוציא שום הבל ורוח בהבלי העולם אבל באמת אין צוארו עקום כלל רק אדרבה כ"ל :

צ"ד ים מי שמחפאר שהמוח שלו הוא בחי' מועט מחזיק את המרובה כי הוא נישא בהמוח שלו אלפים ורבעות אלפים כל ההשקיעות שלהם וכל ההנהגות שלהם וכל ההיות והתעשות שלהם הכל כאשר לכל נושא בתחתו וע"כ הוא מחפאר בעצמו כי מוחו הוא מועט מחזיק את המרובה ובאמת הוא אינו כלום והאפסיות שלו אינם כלום וטולם המה מהבלי יחד וים דברים הרבה מרבים הבלי אך ים צדיקים גדולים שנאמת ים לכא"ל בחי' מועט מחזיק את המרובה כ"ל נשי בחינתו וים שהדיבור שלו הוא בחי' מועט מחזיק את המרובה וים ששחקתו הוא בחי' מועט מחזיק את המרובה וים מי שהוא מוליך את גלגל הירח אע"פ שגלגל הירח גדול מאד והוא קיוס כל העולם כי העולם נרץ את הירח ומלא שהוא בחי' מועט מחזיק את המרובה שהוא למעלה מכולם בכלל וזה הצדיק שזכה לבחי' מועט מחזיק את המרובה בתכלית המעלה העליונה מה שאין למעלה הימנו הוא דייקא נראה כבעל חסודרות (שקורי חוקיר) ובאמת אינו בעל חסוד' כלל רק אדרבה הוא נושא עליו את הבלי עי"ס :

צ"ה ים אינן אשר בללו ישכנו כל החיות ועל ענפיו ישכנו כל העופות וכי יופירי שמייה והשנוג המוסלח שים שם אלל אוחו אינן אין לשער ולפעמים ים כם מני אדם שמתגיין שים אינן כזה בשלם ורוצין ליקר ולבא אליו אך אין מכרים בנייהם לאזהר דר צריכין ליקר לבא אל אוחו האינן וטפל מחלוקת בנייהם על זם כי זה אומר ללד זה צריכין ליקר וזה אומר ללד זה ואין מכריז בנייהם עד שבא חכם אחד ומודיע להם כי א"ל לזכות לבא אל אוחו האינן כ"ל מי שים לו המדות של האינן כי זם האינן ים לו שלמה שרשים שים אמונה ויראה ושמה ואמת הוא גוף האינן ואז כפזוכין כולם לבא אללו המדות הג"ל אז כולם מסכימין לרעה אחד שזכה הדרך צריכין ליקר ולבא אלזו האינן אז זם האינן אין לו מקום כלל כי הוא למעלה מהמקום לגמרי וע"כ אפי' אללו הצדיקים שזוכין לכל המדות של האינן הג"ל אע"פ"כ א"א גם להם לשתח ולבא אלזו כ"ל ע"י זם הצדיק הבעל חסודרות הג"ל שזכה לתכלית המדרגים העליונה בענין מועט מחזיק

מחזיק את המרובה והוא במדרגת סוף בתי המקום כי חיפך למעלה ממנו הוא למעלה מן המקום לנמרי וע"כ הוא יכול לישא ולהעלות אותם מתוך בתי המקום ולהעלותם להאינן הג"ל שהוא למעלה מן המקום כנ"ל :

צד עיקר רשומת הנב מלכה בשלימות הוא רק ע"י הצדיק הגדול מאד שיש לו כח בזה בידו שאלל מי שמקבל הוא טהור לו עד שיש בידו עי"ז כל העשר מינו צדק וגם יש לו כח בזה בידו שיכול להחזיר ולהוציא כל העשרה מיני דקה וגם יש לו כח בזה בידו שיכול להחזיר ולהוציא כל העשרה מיני חיים גם לאחר שהשיגו לאורו שמרקי אליו וגם הוא יודע כל העשרה מיני דסיקין ע"י שיש לו כח בזה בידו שיכול ליתן למי שנסמך על ידו כל העשרה קבין חכמה וגם יש לו כח בזה בידו שיכול לעבד ולאחוז בידו כל העשרה מיני רוחות ולעשות בידיו לרוח משקל עי"ז יודע לנגן כל ה' מיני עינה והענינה הוא הרשאה של הכח מלכה נמאח שיש לו כח בזה בידיו והעפ"כ הוא נראה כמי שאין לו ידים מחמת שאינו משתמש עם הכח שבדידו בזה העולם כי הוא צריך לשמש עם הכח שבדידו לכל הענין הג"ל :

צד אחת המעין עמוד והתבונן מכל הג"ל גדול העלמה קדושה אור הצדיקים הגדולים במעל' מופלגה מאד אך שארם נעלם בזה העולם מאד מחמת שזה העולם רחוק מאד מנוראות קדושתם עד שגראים כעוורים וכחרשים וכבעלי מומים בכל הג"ל ולא עוד אלא שמכוננים בשם בעלירם שזהו המדרגה השפוחה והשפלה שבזה העולם וגם כל ענין השמנה ששם היה כל ענין ההתעלות של הנוראות האפולאים האלו היה ג"כ במקום שפל ומעך מאד שבה העלם היינו בבור גדול ומכוסה בקנים ועפר וזבל וכמו כן מתהוה גם עכשיו לכל דור ודור עד שיבא העולם לבליתום חיקו וזו נדקים יראו וישמחו וס' וזו יתגלה קדושת אור הצדיק האמת שמאיר בכל העולמות בפרט בזה העולם כמוצא צמח :

צד מזה שרואין הצדיק אחד מכניע עצמו בפני חבירו אין מזה ראיה שמתחמת חבירו גדול ממנו כי לפעמים יכול להיות שהוא להיפך רק שזה הצדיק הוא עניו יותר מחבירו וכו' :

צד עיקר יגיעה ועבודה האדם להתקרב אל הצדיק האמת הוא רק בשביל הסכלים כי עכשיו אין יודעין ומרגישין פעם כל כך בהתקרבות מחמת פרידם החומר ומחמת רוב המשישות והבלבולים רק אז אחר ההסכלות של האדם אז אם יזכה יבין וידע וישיג מה ששמע כבר לכד חמה שיזכה לשמוע גם אז יותר מזה מה שיהי' מלד הנשמה כפי מה שיזכה כח"ל ובאמת אז גם אז אחר ההסתלקות והפסירה של האדם נריבין ג"כ התחזקות גדול להאמין בהצדיק האמת כי יש נשמות הרשעים ומקטרגים ומחבלים שמבלבלין ומחלישין דעת האדם גם אז צדיקויהם הרעים ורולים להפעות את האדם גם אז ולמטע אורו מליך ולבא אל הצדיק האמת לקבל סיקון לשמחו (ורידוע ומובן בדר"ל בכמה מקומות שגם אחר הפסירה לאו כל אדם זוכה לבא סיקף למקום מנוחם בשלימות ויש שולייכין אותם דרך בתי' עולם האחר וכיוצא בידוע) ע"כ נריבין להתחזק גם אז בהסתלקות גדול ובאמונה גדולה בהצדיק האמת עד שיע"ז זוכה גם שם לעבור על כל המניעות והמכסוכים והקבלוים ולבא להצדיק האמת ולקבל ממנו סיקון גדול לשמחו והעיקר פלגי בזה העולם כי כפוס מה דלחדבך צר שם בשאי עלמא וס' כשאר"ל ומי שזוכה בזה העולם להתחזק באמונה שלימה ולהתקרב להצדיק האמת אזי בודאי גם שם לא יוכל למטע אורו מזה שום בלבול ומריעה וגדול הסלגה מעלה החיקונים הק' שיכולין לקבל בעוה"ב ע"י ההתקרבות להצדיק ח"ל לבאר פלל כי יש נשמות ערומות כאלו שהם ערומות לבמרי ר"ל עד שהיו נשליכין ונאבדו ח"ז בתוך קף הקלע ר"ל וע"י שצרי להסקרי להצדיק האמת נשליך מזה עי"ס :

ק הצדיק הגדול האמתי המושג במעלה עליונה מאד אורו זריכין כל העולם
 לא מבני אבנים בדרים רק אפי' אורן צדיקים שיכולין כבר להחלל הוא
 יכול להראות להם שאינם יודעים כלל מהו חפלה ולהראות להם דרך בחפיה ואפי'
 הצדיקים הגדולים מאד שעוסקים לייחד יחודים (הייט כעין היחודים והכחמים
 המבורחים בבהאריו"ל שלהם זריכין אפשים גדולים מאד כידוע הוא יכול להראות
 להם שאינם יודעים כלל הדרך נעמן זה ולהראות להם דרך ביחודים וכו' :

קא המקורבים אל הצדיק האמת החושים בכל כנסיו בחמה הם זריכין
 להתחזק מהד בעבודה ה' כל ימי חייהם ואין זריכין לחוש ולדאוג כלל
 רק להכות ולבטוח ולהשגן בחמה על כח חוכת הצדיק הקדוש האולך לפניהם
 כי מה אם הנשמות שלה הכירו אורו כלל הם מלפנים על החיפוקים שלו מכל
 עין אורם שזכו בחיים חיותם להחזקב אליו ולהסייג כלל כנסיו בחמה שבודאי
 יקבלו על ידי זה חיקון גדול לבחמהם וכו' ע"פ

קב כשהרשעים הגדולים נכבדים לפעמים להצדיק האמת ומכניעין עמון קצת
 לפניו מזה בעלמו נעשה ג"כ חיקון גדול מאד במקום שנעשה כי דייקא
 כשנאים מרוחקים כאלה מעמקי הקליפות ומכניעין עמון סחה הקדושה מזה
 דייקא כהעלה ונהגל שמו ית' ביומר :

קג כל עבודה ועבודה מעבודה ה' יש דבר שמחיהו ומשארין להאדם על
 בחירתו הייט שאין מחסירין ומאווין בפירות שיעשה כן רק הדבר הלו
 נדעמו ובחירתו שזה בחינת טעם האסיף יום אחד מדעמו וכו' וזה עיקר העבודה
 והבחירה אל הצדיקי אמת כי כמה שהוא בודאי רצון השי"ח לעשותו או שלא
 לעשותו בזה אין להם וסיון כלל ומרוצים לפניהם כל הדברים שהם ראונו ית'
 אפי' במחירת נפש ויסורין עמומים מאד ר"ל ועיקר הבחירה והנסיון שלהם הוא
 רק בבחי' הג"ל הייט כהדבר שנשאר רק על דעתו לבחור לו לעשות כרצונו והוא
 אינו יודע איך הוא ראונו ית' אם לעשות או שלא לעשות וכו' ואפי' בענין הנשגת
 העולם ולעסוק עם בני אדם ולהחזירם למוטב שזה בודאי דבר יקר מאד כמו
 שארז"ל אעפ"כ יש להצדיק כמה וכמה סטיקת בזה ואינו יודע למה עשה כנשאר
 איך להתקדם בזה כי כ"ו שהאדם מלוכב בגושו והוא בעל בחירה אפי' אם הוא
 אדם גדול וצדיק קשה מאד לעשות עמו לנתקו מבחירתו ולהנשמות אל האמת
 מאחיה דרך ועיניו שזריכין להשיגו מזה ובנקל יותר אל הצדיק האמת לעזר
 ולהעלות אלף אלפים הנמות הרשעים ר"ל ברוחניות היינו נשמות החושים מלעזר
 לאיזה צדיק בופני בעבודה ה' כ"ו שהוא בבחירתו ע"כ הצדיקים הגדולים יש
 להם סטיקת גדולה על זה כי בזה הזמן והיגיעה שמבלין על זה שעוסקים
 עם בני אדם בעלי בחירה אשר עדיין הדבר כספק גדול אם יפעל אללס כרצונו
 בשלימות בזה הזמן סיו יכולין לתקן ולבטוח בעבודה ה' מה שהיו עשין וכו'
 אבל אעפ"כ כשזוכין לעזור לבעל בחירה זה בודאי דבר יקר מאד אשר אין
 לשער וכו' :

קד הנשיעות והדרכים שנוספין אל הצדיק האמת כבדי להחזקב על ידו להשיג
 סס יקרים מאד ומכל פסיעה ופסיעה נכרה תלך והצדיק האמת בעלמו
 משחקק ומייחל ומחכה שיזכה לראות אור בפירות הדרכים שנוסעים בהם אלו
 הזוכין להחזקב אליו :

קה הלו הזוכים להחזקב להצדיק האמת אין להם לחשוב שום מהשבות כלל
 ואינם זריכים רק לשאת אבנים וסוד (הייט לפסוק בעבודה ה' שפסיות
 נמורס ומסלה ומעוה ומעש"ס) והצדיק טוה מזה בנימים נפלאים ונדחים וכו' :

קי קודם שמתא הצדיק האמת בעולם יכולים להחזקב להשיג"ה פעמנו אבל אחר
 שכבר

שכבר נמלא הדיק האמת בעולם חזי חי אפשר להקרב להשם יתברך באמת ובשלימות כ"א כשזוכין להקרב אל הדיק האמת:

קז מי שזכה להקרב להדיק האמת חפ"י אס עובדים כמה שנים ואינו נעסק ועולה ממדריגהו למדריגה עליונה ממנה ביראת שמים רק הוא עומד במדריגתו הראשונה כבחלה חפ"י אס נדמה לו חז"י שהוא גרוע יותר מבחלה חפ"כ ההקרבנות בעלמו במקורב אל הדיק הוא גם כן טוב מאד (ואס לא היה מקורב להדיק אז בודאי היה גרוע עוד יותר ויותר) ואס יהיה חזק בהקרבנות להדיק בודאי סוף כל סוף יזכה לבא בזה העולם לשלימות תיקונו:

קח הדרכים האבים מאד לנסוע עליהם להדיק האמת ומי שהוא רגיל לנסוע ואח"כ נפסק ונמנע מזה חזי הדרכים ענמן מחבלים על זה ומחגעבים אחריו כמשארז"ל הדרכים מבקשים את חסידים:

קט דבר זה בעלמו שזוכין להיות נמנה ונכלל בין חבורה חביבה ואהובה כזו (היינו בין אנשים כשרים ויראים שזכו להקרב להדיק האמת) זה ג"כ טוב ויקר מאד בלי שיעור ומכש"כ אס זוכה בעלמו ג"כ לעבוד את השי"ת כראוי והעבודות ומעשים טובים שלו באים ונכללים ממילא בתוך השתחוות הק' של החכמים האהובים הג"ל ואזי הוא טובה לכולם כי גם הם יכולים להרחיב ידיהם להלליו ביותר ע"י העבודות הק' שלו:

קי כל מי שליית ומקיים דברי הדיק בודאי יהיה זדיק גדול יהיה מי שיהיה והעיקר להשליך ולבטל שכל עלמו לגמרי רק כאשר יאמר הדיק יקיים הכל כחאמריו וכו' מהאמת מי שיכול ללמוד ביותר מסוגל ביותר:

קי"א טוב מאד להרגיל עלמו לנבוע וליקר אל הדיק האמת כרגליו דייקא וזה טוב יותר מליסע אליו בעגלות:

קי"ב כל מה שהדיק מצוה לעשות בעבודת ה' חפ"י אס נדמה לו שהוא דבר פשוט וקל חפ"כ זריך לזרז מאד בזה לקיים ככל דבריו ולהאמין כי כל חיי נפשו תלויים בזה:

קי"ג ע"י חמונה זדיקים אמתיים זוכה למנוח הרבה: **קיד** יש זדיקים שהם נאים ויפים מאד כי הם זדיקים אמתיים וגדולים ואחפ"כ אינם יכולים להנהיג את העולם:

קמז זריכים אנשי של הדיק לשמש את הדיק בכל זרכיו ולעשות לו כל מה שהוא היה זריך לעשות:

קמז הנרבה שמזכרין ענמן חלל גדולים ומשוכים הוא דבר יקר מאד וטוב להשתדל לבדק ח"ע אלל בולם:

קיו טוב מאד לרחות פני כל זדיק אמת שנדור כי זדיקיות אגפי שכינה: **קיא** מי שמקורב לזדיק אמתי ימים ושנים הרבה ועומד ומשמש לפניו ושומע דבריו חפ"י ששומע ממנו כמה דיבורים וסיפורים ופיהו:

שאינו מבין בהם שום חועלת וענה לנספו חפ"כ אס יזכה יוכל אח"כ בכבוד הימים להבין להפסד ללמד ולהאזיח מכל הסיפורים ששמע כבר עלות גדול"ה לעבודת השי"ת וכל דיבור ודיבור ששמע מקודם לפני כמה שנים יהיה לו אח"כ חועלת גדול ויחיה ח"ע אח"כ בכל דיבור כי אח"כ יזכה להבין ויאמר זה ריחו לי מורי אז בדיבור זה באותו הזמן וכן בכל טעם ופגם ינמנו לו בדעתו רמזיה נפלאים ועלית גדולות מכל מה ששמע כבר אס ישים לבו היסב לזה:

קיא גם בני אדם השומעים הסורה של הדיק האמת ואינם מבינים אותה לעתיד בעוה"ז יבינו כי עיקר הסורה שלו הוא להפנות שלהם שפגפגו לעוה"ז יהיו כל השמות של השומעים בקליה באותן הסורות הנביות מאד

צדיק

גם בעוה"ז נריך לקיימם בפשימות עב"ם ולינק עמהם דסיינו לילך חיוב זמן עם
 חיוב תורה ומאחר ששמע מפי הצדיק האמת או מפי תלמידיו או שלמד בפסוקיו
 סקדום וכל העבודות שלו מבקר עד ערב יסיה עז שהליך של אומה התורה
 אכזה הליך זה בעם שהיה ואח"כ יבחר לו חיוב תורה ומאחר אחר וילך בו
 חיוב זמן עד אשר ברבות הימים יוכל לזכות לעבוד ולינק עם כל התורות ששמע
 מפי הצדיק האמת אז בשמו ז"ל :

צדקה

א עיקר עבירות המוח והשכל הוא רק ע"י כלי המעשה כי ע"י מעשים עכורים
 גורמים בלין והספד להשכל ה"ו ועיקר היקון כלי המעשה הוא ע"י צדקה
 שלתי במעשה בנחי' והיה מעשה הצדקה שלום ועי"ז נפלים גם אור השכל :
ב ע"י השעמיה וכן ע"י אכילה שבה זוכין לבטל ולהכניע האויבים אבל לרוב
 השלום צריכין גם להרבות בצדקה וע"כ צריכים ליתן צדקה ביום השעמיה
 כשארז"ל אגרא דחעיסתא דקפסא וכן צריכין ליתן צדקה לעניים על שבת :
ג צדקה הוא כחי' דיבור בדיעה שעי"ז נמחקין כל הדינים ונחרפת הסנפס ועולה
 למרעה ונאגלה כבודו ית' :

ד ע"י צדקה נוחזן כח לבחי' רגלין שיסיה יוכל לילך בצרכי השי"ח והעיקר ע"י
 צדקה של שבת היינו שטמן לעני על שבת או שמאכסן עני על שלחתי :
ה צדקה הוא כחי' שמש וצדקה שעשין בימי המול הוא כנגד שהם שכותן הוא
 וצדקה של שבת הוא כנגד שמש העמידה להסתדס לע"ל שהוא כאיר שבעה הימים :

ו ע"י שמחנכר האדם ומתקן אכזריותו שזכעו לרחמיה עי"ז נחסקר הרצון לרעון :
ז ע"י צדקה נעשה יחוד ברכה קדושה שזה בנחי' זוגין דקדושה אך ים רשעים
 שמתים צדקה שאגלס נפגס בנחי' היחוד ברכה קדושה ה"ל ונעשה מזה ניואוק
 ר"ל וזה היו גם הם נמנים נקסס להצדיק האמת היו גורמים פגס ה"ל לדיבור
 פיו של הצדיק שמקבל מעבלי צדקה כנ"ל ע"כ מסבב השי"ח שהרשעים אלו פומים
 עומן רק אל התקרנים והנעמנים וכו' (ע"ש) ונחזין להם הצדקה שלהם ועי"ז
 נילחין הצדיקים מפגס הצדקה שלהם כנ"ל :

ח עיקר המאוח הזמן שעי"ז עיקר קיום המעין וסלב המב"ש שעי"ז עיקר קיום
 כל העולם פלו הוא ע"י החסדים של אמת (א"ה מזה מובן שצריך האדם לזכר
 מלך בכל יום לעשות חיוב חסד של אמת בכדי שיסיה ג"כ חיוב חלק ושייכות
 בכל הי"ל) :

ט ים שפוד פ' והוא עדין רק בנחי' עבד וכו' וע"י מצוה סדין שפיים
 עי"ז יולחין בנחי' עבד עי"ס :

ציצית

א משלם יקום קדושה מצוה ציצית גדולים ויקרים מלך כמו שסאלנו
 ר"ל בזה ובזה עיקר היקר קבלת מל' מלכות שמים של אים הישראלי וסרי
 שסאל אמת אל המלך שמוס ממש ופנע לו המלך שיקן לו כל הכבוד שילעס
 ענה האמת ואחר מזה עיקר כבודו שיסיה רשאי לטמח פלים וסאלין כשרססין
 זה היה עיקר הגדרום והסתמוס שלו ואח"כ כעבא מלך אחד מנני בני וביעל
 פיש סממוס אלו ראש אח"כ שפוד והה שכתולות שוחקין סמנו (כי סאלין ולינים
 ים בנחי' פיר וזה עי"ס) ואעפ"י שיסיה המלך הזה חכס גדול וכבד כל העולם
 כסממוס

בביתו חפשי נכרתו הוא וחרשו ושלם בהם האם הגדולה והגדלו והכרתו וזכרו שלם
 הכל שחר המלכות שהיו דרים יהודים במדינתם שמונבים צו"ח המלכים האלו
 היו סולנים דרך האם הגדולה הזאת ולא היוק להם כלל בזכות מצות ציצית
 ותפילין שיהודים שבמדינתם מלובשים בהם ראה וסני גודל כח קדושת מצות אלו
 אך מבינים ומתילים מהכל ומכשי' ליהודים בעצמם שזוכים להיות מצופים
 ומלובשים בהם :

קדושה וקידוש השם

א חפשי שרצו' אלמלא עזרה לתגמול מיתאל ועזרים וכו' חפשי' כבר נמלא
 הכנה מיתאל שקדמו השם חפשי' עשו להם כל היסורים והכאובים וכל
 עניים שנעלם :

רצון

א יש שני דיקים שהם מדברים זל"ו והם בריווק מקום זמ"ז כמה מלאה
 כדמשה וזה הדיק מקשה קשיא בתורה ובחזק השני עם במקומו אומר
 דבר שהוא חיון על קשיא זאת ולפעמים זה מקשה זה מקשה והקשיא של
 האחד הוא חיון על הקשיא של השני ועי"ז הם דברים זל"ו זכחי' או דברו
 יראי ה' אים אל רעשו דברו דייקא היינו ממלא זה אף שום צריה שומע כ"ה
 השי"ה ואם ית' מחבר הדברים זל"ו וכוונת בספר לזכרון זכחי' ויקבץ ה' וישמע
 יקבץ בספר זכרון זה הספר פותחין עליו דבריהם הוא זכחי' לב העליון
 עם נכחין דביהם זכחי' נחנם על לוח לבך זה שלבו צוער בקרבו ומתק
 ללמוד רק שא"ל לו הוא מקבל לב מלב הזה שלמעלה שהוא זכחי' ספר זכרון
 ליתום מקבל לבו השקו ואם זכחי' לימוד מחוך הספר ממש וגם חפשי' שהיה
 בראש לגרים ולא היה לו ממי ללמוד רק ע"י שהיה לב חושק מאד לעבודת
 הבורא ע"כ קיבל ג"כ חזה הלב שלמעלה שנקרא ספר זכרון ואז לא היו עדיין
 שום דיקים בעולם והיה נחנם על הלב מה שחידשו השמות קודם הכריאה :
 ב השיקר הוא יצרן והסופים חפשי' שאין ללאה ידי חובתו בהרצון לבד כי
 צריכין להויל כל דבר שבקדושה ועבודת ה' מכה אל הסועל דייקא ושלם
 לקרר דעתו בזה שרצו' אונם רחמנא סכרי' וכמזרח במ"א אך אם חפשי'
 הוא אדם בחמה אז זה בעצמו שאין דוגם ללאה עם האונם רק שנקסף בלוי
 חזק מאד לזכות לעשות עבודה ה' בסועל ממש זה הרצון בעצמו הוא ג"כ טוב מאד
 ג עיקר עבודה ישראל הוא לאקמה שכינתא מעשרת ולהויל השכינה כביכול
 מעלותה כידוע אך ח"א להויל אשה כ"ה ע"י שיבחר לו האדם מקום מיוחד
 שיהיה יושב עם בכל יום ובכל זמן שיהיה לו פנאי יהיה רק מסגנע ומבטח
 ומשכיל להויל אשה וצודאי מה טוב היה שיהיה רגיל בחגיגות אך במקום שחגיגת
 הוא דבר קטן כפרם בצדוקם הלוו החלוטי בה ע"ב השיקר לכתוב לו מקום יושב
 שיהיה יושב ומתגנע ומחוקק ונכסף ומלפס בכל יום ובכל עת להויל השכינה
 שהוא שרש קדושת נפשו ישראל מעלותה ימעט בחלומות אבילה כל מה דחפשי'
 נשאר בחסותם היין בכדי שלא יבא לודי שינה היינו כי ע"י מצוות אכילה והמיה
 עי"ז לזכר אש פניו שהוא זכחי' הכל והחיות דקדושה ונפל למוחין דקטנות שהיא
 בלוי שינה (מעשה רחמנא שנספס"ע ועיין בהקדמה שניה של הסופ"ע ובלוי
 מוהר"ן ח"א במחמר תר"ם) :

ד גדול מעלת הרצון והכיבודים והגיעושים דקדושה אין לשער כמו שקראו מהננים
 שנאבדו בער שבימי חתיכת ע"י שביים ראשון היו בוקים ומתגעגעים אחרי
 הבעטליר העור ובתוך שהיו מתגעגעים כ"כ כ"ל חיקף ומיד ענה ואמר הנני
 באחי אלכס וכו' וגילה להם גורלות ופלאות מעשה גורלות מע"טו וגדולת השגתו
 ושהוא חי היים ארוכים וכו' והשפיע גם עליהם גורלות קדושות שיחיה ג"כ היים
 ארוכים כמוהו וכ"ז זכו ע"י גדול הגיעושים שהיו מתגעגעים אחריו כ"ל וכן ביום
 שני שהיו מתגעגעים אחרי הבעטליר החרם ובתוך שהיו מתגעגעים אחריו והיה
 הוא בא ונפל עליהם והשק אותם והשפיע עליהם ג"כ מקדושתו הטובה מאד
 שיחי' ג"כ היים טובים כמוהו וגילה להם בזה הענין גורלות ופלאות וכן ביום
 השלישי שהיו בוכין ומתגעגעים אחרי הבעטליר השלישי שהוא הכבד פה בתוך כך
 הגה הוא בא וכו' וגילה להם גורלות ופלאות והשפיע עליהם ג"כ מקדושתו מפלגו
 העצומה והגורלה מאד וכן היה בכל יום ויום כמב"ס (שם סי' יג מעשה מהו' בעטלירם):

ה עיקר חיות וקיום העולם הוא רק ע"י גיעושים וכסופים דקדושה כמוהו בפנים
 שלב של העולם שבו חלוי עיקר חיות וקיום כל העולם עם כל הנבראים
 כולם ועיקר חיות של זה הלב בעלמו הוא ע"י פעומד חמוד כנגד המעיין שבקסם
 העולם וביסוף ומתחוקק חמוד בהשחוקקת גדול לבא אל אותו המעיין השפ"י שהוא
 בלתי אפשר לו לילך להחזיק אל המעיין מקסם המב"ס השפ"י עיקר חיותו הוא
 רק ע"י שיעומד ונאפה ומביט ומסתכל על המעיין מרחוק מאד מקנה הארץ ומתגעגע
 וכוסף ומשחוקק להשחוקקת גדול בכלות הכסף ונעק חמוד לבא אל אותו המעיין
 וגם זה המעיין משחוקק אליו וע"י הוא עיקר החיות של הלב שבזה חלוי עיקר
 החיות והקיום של כל העולם בלוי כמוהו בפנים (שם סי' ה"ל במעשה של יום
 השלישי מהו' בעטלירם):

רפואה

א כל המולדות מ"ו הם בבחי' מחלוקת שאין שלום בעלמנו והיסודות מסגברין
 ע"י ואין מתגמלים בשלום במגז השנה והרפואה הוא בחי' שלום;

ב אר"ל המצות מ"ה אין רפואה למכחו כי עיקר המשכת השלום שהוא עיקר
 בחי' הרפואה הוא ע"י שמכבד יראי ה' בלב שלם שזה בחי' החזרת הכבוד
 לגרמו דהיינו ליראה שעי"י זוכין לשלום ולרפואה:

ג פה שבאדם חוזר לבריאותו לפעמים ע"י רפואות הוא מחמת שהגשם נראה שזה
 האדם יכול לכוף עצמו ולשבר תאוותו ורצונו ולקבל סמים מרים בשביל בריאותו
 רפואתו ע"כ הוא מגפה שיכוף תאוותו בשביל התכלית האמתית לעשות רצון יוצרו
 וע"כ היא חוצרת אליו עד שמתרפא וחוזר לבריאותו עי"י ע"ס:

ד רגל הוא רפואה להריאה:

ה שמן הוא רפואה להריאה כמו שאומרת העולם:

ו עיקר החולאת בא מעוות כ"י מעוותים הם בחי' עניים שמחשיכים את אור
 השמש של ידה הרפואה וע"י הספלה נחפרין עוונות והעניים כלים וסולכים
 בבחי' מוחית כעב שפיעד וכו' ואז הוא בחי' זריחת השמש שמשם הרפואה:

ז כל הרפואות כלונן בשיר המידים וע"י קוב לפעמים למי שיש לו חולס חז'
 בטרך בישו שיאמר שיר המידים שלו קדם אור היום:

א עיקר השמחה הוא בלב וא"ל ללב לשמוח עד שיסיר עקמומיות שבלבו שיהא לו ישרות לב וזו יזכה לשמחה ועקמומיות שבלבו מפשיטין ע"י רעמים שהם בתי' חסלה בכה וציראה ואהבה ובכוונה גדולה :

ב לזכות בשלימות לבתי' רעמים הנ"ל היא ע"י שמסנין המוח מכל מיני חכמות חיצוניות ומחשבות זרות והרהורים רעים :

ג כל מה שחמר להאדם הן ברוחני הן בגשמי החסרון הוא בהשכי' כביכול אך כשידע האדם את זאת שהחסרון הוא למעל' ולמטה בודאפי יהי' לו נער גדול ועצמות ולא יוכל לעבוד את ה' בשמחה לכן הוא צריך להשיב בעצמו מה אפי ומה מי כי המלך בעצמו מספר לי כביכול החסרון שלו וכי יש כבוד גדול מזה ומתוך כך בא עי"ל לשמחה גדול' ונהחדשין המוחין שלו :

ד כל החסרונות שבאים להאדם הם באים מהניצונו שגפלו ונחסרו כביכול ע"י בתי' שצירה כלים והסיוקון הוא ע"י שמשמח האדם ח"ע באלקיו בבתי' אנכי שמחה בה' עי"ז נשלטין כל החסרונות מהשכירה ונחשלין כל הניצונו הק' :

ה שורש נקודות כל המצוות היא השמח' והשמח' הוא קומה שלימה מרמ"ח אברים ושס"ה גידים וכל מצוה מתרי"ג מצוות יש לה אבר מהשמח' כל מצוה לפי בחינתה ולריך האדם לראות כשהיא שמה בשמחה של מצוה שיעבור בכל הקומה של השמחה מראש ועד עקב. ואפי אפי בשמחה מצוה הן מ"ע או ל"ח. אזי כשמחה ועובר והולך בקומת השמחה אזי כשהוא פוגע בזה האבר שהוא כנגד אהה המצו' שפגם בה אזי ח"ל לו לשמוח שם ואדרבה יש לו דאגה בתי' אדאג מתמלחי וע"כ עי"ז מרגיש וזכר החטא שעשה מקודם וע"כ חטפי' שריבויו חזק השמח' של ריבויו מצוות שלו מתלהב ומבטל הדאגה ומריעה השמח' שמחמת החטא חטפי' עי"ז יוכל לח"כ להסודות וידוי דברים על החטא שע"ז נתחנן בשלימות שגם החטא ונתייחד הקול עם הדיבור ונעשה יחד קוב"ה ושכינתי' וכ"ז זוכין ע"י שמח' של מצוה :

ו לפע מים נזכר האדם בעצמו מעולם האזכרות שהזכירו ז"ל להיות בשמחה חמיד בפ רם בשמחה ומי' טובי'. ועי"ז דייקא נחוסק'לו דאגה ועצבות מדבר זה בעצמו היינו ממה שאינו זוכה לקיים זאת ולהיות בשמחה באמת ע"כ לריכין לזכר בזה שלא יהי' לו מרה שמורה עכ"ס מזה בעצמו ממה שאינו זוכה לשמח' כי באמת הרעין לבד מה שהוא רואה ומשתוקק להיות בשמח' ובפרט בשבת ויו"ט זה ג"כ קוב מאד ויכול עי"ז בעצמו לזכות לשמחה באמת :

ז צריך האדם להתגבר ולהסתחוק להיות בשמח' חמיד בין בעליה בין ביריבה מ"ז ומי שאינו יכול לחזק עצמו בשמח' גם בעת הירידה אזי נסין והגון פחד מה שיכד ממעלתו מאחר שאינו יכול לחזק עצמו בשמח' בשעת היריד' (סיפמ"ע סי' יג מעשה מהו' בעטלירם) :

ח צמון כשמחה כגון שמחה חסונה וכיונא צריך האדם לזכור ולחזור את החסדים שעשה הש"ת עמו מיום הולדו עד שהגיע לצמן הזה של זמן שמחתו ולהאדות להשי"ה על זה :

עיקר

א עיקר חוש השמיעה הוא מחמת דאזתיות הדיבור נחקקים באויר והאזירים מכים זמ"ז עד שבה לאוזן השומע וע"כ כשהאזיר נח וזך וללול אזי נשמע הדיבור למרחוק אבל כשים רוח סערה אזי א"א לחבירו לשמוע אפי' הקול ומכש"כ הדיבור בעלמו כמו כן כשים אהבה בין בני אדם שזה בחי' אויר הנח פרוחם נחה זמ"ז עי"ז נשמעים הדיבורים למרחוק כפרט ובכלל היינו שדיבורים המובנים של כ"א נשמעים אלל חבירו וזה כפרט וכן בכלל העולם נשמעים ומקבלים הדיבורים הק' והאמתיים של הלדיק האמת גם למרחוק מאד בבחי' ושמעו הולך בכל המדינות עד שבאים גם רחוקים ומתקרבים אליו ית' שזה בחי' גרים ובעלי תשובה אבל כשים שנאה ח"ו בין בנ"א זו הנשאה הוא בחי' רוח סערה רוח רעה שמפריד ביניהם וע"י הרוח רעה הזה נחלבלו האזירים עד שע"ז אין הדיבורים נשמעין גם במקומם ובסמוך להם ומכש"כ למרחוק עיקר החיוקן שיהי' נעשה בחי' אויר הנח והזך הוא ע"י דק' לדקי' אמת ולעמיס הגויס :

ב ית' חורב לטונה וגנוזה שאין העולם כדאי להשתמש באור החורב האמת וכן ית' ג"כ לדיקים שהם לפונים ומוססרים שאין העולם כדאי להשתמש בהם ובשיטתו הדיקים הנפונים והחורה הנפונה אזי יתגלה שלום רב בעולם עד שימתכרו כל הפכים יחד בבחי' וגר זאב עם כבש וכו' :

ג כל מה שמחברנה הדעת מחברנה הרחמנות והשלום ועי"ז ספרנסה בנקל : ע"י האחדות שבין הדיקים יכול האדם ליטן דקס ולא יחסר לו כלל עי"ז וכן עי"ז יכול האדם שיהיה לו מס' באמת ואעפ"כ לא ידק לו וישאר בחיים :

ה שלום ואחדות שבין ישראל יקר מאד בעיניו ית' כי עי"ז מתגלה אחדותן הפשוט ית' גם למעלה בבחי' אחת אחד ותמך אחד ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ וכל מה שרבים ביותר שהם בחי' פעולות משתנות כי הם דיעות משוטט זמ"ז ואעפ"כ נכללין יחד באהבה ואחדות ומסכימין לדיעה אחת אמתיות דקדוש' הדבר יקר ביותר אללו ית' כי עי"ז מתגלה אחדות הפשוט מסוך פעולות משתנות לידע שכל הפעולות משתנות שבעולם נמשכין מאחד הפשוט ית' שברא טולם וזה יקר מאד בעיניו ית' (ליק"ח סי' זימי תושה) :

ו זה שרבים מסכימים לדיעה אחת זה בחי' שבה בחי' בן עי"ט ואז הם בבחי' גנים למקום והשי"ת ג"כ מסכים לדעתם ובשביל זה יחיד ורבים הלכה כרבים :

ז לדיך האדם ליחזר מאד בשלום ביהו כי הבע"ד מריח א"ע על זה באך לקלקל השלום בית' של בני העוורים ולעשות איזה קלקו ל ביניהם מדי לחוסס עי"ז במחשבתו ח"ו וכבר הזכירו רז"ל על כבוד אשתו כי דיינו שמנדלת אם זניע וכו' וכן אמרו אוקירו לגשיכו וכו' :

א כל השורה האדם לומד לשמור ולעשות כל האותיות הם נולדי נשמות והם נמלכטים בחוך התפלה ונתקדשים הם בבחי' עיבור ועי"ז נשלים גם קור התפלה ביותר אך עיקר השלימות הוא ע"י שמקשרין ומביאין את התפלה להצדיק שבדור :

ב ע"י המשכה האורה נמשך הגבחה כי התורה היא סנה"א שהם הלח גויזין דעינא זבח עין וע"כ כשהחכם הדור מביא התגלות התורה עי"ז הוא מביא לה כרחוק של השגחה השי"ת עלינו וכ"א כפי קירובו אל האורה כן השגחה השי"ת עליו בבחי' הגבחה שליטה :

ג יש נשמה בעולם שעל ידה נתגלה ביאורי ופירושי האורה והיא מביאה ביסודין סת במלח סאכל ומים במשורה חשכה כי כך דרכה של תורה וכל מקרשי האורה הם מקבלים מוחה הפשמה חלפה האשמה כל דבריה כגחלי אש כי ח"א לקבל ולשחוב מימי התורה אלא מי שדבריו כגחלי אש בבחי' הלא הם דברי כאש וכשהשמה הזאת נשלטת בבחי' הלא הם דברי כאש ודבריה נקטנין אזי נסתלקת וכשהסתלקת אזי נסתלקין ביאורי התורה הנמשכין ע"י ואזי כל מקרשי האורה איך יכולין להשיג שום ביאור בהורה ואזי נחשורר מריבה על הצדיקים כי עיקר המחלוקת שבעולם גשמה ע"י הסתלקות ביאורי האורה כי הביאור הוא תירוץ על קשיות ומריבות : ד השלומד הורה בזהבה ויראת ה' עי"ז נברא מכל הלכה עולם אחד וכשלומד כל המסכת היא בחי' מסדונישט והתלקות הן עלמין דילה ועי"ז נתגלה מלכותו יתברך :

ד כשהשי"ת משפיע ברכות וישועות גשמיות לישראל ע"י הכלי המחזיק ברכה לישראל שהיה השלים קי"ז זוכין לקבל ג"כ ישועות וברכות ברוחניות הייג שזוכין לקבל מידושי תורה אמתים שהם בחי' אולפן חדת מאת הבורא יתברך כ"א לפי מדריגתו :

ה ארז"ל לא תבכה יום דלות ביה טוב ואין טוב אלא תורה היינו כי בכל יום יש בו טוב הגוף היינו רצין דאורייתא השייך לזה היום אך כשהדם רוצה להגות ולהשחוב גד"ה היינו ברצין דאורייתא והוא אינו כדאי לזה אזי בלויס נחשים ועקרבים ומבלבלין מתעבת' ללא ייעול לאחר דלאו דיליה ואלו הם המחשבות הנחשים להאדם ומבלבלין אצלו וע"י שהאדם רוצה ומוחק עד מאד לכוון אל הטוב הגטו ומדבק עלמו במדות טובות אזי המדות קנויות הם פועלים ופוחלים לראות ולהשיג על ידם הטוב הגטו בכל יום ואז כל יום ויום גדול וארוך אצלו עד מאד כי רואה ומשיג הטוב הגטו היינו רצין דאורייתא השייך לכל יום ויום וזה עיקר ארימת ימים והשיקר זוכין לזה ע"י מדת האחרונה שהאדם וארץ בממונו שזה מדתו של ח"א ע"ה ועי"ז טפלין ונחשקלין כל הנחשים ועקרבים הייג המחשבות זרות המבלבלין מחשבתו ונעשה לח וך ואז יכול לכה בכל יום אל הטוב הגטו השייך לו ככ"ל :

ו בכל אדם ואדם יש בחי' אגפין נהירין שזה בחי' ידיעת השגח הסו"ק בבחי' סם חיים שזה בחי' קדושת ישראל הרחוקים בשרשם מכל המדות והתאוות ויש בו ג"כ בחי' העין עכו"ם שהם בחי' כל התאוות והמדות רעות של העט"ס שנקחה מבחי' סם מוח בחי' אגפין חשוכין שהם בחי' חשכות והסמרת הידיעה וע"י שהאדם משיגע בחירה לשם שמים עד שחכה להשיג ולהצין חכמת הסו"ק עי"ז יוצא מבחי' אגפין חשוכין לבחי' אגפין נהירין ואז נחשבל ממנו השיעור של התאוות והמדות רעות של העין עכו"ם שהם בחי' אגפין חשוכין ואז נקרא אדם בבחי' זאת האורה אדם בחי' אחת קרויה אדם כי עיקר שם אדם זוכין ע"י הסו"ק

הטו"ק שהיא בחי' אפסן נהירין והיא בחי' הרחקה ושכירתה כל החיות ומדות רשע ועי"ז זוכה שגחבול ממנו על השיבוד של הטו"ס ג"כ בגשמות כשאר כל המ' בל עליו של חורה וכו' :

ח החורה היא רוחניות ודבר רוחני אינו תופס מקום וע"כ מי שרץ וישרו פעלו ויטלו רוחני יכול להספס כל החורה כולה ולא ישגה דבר אך מי שהוא מגשש דברי החורה ועשה מהם ממשות עי"ז בא שכתת החורה ק"ו :

ט נרץ לזכר מלך כשומר חורה ברבי שדיברו יחלקו שלא ישמע כ"א כי אם מה שרץ לו לא יוחר ואלע"ז שומר כפני רבים לכולם בשום עכ"ז לא יכנס בלב כאו"ז כ"א הוגע לו ורץ לו :

י בהטו"ק ית שני כחות הם ומיס וכן האדם בפעם שמוסק ומעין בחורה יולאים רבליה ואדו"ס ממנו ויש בהם חמי"ס ולחות שהם ג"כ בחי' הם ומיס מי שזוכה שלימוד עולה להשגיחה נעשה מבחי' שני הכחות הג"ל ששע רוחניות ובפע בשמות נ"ך לאר כל הד"ע זוכה לזה שיהי' לימוד עולה להשגיחה ואזי כשהחורה יולאת ונ"א לה לעזות אל מקום מכוונה ובחוק כך באין הגרדיני נמוסין השולטין בנילה ומכיס עליה וטופנת למטה ונחפזת בכל העולם וכל בני העולה שזוכים מ'אזיר שהיא מלך מהתרים החלו שלא זכו לעלות למעלה ונחפזו באזיר העולם אזי חלל אדם גדול ונרץ או עכ"ס אלל אדם כשר ויורא שמים נעשה מזה של חורה וקל"ג זוכין להשיג מזה השגות וקידושין דאורייתא ולקמי"ס שאינם יכולין להשיג ולהדגש מגיע להם מזה החשירות חדש וחשק נמרץ להחורה שזה ג"כ בחי' חידושין שכתה חדש החשק והסתעוררות חללו חלל כשמתקבלה מזה כנ"א שאינם כשרים אזי נעשה חללם מאלו החירות ל"ע מלאכות ומגיע להם עי"ז חשק נמרץ והסתעוררות חדש יגייעו ומרתות ועבודת הטו"ס שהוא הסיקן ממש משל חורה הייע ל"ע מלאכות כנ"ל :

יא ככל ספר ים הם דמות דיוקנו של החכם שחדש שלו הדיבורים שבוה הספר :
יב יש חדרי חורה ומי שזוכה להם כשמתחיל לחדש בחורה הוא נכנס בהחדרים ומחדר לחדר וכו' ומלקט ממש חוליות וסגולות יקרות ומשודות מלך אשרי לו חלל נרץ לזכר מלך לכל ימעה בעלמו שכבר השיג הגשה שלימה כי ית מי שגדמה לו שכבר נכנס לפני ולפנים בהשגות החורה ובחמה הוא עדיין עומד בחוק לגמרי כי חס"י בהשגות החורה אמתיות דקדושה יש בזה כמה בחי' עי"ס בפרט מי יש כמה וכמה חיאשין והשגות שדמה להאדם להשגות גדולות ובחמה הם שאינם רק מהיכלי הסמורות ע"כ נרצין לזכר מלך לבלי למשוג בזה והנרצין הגדול מלך חף כשעזכה להשיג השגות גדולות דקדושה בחמה אפי"כ אינם נחשבים בעיניו לכולם לגדול עולם הכרתו את גדולת הבורא ית' וע"כ הוא משחל ומתחוק בכל פעם שיחלק הסי"ח להראות לו אור החורה כאלו לא התחיל להשיג כלל מימיו (כי' כמה יש חדרי חורה) :

יג יש הבליים בעולם שהם בחי' הכל כמה מעשה חמטועים הייע הבלי עולם של חמות וכשמקבלים אלו ההבליים ומכניסים אותם בחך חורה ואפלה ונעשה מהם הבליים דקדושה זה בחי' גרים ועי"ה הגשימה של הריאה שמקבל' הכל ומחילת הכל שזה בחי' הכל נחית הכל סליק הגמל"ז בהריאה וכשזושין להוית כל הבלי הגשימה רק עי" חורה ואפלה והבליים דקדושה זה בחי' גרים ממש כי מקבלין את ההבליים של העולם שהם בחי' הכל האם מעשה חמטועים ומעלין אותם לבחי' הכל דקדושה עי" חורה ואפלה :

יד לפני כל חורה יש בחי' פסיקות כגון בחידותי חורה פודם שמהשין יש כמה פסיקות

ספיקום ובלבולים קודם שמברר ומלבן הדבר כראוי ואלו הספיקום הם בחי' עין הדעת טוב ורע שהוא בחי' טובה וכשמגיע אל התורה בעצמה זה בחי' עין החיים וכו' :

מז מי שנתקבל לבעל פוסק וכשפוסק בחיסור והיתר וכיוצא מקבלין דעכו עי"ז כשפוסק בחיזה ענין מקבלין ג"כ דעמו ונעשין לפעמים מושחים על ידו :
מז הדין האמת יש לו חימה גדולה כשאומר תורה יותר מליחס ר"ה ויו"כ :
יז המחשבה יקרה מאל מאל (עפ"י) וחכמה יקר יותר כי מחשבה הוא שעולה על מחשבתו לבד וחכמה הוא שבונה בחכמתו בנייה בשכלו והוא יקר מאל ואפי' ששם שמחדשין הוא ג"כ דבר גדול מאל ונעשה מזה דברים גבוהים ועליונים מאל אך העיקר שיחי' באמת :

יח ע"י חידושי תורה שמגלין עי"ז נמשך חלקות כביכול לחוך מוח האומעים ואעפ"י שזה אללנו ית' כמו בחי' חסיסא כביכול בחי' מלך אסור ברהטים ברהסי מוחין רסור דייקא אעפ"י כ יחא לי' להשי"ת בזה חבל כשלומד תורה לתלמיד שאינו הגון וממשיך חלקותו ית' לטוך המוח שלו זהו אללנו ית' כמו בחי' חסיסה ובית האסורים ממש וע"כ עונשו חסיסה וע"י החסיסה נחלקנין ונזדככין הדיבורים שהכרים לתלמידים שאינם הגונים גם עי"ז שלומד אח"כ תורה עם תלמידים הגונים עי"ז נחגלין חסדים עי"ז נחלקן ג"כ פגם הג"ל :

יח התגלות חידושי תורה היא בחי' התגלות החסדים כנ"ל וע"כ לריך שיחי' לו להרב זכות אבות כי החסדים מאל האב כידוע או שיחיה הרב גדול בעמלה כ"כ עד שיחי' לו חסדים מאל עלמו ואין לריך לזכות אבות כלל בשביל זה ואז יכול לגלות תורה ע"י החסדים איש לו מאל עלמו זלפעמים מונע עלמו הרב ואינו רוצה לגלות תורה מחמת שהוא עניו ונדמה לו שאין לו חסדים מאל עלמו ולת מאל זכות אבות ואז כשיש תלמיד הגון שיש לו זכות אבות והוא מחיל לגלות חידושי תורה שהם בחי' התגלות החסדים עי"ז מביא גם את הרב לבחי' כזו עד שמכרה הרב בע"כ לגלות תורה שקיח בחי' התגלות החסדים :

יח קודם קבלת התורה הי' עוסקין העולם רק ברכוב העולם ובדרך ארץ ואז היה עיקר קיום העולם ע"י חסד חסד בלבד שזה בחי' האורח מהנת חסד ובאמת בוודאי גם אז היחה התורה במליחות כי התורה היא נלחייית אמנם אז היחה התורה בעולם ובהסתר היינו כי כל התורה כלולה בעשרת הדברות ואז קודם מ"ח הי' עשרת הדברות נעלמין בהעשר' מאמרו' שנה' נברא העולם נמצא שכל הדיבורים ועבודות ועשיות שבעולם בעולם נעלם בהם התורה כי הכל נברא בעשרת האמרות שבהם נעלמין עשרת הדברות שהם כלל התורה וע"כ הדין בשעה שפורש מן התורה מחמת הסכרה ואז הוא בחי' איש ששם אז הוא מקבל חיות ע"י התורה מבחי' זו של קודם מ"ח היינו שהתורה הנעלמות הכל' שזה בחי' קיום העולם ע"י האורח מהנת חסד בלבד וכן כאל"ח כפי לחיזוק בהסורה ובפי קירובו אל הדין כמו כן זכה לקבל חיות בעת ששימושו מבחי' זו של קיום העולם קודם מ"ח :

כ אפילו דיבור אחד לבד כשצוין לחדש בתורה הוא ג"כ טוב מאל כי הוא חקון גדול מאל וגם הוא טובה לנשמת אבותיו שדבר נסחלקו :

כא יגלין לקשר המחשבה והדיבור להשי"ת ולומר חידושי תורה בני מחשבה ועין מקודם חבל טוב יותר כשהושבין תורה כי לריבין לחשוב ולעיין ולחקור ולברר הד"ס במחשבתו חחלה היטב קודם שאומרם :

כב כפי היתות וההתגלות שנחפש בימינו אלה נההיבורים הק' מלדיקי אמת שדורותיו ע"כ בנקל עכשו מאל לחדש בתורה :

בג ככל מקום שלמד אדם ואינו מבין עריך לבכות הרבה לפני השי"ח שיאיר עיניו ועי'ז יזכה להבין עד שיכולין לזכות עי'ז להבין גם בלימודי הוה"ק וכהארז"ל וכל ספרי הקבלה :

בג כשהתורה מראה לפעמים אהבה לאחד אז אין רוחה כלל עוה"ב בשביל לימוד התורה רק שרוצה את התורה בעצמה :

בד גם בני אדם השומעים התורה של הנדיק האמת ואינם מבינים אותה לעמיד בעוה"ב יבינו כי עיקר התורה הוא להשפיע שבעוה"ב יהיו השפיעות בקיאים ומשיגים היטב את התורה שלמד ושמע האדם בעוה"ב אשרי המבלה ימיו בתורה ועבודה הרבה :

בה טוב ללמוד במהירות ובאריכות ולבלי לדקדק הרבה בלמודו ולבלי לבטל דעתו הרבה בשעת לימודו מערין לערין רק יראה להבין הדבר בפשטות במקומו כי מעלת ריבוי הלימוד עולה על הכל וכו' שארז"ל ליגמר איש והדר ליסבר עין בפנים באריכות :

בו יכולין להיות חים כשר ואפי' לדיק אעפ"י שאינו למדן כלל רק בעל השגה אין יכולין להיות כ"א כשהוא למדן בגמ"ס :

בז יש לדיקים שאומרים חידושי תורה אמתיים ומכניסים אותם באיזה סטוק או מארז"ל אבל אין מכוון וכנסם היטב בתוך דברי המקרא וכו' רק באיזה רמז ומשיכות בעלמא וזה בחי' נביא באשפקלריא שאינה מאירה אבל יש לדיקים נ"איים שהם בבחי' משה שחידושי תורה הם צדורים וזכים כשמש ומבוארים ופורשים היטב בסטוק או מארז"ל שהם מכניסים אינם בסם וזה בחי' אשפקלריא כמאירה בחי' זה הדבר וכו' :

בח ע"י חידושי תורה אמתיים רואין התגלות אלקותו ית' שהוא ית' מתיא מאין יש כי בתחלה לא היה יודע כלל זה החידוש רק עכשיו הוא לוקח ותואב ממקור החכמה שהיא בחי' אין בחי' והחכמה מאין תמלא ולא מבעיא כשווכין לחדש הרבה אך אפי' בשאין מולאין לחדש רק דיבור אחד ובדוחק גדול גם זה פלאות הבורא ית' כי מסיכן לוקחין אפי' זה הדיבור וע"כ באמת הוה"ק היא עדות נאמנה עליו ית' :

בט יש לדיקים שהם גדולים בתורה ובקיאים בספרים הרבה ומחמת זה דייקא אינם יכולים לחדש מחמת שמבלבל אותם בקיאותם הגדולה ומתחילים לומר שקדמות רבות ומחמת זה נחבלבל דגריסה ואינם יכולים להוציא לאור איזה חידוש נאש כי כשרוצין לחדש חידושי תורה וריבין לנאמס את המוח לבלי לרוץ מיד לבלבל דעתו צריבין שקדמות שאינם מוכרחים לחידושו ויעשה עצמו כאילו יודע ואז יכול להוציא לאור ולחדש הרבה בהדרגה כבוד :

ל יש שרוצה לחדש בתורה מותר לו לחדש כל מה שזכה לחדש בשכלו בדרך דרוש וסוד ובלבד שלא יוציא איזה דין חדש עפ"י דרושו הנ"ל עי"ס :

לא מה שכתבין לפעמים ד"ם של עצמו או של אחרים או שמשקיין איזה ד"ם כל זה נחשב ג"כ ללימוד (ר"ל) אעפ"י שהבחינה צודאית מבלש זמן הרבה ובזה הזמן שכתוב היה יכול ללמוד הרבה ביותר אעפ"י מאחר שמוכרח לכתוב איז גם נחשב כאילו למד ממש כל אותו הזמן :

לב מי שאינו ראוי ללמוד קבלה ולמוד עי"ז איכד את לבו ח"ו והוא בבחי' חסר לב היינו שאין לו הסעגרות הלב בתפנה ועבודה אבל יש כמה וכמה מחויב גדול עליהם ללמוד קבלה ע"כ צריכין להסתכל גם על זה להשי"ח שיולישו בדרך האמת בזה :

א ח"א לזכות להפלה כ"א ע"י לימוד התורה כח"א מסיר הזנו משמנו תורה גם
תפלתו הועשה :

ב עיקר ההפלה ע"י יראה כי ההפלה במקום קרבן ובקרבן נאמר כל הש'
בו מוס לא יקרב וכשחין בו מוס דהיינו ע"י היראה שעי"ז זוכה לפלימות היינו
שיה' שלום בעלמיו ושיה' שלום בין גומו ונשמו אזי יקרב לעבוד עבודתו חמה
ואז יכול להפלה בעלמיו וע"י ההפלה זוכה לשלום הכללי היינו שלימות העולמות
כי על שם זה חסלה נקראת קרבן ע"ש קירוב העולמות לשלימותן שזה בנחי' שלום
הכללי שלום בכל העולמות וזה שמסיימין ההפלה בשלום :

ג ע"י תפלה בשלימות שעי"ז נמשך שלום הכללי ועי"ז כל הבריות מרחמין אחד
על חבירו ויש שלום ביניהם עי"ז השי"ת מרחם על כולם בנחי' ורחמיו על
כל מעשיו :

ד יש יסורים שבאים על האדם מנחי' דינא קדישא שזה בנחי' יסורין של אהבה
בנחי' חם אשר יאהב ה' יוכיח שזה בנחי' ההתרחקות שהוא התחלת ההקדבות
ויש יסורים שבאים מנחי' דינא דמסאבא ח"ו וכי' שידע האדם שם הוא בנחי'
דינא דמסאבא או בנחי' דינא קדישא סי' לדבר חסלה כשחין בו ביטול תפלה
ידע שהיסורים הם מנחי' דינא קדישא בנחי' יסורין של אהבה :

ה ההפלה הוא בנחי' פנים וביטול תפלה הוא בנחי' הפאת פנים ח"ו בנחי' הספרת
סוף הייתי נבהל :

ו ענין המהשבות זרות הבאים בשעת התפלה בפרט אלל האדם הזדיק שרואה
להתפלל בדביקות גדול הם מהנינוטח הק' שנסלו בשעת שזירת כלים והמהשבות
זרות הם אלל כאו"ל מעין אותה המדה ומדריגה שהוא עומד בה עתה והזדיק
לררך לידע מחילה עולם ומחילה מדה קיא זאת המחשבה זרה וגם לררך לידע במה
להעלותה לאותו עולם והמדה שהוא בה עתה אך לפעמים הזדיק רואה להעלותה
ואינו יכול זה מהמת כי זאת המחשבה הוא מנחי' מדריגה עליונה שלא בא
עדיין הזדיק למדריגה זו וע"כ ח"ל לו להעלותה אך מאין בא זאת שצבא לו מ"ז
קודם וזאת זה מהמת כי כשיש מחלוקת על איזה לדיק אזי נוכל מ"ז מעין אותו
המחלוקת לזדיק אחר ומהמת שהזדיק רואה להעלותה אעפ"י שאינו מעלה אותה
משבר בנה הרצון כל בעלי המחלוקת :

ז לררך האדם להתחוק בתפלה בין שזכה להתפלל בדביקות ואפי' בשעת שאינו
זוכה להתפלל בדביקות ואין תפלתו שגורה בסיו ח"ו אעפ"כ יתחזק גם אז
להתפלל בכל רחו וכוחו כי בעת שיזכה להתפלל בדביקות ויהיה תפלתו שגורה
בסיו דראוי אזי יעלו כל התפלות עם התפלה שהיא שהתפלל כראוי :

ח כל א' יזכה בתפלתו שיתפלל באופן שיוכל לעורר ולהמשיך שפע בעולם וזה
סלוי ציראה כי כל מי שיש בו יראה שמים דבריו נשמעין ויש שני מיני יראה
היינו כי יש יראה עליונה שבאה לאדם לפעמים מחי שחרצה ועל יראה כזו אין
שבר ויש יראה שבאה לאדם מכה האדם עלמו ויראה זו היא בנחי' לדיק מושל
ציראה אליהם וע"י יראה כזו תפלתו נשמעת ויורד שפע בעולם ומחלה :נתגדל
מלכותו יתברך :

ט כל השבחים והאריס שאנו מדמין אותו יתברך הם בנחי' המדמה כי בפנימיות
השכל הוא ית' מושטג לגמרי מכל השבחים והאריס וע"כ כשאין המדמה
עבור ומתוקן אזי אין יודעין כלל לשאר אותו ית' כניכול שבבחים והאריס . רש
בהמדמה מעורר ומתוקן . אז יכולים לסדר שבחים והאריס אליו ית' . כי כל השבחים
והאריס הם בנחי' המדמה - כג"ל :

י החפלה משנה ספדע ונחנטיין החכמות והחקירות שהם הולכים עפ"י הס"ע ונכנס עי"ז בחי' קליפת עמלק שהוא בחי' דעת הטילוסופים והמחקרים האומרים שעיקר הבנת החכלית הוא ע"י פלוסופיה וחקירות ואז זוכין לסיני החכלית האמת היינו שזוכין שהיה החפלה נללג באחדותו ית' בבחי' הוא חתלקך והוא חלקך שזהו עיקר החכלית באמת :

יא כל מה שהשי"ת מביא על האדם אפי' חולאת קשה ויסורי קשים ר"ל הכל הוא רק מלד לחמנותו ית' רק שאין אנו עניינים הרחמנות שלו וגם אין אנו יכולין לקבל ולסבול אותו הרחמנות ע"כ לריכין לבקש ולהספלי לסיני היב' שימחיק מעלינו כל הדינים והמשך עלינו רחמים גדולים וימסור כניכול את הרחמנות בידיו היינו שהיה הרחמנות כפי מה שאנו ג"כ מביינים שזה בחי' שהרחמנות בידיו שאנחנו בעלמנו נרתה עלינו ואללנו הרחמנות בפניסות להארסא מן החולאת וכיוצא בזה :

יב אפי' מי שלמד סטרי קבלה וכהאר"ל יודע כונת הסודות שנחפלה אפי"כ לאו כל אדם זוכה לזה להספלי עם כוונת וע"כ העיקר לכון פירוש המלות כפשוטו ועיקר החפלה הוא דביקות להשי"ת וע"י החפלה שמספלין לכי השי"ת על כל דבר ודבר ומכוונין פירוש המלות כפשוטו ככוונת אמתיות כראוי עי"ז בעלמו מתקרבין ומחדקין בו ית' ואלל הצדיקי אמת הגדולים במעלה אצלם כל הכוונת של האר"ל וכו' הם פירוש המלות שבפירות המו' שלהם כלולים כל הקומות :

יג כמו באנו רואין שאצל הגר שנתגייר הוא זכיה גדולה אצל כשזוכה למר חיבות החפלה לבד אפי"ן שאינו יודע לכון בהם כמו כן ראוי לאדם לנהג ח"ע ולשמח ח"ע על אשר עכ"ס הוא זוכה למר חיבות החפלה ועי"ז בעלמו יכול לזכות אח"כ לכון בחפלה להספלי בהשק והתלהבות כראוי גם לריכין שלא לבלבל דעמו בחפלה במה צרובה להספלי כל החפלה כולה ככוונה כי דבר זה יהיה קשה וכבד עליו ועי"ז יתבלבל כל חפלתו רק יתחמץ בכל פעם למר מעט מעט ככוונה כי מעט יכולין להספלי ככוונה ואח"כ עוד מעט וכו' היינו שנחפלה יתחדל בכל כחו להספלי ככוונה עד ברך שאמר ואחר שמיניע לשם יתחדל להספלי ככוונה עוד איזה חלק מהחפלה וכן להלן :

יד לפנין המחשבות זכות שנחפלה לריכין לידע כי כל מחשבה ופחשבה הוא קומה שלימה וכשאדם עומד ומספלי כסדר ואינו משגיח על סמ"ו ועי"ז הוא מנחם אותם ומעבירם ממנו ואזי בדרך הילוכו נפלתו הוא פסיל אותם וקצת מהם סורג אותם לבמרי ויש שחוקך מהם אברים אברים לזכר ואח"כ ידלוגה חוקך רגל וכיוצא בזה והוא ממש כניכור העובר והולך במלמטה ובדרך הילוכו הוא מכניע ומפיל את שונאיו במה שיוכל :

טו עיקר אמירה חללים למר כל מזמורי חללים על על עמנו למנוח ח"ע בחך כל מזמור ומזמור כי חללים נאמר בשביל כלל ישראל ונשגל בא"ל בסרס וכל אדם כל מלחמות היצר שים עליו וכל מה שנעשה עמו סבל מצורר ומסורס בחללים כי כל ספר חללים נאמר ונתיהוד רק על מלחמת הירש"ר ומילטמוי שהם עיקר הארבים והשונאים של האדם ועל זה ציקס דוד שיליאה השי"ת מרס וכמו כן על אדם לרך לפרש כל זה על עלמו ואפי' הספוקים שדחמט"ה משנה ח"י כגון שמה נספי כי חביד חיי וכיוצא בזה גם זה לריכין לפרש על עלמו כי באמת לריכין לדק ח"ע לכ"ז ולמנוח בעלמו איזה נקודות פוטות בכדי להתחזק עי"ז בעבודת ה' :

טז מה שהאדם מלכב לפעמים בחך חפלתו ומחיל להספלי בהתלהבות וחשק

גדול ותפלתו שגורה בפיו זהו אור השי"ה בעצמו כביכול שנתלבש בו ויקרא
אורו לעבודתו ית' עזה בחי' הוא תהלתך והוא חלקך ולפעמים האדם מתפלל לפני
השי"ה והשי"ה כביכול מסתלק ומתרחק מן האדם ח"ו הוא נריך ג"כ להסתלק
בהפלה ולזרוק ולהשליך כביכול ההפלות אחריו ית' :

יז כשאלים מתפלל בכוונה שמקשר המחשבה אל הדיבור ומטה אותו היסוד ושומע
מה הוא מדבר אזי כל הכחות שלו נמשכין ונכנסין ממילא לתוך ההפלה
וזכה להסתלק בכח גדול אעפ"י שאינו מכריח עצמו לזה כי כל הכחות מושפין
ומסתלקין חמיד על זה שיומשכו ויוכנסו לתוך דיבורים קדושים :

יח לפעמים הוא מוכה גדולה מה שבאים עליו מ"ז ופניות בשעת ההפלה מאחר
שבחן לצות הוא יודע שפנימיותו כוונתו ומחשבתו הוא רק לה' לבדו :

יט על כל דבר קטן וגדול שחסר לו להאדם צריכין להסתלק להשי"ה שימלא לו
חסרונו אעפ"י שבודאי העיקר להסתלק על העיקר דהיינו על עבודה השי"ה
לזכות להתקרב אליו ית' אעפ"י גם על זה צריכין להסתלק ומי שאינו פתוח כן
אעפ"י שהשי"ה נותן צדדים ופרנסה וכל האצטרופות חיותו אבל כח חיותו הוא כמו
בהמה שב"כ השי"ה עומן לה לחמה וכו' כי האדם נריך להמשיך כל חיותו והאצטרופות
מהשי"ה ע"י הפלה ותחנותיו דווקא :

כ צריכין ליזהר מאד שלא לשחות קאווע וכיוצא בזה קודם ההפלה :

כא כמו שהקול מעורר הטובה כן להיטך הטובה מעורר הקול שכשמתפלל
בכוונה ומכריע כל לבו ומחשבתו בתוך דיבורי ההפלה אזי ממילא נחשורר קולו
להסתלק בקול כראוי :

כב אפי' אם האדם הוא כמו שהוא אעפ"י יחוק ויאמץ את לבו להסתלק
להשי"ה ויחשוב בלבו שלא אם הוא רחוק באמת כ"כ מהשי"ה טובא
נריך להתחזק ביותר להסתלק להשי"ה ולבטוח בהסדי"ה שישמע ויקבל גם אם
תפלתו כי ארצת דייקה על ידו עיקר שלימות ההפלה בשאר"ל כל הפלה שאין
בה מופשי ישראל וכו' ויליכין לה מחלככה של קמורת :

כג קודם ההפלה יאמר כ"ה הריני מקשר עצמי לכל הצדיקים שבדוריו :

כד גדול מעלת קדושת ההפלה שגולה על הכל כי הלא הבעל הפלה שהיה צדיק
גדול וקדוש מאד בכל המדות טובות ובכל מעלה הצדקות ואעפ"י עיקר שמו

נקרא בע"ה ומיגר דיבורים הרבה בענין ההפלה וסדר לחלמיו דרך כהן בזה
ואו דייקה זכה לעבור על המקומות של כל אפי' המלך וכל אנשי המלך בעצמם
שכ"ה מהם היה חידוש נורא ונסלא כ"א כפי בחינתו ומדתו אעפ"י טלם הודו
ואמרו שמה שנתקבץ המלך אשפיו ונתחנן העולם בפלימות הכל הוא רק בזכות
הבעת"ש ובזכות ריבוי תפלתיו הק' וכן ספרת כל העולם ותיקונו כל כח וכו'
כפי בחינתה היחה רק ע"י הבעת"ש הג"ל :

כה כשמגיע היום להיות נעדר ונפסק (שאלו הוא זמן תפלת מנחה וערבית) אז

נריך שאלם להעשור בהתעוררות גדול ולהזכיר א"ע איך שהלב של העולם
והמעין (שעל ידם עיקר קיום העולם) מתחילין ליטול רשות זמ"ז (מקורין גיזעניטן
זך) ואומרים חידות ופירוס נפלאים זל"ז בהצדקה רבה והשתוקקות גדול מאד בך
נריך גם הוא להשתחף עצמו עמהם ולהתעורר אז בהשתוקקות יביטוין גדולים
אל השי"ה ולהסתלק בדביקות גדול כי הבריאה של כלל זה שיום כבר עמר ונפסק
ומי יודע מה יולד יום וכמוכן בפרס וכן אח"כ צריך להכין עצמו לקבל קדושת
הבריאה החדשה של יום הבא ולהזכיר א"ע היסוד שכל יום ויום כשהוא סוף
מקומו שגא משם אז הוא הולך בחידות ופירוס נפלאים מאד שיש בהם כל התחנות

תפלה

77

ויהי שמיים צין הימים כי כל יום משונה מחבירו בפרט הימים המקודשים שהם שבז
 זר"ח וז"ס בכן נרין האדם לשקף עמו ג"כ לזה ולהסלל בכל יום ולומר לפניו
 ית' שירים ותשבחות וכו' בחשק חדש והמלהבות דקדושה מאוד ובמוחין רדפים
 לגמרי ולקשר עמו ולהספיק על עמו זכות וכה האיש חסד האמת הגדול במעלה
 מאד בפרט זכות וכה העוסק בזה לבקש החסדים של אמת ולהביאם להאיש חסד
 האמת שפי"ז עיקר התהוות הזמן והחידושות והשירים והחכמות הג"ל וכן עיקר קיום
 וחיות המעיין והלב וכל העולם כולו כמפ"ב (פס סי' יג מעשה של יום השלישי
 מהז' בעפלים):

בז נרבינו להתחזק מאד ולהכריח עצמו בכל הכוח וכל הדברים הטובים
 להשיג בפרט על החסלה כי אפי' לדיקים קדושים ומרואים מאד יש ג"כ
 לפעמים שנרביים למסור נפשם ממש על עבודת החסלה וכן על שאר דברים
 שבקדושה ויש להם מניעות רבות וכבדות גדול קודם שעושין איה דבר שבקדושה
 במבואר בדברי רז"ל ק"ז בן בנו של ק"ז כמה וכמה חננו לריבין לפרוח ולהשייגע
 ולמסור נפשנו בכל יום בפרט בשעת החסלה שהיא בחסלה כבידה מאד על
 האדם ונרביים יניעות הרבה ולהכריח עצמו בכמה אופנים וענות אולי יזכה
 לדבר איהו דיבור בחסלה כראוי כי בשביל דיבור אחד של החסלה כדאי לחסור
 נפשו כי חסלה הוא דברים העומדים ברומו של עולם כשארז"ל:

בז כשמתייגע האדם בחסלתו ואינו יכול להסלל בחיות והתלהבות כראוי אז
 מוכרח לומר התיבות בפשיטות גמור האל הגדול הגיבור והגורא וכו' וכיוצא
 בזה ואעפי"כ יהי' פנימיות מהשבו וכוונתו קשורה בהדיבורים בקשר אמין וחזק
 ואם יזכה יוכל עי"ז בעצמו להשגור אח"כ להסלל בהתלהבות גדול כמה וכמה
 תיבות וענינים ולפעמים חוזר ומחזקר ונרין לחזור ולדבר בחמימות ובפשיטות כג"ל
 ועי"ז הוא חוזר ומתלהב לפעמים וכן כמה וכמה פעמים אפי' בחסלה אחת כי על
 האשים ששוקים יוכל לעבור עליהם כמה וכמה עליות וירידות גם בחסלה אחת
 וע"כ עפי"י רוב לריבין להסתממה בחסלתו כשרואים להסלל בכוונה כי נעשה
 אללם כמה ענינים בחסלה אחת כג"ל:

בח חסלה בכח ובכוונה שלימה ולהתגבר על כל המחשבות זרות שמבלבלין
 אותו ותסללו זה סיקן על חפאות נעורים (פס אות ר"ז):

תוכחה

א כמו שכאחד רחוק מאד מחבירו וא"א לו לדבר אליו שישמע ע"כ הוא נרין
 לכתוב לו כתב ולשלוח אליו למקומו למרחוק כמו כן הדיק האמת ששוסק בחיפון
 כל העולם להוכיחם ולעוררם בחטובה ולהחירם למוטב בבחי' לחקן עולם במלכות
 שדי להפנת אלך כל רשעי ארץ וכו' ע"כ מלבד מה שמתדל ועוסק עם מקורביו
 לדבר על לבם להחירם למוטב ולהביאם לחלית. ששמות מיקונים אכל עדין יש
 נשנות הרבה שהם רחוקים ממש ברחוק מקום זכריותו מדינות הרבה מאד עד
 שא"א לו לדבר עמם כלל בפרט העו"ס שרחוקים מאד מקדושת ישראל ואין
 אפשר

אפשר לו לדבר עמהם ולקרבתם ולהביאם לאמונת ישראל ע"כ הוא צריך ל סוד להס' מכתב חת' נעשה ע"י זדקה שעי"ז נעשה בחי' אהר הנח והסך ואזי כש' דבר הדיק האמת דיבוריו הק' דיבורים של אמונה וביטול הכפירות והע"ז אח' אלו הדיבורים הולכים ונשמעים למרחוק עד שנכחבים גם בספריהם של העו"ם י' מדינה ומדינה כחכה ואזי מוצאים העכו"ם בספריהם בעצמם היסך אמונתם עד שבאים ומתגאירי' כמו שמלינו כאלה גרים שנתגיירו מחמת עניינם כאלו כידוע וזה צא מחמת המצב הכבד שהא ידם והטוב הזה הוא מבחי' חלקי נשמה ישראל רק שהוא כבד תלם ידם בגלות גדול זה זמן כבר עד ששכח כבר מעלתו ויש בזה כמה ולמה לאחות כח"ס וע"י זה הדיבור הק' שכתב בספריהם אזי זה הטוב שכתב שם מוצא אותו בספריהם ואזי נזכר זה הטוב אח' מעלתו אך שהוא ממקום קדוש ועניין אחד שהוא למעלה מכל העולמות ואך שהוא ג"כ מנבמות ישראל הק' שעלו במחשבה חלה והשי"ת כביכול נמלך ונתייעץ עם נשמותיהם בשעת בריאת העולם וכל העולמות נבראו רק בשבילם ועכשיו הוא כבוד גולה כ"כ עד שהולך לכליון והפסד גמור ח"ו ועי"ז מרחם על עולמו מאד ונשעורר לשוב לשרתו אך מחמת שזה הטוב כבר נקשר ונחסם מאד אלסם בקשרי קשרים ע"כ כשמתחיל השוב לחזור אזי הוא מוסך וסולג עמו עוד מעצמות שלהם ממש וזהו בחי' הגרים אך לפעמים כשהם רואים שהטוב משתוקק מאד ומחפץ עולמו בכל כמו ורואה לחזור למקומו לשרת קדושתו אזי הם מתגברים עליו ביותר ומביאים אותו לחוך העלמה ימורה היינו שמביאים אותו לחוך שנימוח מתבטחם ואזי יוצא הטוב בצרוע הילודים ונעשין בעלי תשובה וגרים והגם' שדברנו עד עתה מעין הטוב הכבד בין העכו"ם ממש ומעין התקרבות הגרים אך כ"ז נעשה בספריות גם בין ישראל בעצמן כש' לפעמים הטוב נכבד בגולה כ"כ בין הספ"א והסאווה ודיעות נפסדות ובלבלי אמונה ח"ו עד שנחרקו כ"כ עד שכמעט שוכח את מעלתו לגמרי אדרבה וכו' עד שגם הדיק' בעצמ' ח"א לו כמעט לדבר עמו ואזי מוכרח הדיק' לפלח לו מכתב לחקומו הרחוק והמנוסס והמחשם מאד וכשפרימיות שורש נקדומו הטובה המפורשת בו מאד שורש נשמתו רואה את הדיבורים הק' של הדיק' אזי הוא זוכר את מעלתו בצ"ש' ומרחם על עולמו מאד ומתחיל להשבעע ולהשתוקק ולנתק עצמו מגלותו הגדול אשר פטם שם זה זמן כבר ורואה לחזור ולשוב לשרת קדושתו עד שעי"ז הוא מוסך ומנתק גם מעלם הרע ממש ומתקרבים עי"ז הרחוקים ביותר מקדושת ישראל שזה בחי' התקרבות הגרים ולפעמים יוצא הטוב על ידי זרע הילודים שזה בחי' הרשעים הגדולים שיאלו מורעם זדיקים גדולים וטראים כשאר"ל מבני בניו של סגורב וכו' וכן מבני בניו של המן וכו' צרם בין ישראל בעצמן בבחי' מי יתן סהור מסמח והכל בכה הכח הק' של הדיקי אמת הא"ל וזהו בחי' ה' יספור כהוב עמי' היינו הדיבורים הק' של הדיקים הנכחבים גם בספריהם חת' פסיים זה יולד שם סלה היינו שעי"ז יוצא הטוב עכ"ס בצרע הילודים & ע"י שמכלל דבריו במשפט עי"ז יכול ללמד לתלמידיו חכמתו ולל' יזיק להם כי עיקר הלימוד חלוי בזה שכלכל דבריו במשפט כשאר"ל חכמים הזהרו בדבריהם וכו' וישתו התלמידים הבאים וכו' :

מ' שמתחיל לקרב בני' חרם לפסי' שזה עיקר גדלה בעצו יסתבך עי"ז גתדל עמו ונפשו של זה המתחיל עד שכל הנפשות חלבים להכלל בנפשו ותמו :
 ד' הדיק' האמת העוסק לעורר בני' משניהם וזה ע"י שחוזר ומלל ומללם
 להס' הפנים דקדושה שמתלק מהם בשעת שיהי הוא צריך להלביש דיוקא עם
 12 1

הפנים מטעם המצוא יום בפנים ויש בזה כמה בחימות כי יש שנפיק פנים לפניה ולפעמים א"ל לנחם לו אור ספרים על האדם כמו שהוא ונרץ להליטו גד"ה גם כיום וקפנים מהו ולפעמים הוא נרץ להלכך הפנים לפניה בסיפמ"ע דזקא ולפעמים מלבים לו הפנים שלו ויש שאלו לשוררו בפנים שלו ונרץ להרעות לו פנים גבוה ולהלבים אותו גד"ה קפנים וספוסים קנה או בסיפמ"ע עד שמתעורר פי"ו ולפעמים יש אחד שסל מכל השנעיה פנים לפניה עד שאלו לשוררו בשום פנים כ"א ע"י סיפמ"ע על פנים קדמויות שהם בחי עתיק בחי זקן בחי הדלה פנים מכל השנעיה פנים מקבלים חזת והידור פנים :

ה כשעסק לשורר גד"ה הוא נרץ לשמור עצמו מחלמדיים פלגים הגונים ולזה נרץ פיה' לימודו ללמד וללמד לשמור ולעשות דהיינו עפ"י ל"ה ד"ה עס פלמחז יחי' כאלו עשאו להצירו וכלאו עשאו ל"ה כשאר"ל ושלמוד בנרזה זאת אזי ה"ה שומר אותו שלא יהי' דבריו נכהינן בזה הזמן של החלמיד שאינו הנורק יהי' נשכחין ממנו וכשעסק לשורר ע"י סיפמ"ע נרץ שיהיה שיחה וסיפוריו ג"כ בבחי' הלימוד א"ל דהיינו ללמד וללמד לשמור ולעשות ובג"ל ועי"ו הוא שמר מן תלמידים שאינם הנורים כי הכל נכחה מהם כנ"ל :

ן מי שמצדיק הרבים היינו שמקרב גד"ה לעבודה ה' או שזן אחס לכו"י שגם זה נקרא מצדיק הרבים עי"ו אדם לקבל התימות וההלכות דקדושה מלמעלה וכולו לכריד ולהמשיך התימות וההלכות להרבים ג"כ שזה בחי' ומצדיקי הרבים בספרים עי"ם הכל מי שאינו מקבל התימות מלמעלה או אף שפתיח התימות לאחר הוא רק לפי שעה והוא עצמו מחקרד כמו הברזל המלובן שמשליכין למים שהברזל עצמו מחקרד וכן המים שמהחמטין הוא רק לפי שעה :

ז זה העוסק לקרב גד"ה לעבודה ה' אעפ"י שנלמה בודאי העיקר להשקל שיחקרבו הפנים גדולים אחי' שם דהיינו חכמים ובעינים זמיהוסים כי אפנים כאלו יש להם מעלה יסירה ונבזה גם מצד העמסה וגם כי כשזוכין לקרב אפנים כאלו אזי הקפנים במעלה מחקרדים ממילא כשזוכין וכמבואר מהם במ"ה אך אעפ"י מחמת שהבע"ד מחברד על זה מאלד והעיקר על הסקרבות מגדולים ומזמן על זה כמה וכמה מרשעה ע"כ גם זה הצדיק האמת המסתהיל לעסוק בזה לקרב גד"ה לעבודה ה' מוכרזה ג"כ בהסתלה דאשונה לעסוק חחילה עם הקפנים במעלה דהיינו עם הטנים וכיוצא לדבר על לבם לפוררם להשי"ם ולהסביר להם היטב שאין פנים חכמים מכל העולם טלו רק לעסוק בעבודה ה' כל ימי חייו וכיוצא בדברים כאלה עד שזכננן דבריו באזניהם ונארין בכל לבנם ובכל נפשם להסתבר עמו ואז הוא לוקח אחס ושליכס למקומו שהוא חזק לישב (סיימו כי בודאי כל מחשבותיו ודיבוריו וכל הנסבותיו בודאי רחוק מאד מהרגל ההנהג רוב הישוב אשר רוב מעשיהם הוא ורודפים אתה הקופרות וערודים חמיד בהנלי הזמן ומי שרואה להיות באמת מאחזי הצדיק שהוא בחי' הכפל הטלה הכשר סמ"ע בודאי נרץ לפנים אע"פ לגמרי מהבלי הישוב ולהסתפק עצמו כמה שיש לו כפרס על צדדים ומלצתים לא יקפיד כלל וכן כל כיוצא בזה כמוכן בפנים) ואח"כ כשאלו המקורבים זוכים לקבל דבריו באמת ועשקים רק בהפעלה ותחזורים ותעריחים וכו' עד שנמלאים גם ביניהם איזה אפנים שהם ראויים כבר ג"כ לקרב גד"ה לעבודה השי"ם אז נותן להם הצדיק רשות לכנס ג"כ בהישוב אלעסוק בענין זה עד שנתרבה ומגדל הקיבוץ של הצדיק א"ל ועתה רותם גדול בעולם (סיפמ"ע סי' יב מעשה הנע"ם ובהשיחה) :

זו הדין שיהיה נתי' הבע"מ. שמוקף לקרב בג"א לעבודת ה' הוא מהנהג
 בזה בהכמה גדולה ומטה. ומחליף עמו. אלל כו"א בשינוי אחר. אלל זה
 דמה כעניי ואלל זה דמה כמסור. וכן כל כיוצא בזה וכן כשהוא רואה כשהוא
 הדבר עם אחד ואינו יכול לפעול אלל. כונתו הטובה. דהיינו להסקרן להשי"ת
 בשלמתי רק כל זה עיקר כונתו כשהוא מדבר. עם בג"א אך אעפ"כ כשהוא מדין
 שאינו יכול לפעול אלל כונתו הטובה אזי הוא מתקד דעהו ומסבב עמהם בדיבורים
 יתירים עד שאינם מבינים כלל. שזה כוונת דבריו לעורר. אולם ולקרבם להשי"ת
 וכל כך מוכרח הדין. לעשות בהכמה ובתבונות גדולות בקדי להעלים עמו
 בשלמתי דבריו אלל. יכירו אותו שזה הוא כי אז אפשר שלא יבטו דבריו כלל
 באזני השומע ולא יאבדו לדבר עמו ולשמוע דבריו כלל מהתם גדול. חוקף הפגנרות
 האדם הרע המתרחש בלב בזה. בג"א עד שעי"ז חיבב כשמתחילין לדבר עמו
 ולקרבם. אל הטוב אזי מתעורר הרע ח"ו. לעומת זה עד שעי"ז לא די שאינם
 שומעים לדבריו. הנותנים אף גם. לפעמים מתעוררים כנגדו בגאחה ובמלחמה
 גדולה וכמוכן גם בדברי רז"ל ובשביל זה מוכרח הדין לגנוס עמו ולהעלים כוונתו
 הטובה בכל פעם ככ"ל :

ענין זה אל ההשקפה עם בג"א לקרבם להשי"ת וכן להדיק האדם נריכין
 בזה התחזקות גדול כי לפעמים הוא מרבה לדבר על לבם בזה ורואה שאינו
 פועל כלל אלל אעפ"כ אביר לו לייאש אותם ונריך להשתדל עמהם עוד הסעם
 וכוונתו שראינו. אלל הבע"מ שבעק לדבר הרבה עם אשתי המדינה שנתעו אחד בתאוות
 יפיון ולא פעל אלל כלום אעפ"כ יישב עמו אח"כ שיק' עוד השעם לדבר עמהם
 ואח"כ כשהשיב לו כ"א מהשומרים יותר מזה. מה לני יכול לעשות נגד כל המדינה
 הלא אחי רק יסיד. בעלמא שמתעורר זו היה נראה כאלו התחילו עב"ם להסתפק
 דעת ולנסות דעתם אליו מאד היה בדבר הזה. לנחמה. אלל הבע"מ אעפ"י שמדין
 היו רחוקים מאד מאתמם הדעת שרבה לבהכ"ם. בהם הבע"מ בפרט אח"כ
 כשהרבה גם המענה על האונרות להוכיח אותם ולדבר על לבם והם אמרו
 הדבר אלל הוא כדעתכם כוונתו. נא אונתו מתעורר. אעפ"י שבאמת היו אונתין
 עדין בשמות דעתם בתקף אף על פי כן דברים האלו בעלמא. היה להם גם
 כן לנחמה :

מאד מאד נריכין לזכר לעמו ולהשתדל. בזה לקרב בג"א לעבודת השי"ת אשר
 אין דבר גדול מזה כמובא בזה"ק זכא. מאן דאחיד. בידא דמי יבא וכו' וכדאי
 לדבר עמהם שיסות סולין מעסקי העולם אליו יינאמ ותגלגל עי"ו לבא לדיבורים
 אמתים שיעוררו. אותם להשי"ת ואפי' אם לא יפעלו אלל כ"א תענה. בעלמא
 שיכנס בהם הכבוד הטובה או תיזה מתעוררות. לפי שעה ג"כ טוב מאד מכת"כ
 שיכול להיות ברבות הימים כשידבר עמהם ויחזור וידבר וכו' אליו יזכה לעוררה
 באמת ולקרבם להשי"ת ומי שהוא מסעלל ומתרגל ואינו שוקף בזה הוא בתי' עי'
 יבט שאינו ששה פרי מאחר שאינו עוליד גשוח שיקרבו להשי"ת על ידו וכהעיקר
 להשתדל בכל עוז לקרב אנשים גדולים. כמעלה למדים ומיוחסים ועשירים וכו'
 ואז הקמים במעלה משלים אליהם. ומתקרבים ממילא גם העיקר להשתדל עם
 בני הגעורים כי אותם בקל יותר להשיבם להשי"ת באמת יותר מהזקנים אך אעפ"כ
 ישתדל לדבר גם עם הזקנים כי גם הם יכולים לזכות להסקרן להשי"ת אם
 ירעו באמת :

יא לפעמים כדאי נסעו נסיעות בשביל זה כדי לדבר עם בני אדם מהחכמים
האמת האלו:

תפירין

א ענין תפילין ורעיון של תפילין עיין ודיק בהשמות אות יפ אדם ואז ליק"ם
סי' ה תקטו אמונה:

ב הסתמרות שהשי"ת מסתלק עם ישראל הוא בחי' תפילין שלו יתברך וי"ב
כשתרחק אחד מישראל מהשי"ת ח"ו לך השכינה נעקף קלני מראשי קלני
מזרועי היינו שנפגם כביכול התפילין שנעשו בהם האסתרות וזה מראשי ומזרועי
דייקא בחי' תפילין וכשאלה ישראל נחקר להשי"ת בשרת כשחוספין רבים מישראל
מזרועים לשונדו ולהתקרב אליו ית' אזי נעסף ביותר אור האסתרות שסוף בחי'
אור התפילין של השי"ת ומזה נעשה השגחה השי"ת כביכול שמגינה על ישראל
סמיד לכוונה ומזה נמשך קדושת א"י ובחי' אירסה דא"י מחכים:

ג תפילין הם בחי' מוחין והרעיון של תפילין הוא בחי' יראה וזה בחי' מה שעוברת
הרעיון בחוץ המעברת של תפילין כי היראה עוברת בחוץ המוחין והתפילין
כי ראשית חכמה יראה ה' ואם אין יראה אין חכמה כשאר"ל ומבחי' זאת הרעיון
בא לכ"ל מישראל אחז עזר בכל יום וכל מי שדעתו יותר גדלה עזר יותר גדול
כי עזרו השלשל מהיראה שסוף בחי' הרעיון והיראה הוא כפי המוח והדעה
שהם בחי' תפילין והתיקון וההמתקה לזה הצער הבא מהרעיון הא"ל הוא על ידי
אכילה בקדושה וביראה שמים:

ד כח קדושת מנוח תפילין עיין לית בהשמות:

ה ראוי לאדם להתלבב מאלו בשעת החמת תפילין וראוי שיפול על האדס סחך
ורעדס גדולה ואימה יראה עזמה וטרחה כשרוצה להיח תפילין כי קדושתם
שגבה וגבוהה וגורחה מאלו מאלו:

ו ראוי לאדם להדר שיהיה לו תפילין טובים וקטנים מסוחר הגון ולדיק באמת:

תשובה

א עיקר התשובה הוא לניעות תשובה ולשאלו כפרה ופליחה מהשם יתברך אפי' על
החמאים שאינם ידועים לו בבחי' אשר לא גזלתי אף אשיב:

ב ע"י מנוח ושמהה דקדושה עי"ו נחמורין לשוח עם לבבו מהכליתו הנחמי לעו"ב
ולחשם ולבקש ולמנוח הנקודות טובות שהם בחי' הרוח טובה שבקרב ולבררם
מחוק הדוח רעה רוח נכאה רוח שפות עצבות רוח ולהכניע הכח המדמה שמשם
מורש כל החלואות והאצות בהכמיות וזוכין לשוב להשי"ת באמת כי עיקר התשובה
הוא להכניע הרוח הרעה ולברר הרוח טובה כידוע:

ג אלו בני"א שאינם קבועים עדיין בעבודת ה' ואין תשובתם שלימה עדיין רק
לפעמים עולין להם הרצוני תשובה ומחילין ק"מ בעצמותו ית' ואח"כ מולין
מה

תנה גלמ"ב מוצין ונחשורין וכן משתין ככ"פ ארע למיב וממב: ארע צמח' ארע
 פמח פעם סהור פעם פסול פעם כשר וכו' זאת התשובה הוא בחי' עשה ימי החול
 כי אין לו נייחא אבל בשעות השוקב שליחה זה בחי' שנה ביש לו נייחא מכל וכל
 ונדחה הרע לגמרי ונעשה טעו פזב ועל ידי זה אכה לראות שפלונו בחמ' ותשיבות
 וגדולתו של ישראל עד שמחמת זה מוסר נפשו וחיותו בעד יפאל שזה בחי' המדה
 של משה מתיב:

ד מי שהוא לדיק מנשוריו והולך בדרכי ה' מימיו מדרגה לדרגה וממטו למטה
 בנתי' מליה גוררה מלוא וכו' הוא נריך ליחסר לפעמים לילך במחינות בעבודת
 ה' בכדי שלא לדלג ולעבור ולהפסיד ח"ו פ"י הזרחות ביותר את בחי' הקדושה
 שהיא בין המלוא שהיא מקשרת מליה אחת בהדרגה עש"ו מליה גוררת מליה
 (ע"ס) אבל מי שנריך לעשות הקנה הוא נריך דייקא להיות זריז גדול מאד מאד
 למסר ולרוץ מאד להמלט על נפשו ואסור לו לפסות כלל לעמוד ולהתיישב כי בעל
 השובה אינו הולך מדרגה לדרגה כלל מאחר שהוא רחוק לגמרי מהקדושה עדיין רק הוא
 נריך להחיל מחדש לגמרי לדלג על מה שנריך לדלג ולקסוף אל הקדושה בזריזות גדול:
ה מי שרק מהגוף לו השי"ח בשעושה ח"ו אפי' רק דבר אחד שאין בו שום נדנד
 עבירה ולא שום חלוא בשמיות רק ששעה אורו הדבר שלא כראוי בשלימות
 היינו שאינו עושה אורו בהכלית שלימות הקדושה כראוי לו כראוי לו שחכלה נשאו
 לגמרי ח"ו משום ההרס והבטח:

ו יש תשובה שהוא בכה ועדיין לא יצאה אל הפועל ובפביל זה אדם חסין לפעמים
 למעלה ממדינתו מה שאינו ראוי לזה והוא כדי שחלף ההשפעה מכח אל הפועל:
ז כשאדם עושה עבירה ח"ו ועבירה גוררת עבירה כשאח"ל ויכול ע"ו שהיה
 נעשה ח"ו חבילות חבילות של עבירות פ"כ לריבין ליחסר לעשות מליה חיקף
 אחר שכלל ח"ו בעבירה הראשונה ואלו המליה מגינה עליו להגלל מבחי' עבירה
 גוררת עבירה ח"ו:

ח אם היה האדם אכה להרסו גמורה בלפת אזי אעפ"י שיכול להיות שאח"כ
 יחזור למקומו ויחיה נעשה עמו מה שנעשה אעפ"י ככר היו מבלבלין אותו
 המחשבות של הרסו ותשובה ככ"ס עד שסוף כל סוף היה זוכה לכח אל חיקונו
 האמת בשלימות וכו' מראשו מהבן מלך שנחלף ואפי' הבן השפחה ע"י שנתחרס
 היסב בליה פעם ע"ו היו בליה עליו גם אח"כ חרפות סמיד על המעשה רע
 והעוולה הגדולה שעשה כבוד הבן מלך על שנירשו וכו' עד ע"י החרפות האלו של
 שניהם חזר העולם לחיקונו וכמנ"ס (סיפמ"ע סי' יא מהבנים שנחלפו וכו')
ט לפעמים יש אדם שהורגל בעבירות כ"כ ח"ו עד שכמעט שנדמה לו שאינו צד
 עצמו למנוע עצמו מזה ידע שאעפ"י כ"כ בחי' התקשרות לקשר ולהכר עצמו יחד
 בהתקשרות חזק וע"ו יכולין להתגבר ולהגלל וא"ל לבאר דבר זה בכנס היסב
 אעפ"י יכולין להבין מרמז כי הוא ענה נפלאה:

תמימות

א עיקר השכל וקדושה הוא תמימות עיין השמעות יראה ועבדות ה' אלה ואלו:
ב תמימות ופשיטות הוא גבוה מן הכל:

א כמה וכמה לדיקים גדולים ונוראים מאד בסרו בעצמם שלא הגישו למדינתם
 רק ע"י ענין טראנסמיסיה היינו שעסקו בעבודתם בהמימום ובטשיות נמר
 והרבו באמירת חבלים ובהנודדות ופיהה-ציוס לבין קונס בטשיות וכו' ובקצת
 מלת השי"ת רק ממנה חס ונדבת חסד ועי"ז דייקה הגישו להם שהגישו אשרי להם :
 ד עיקר כל הנפילות הם ע"י חכמות כי בשאדם הא"ך אחר חכמתו יוכל לבא לידי
 רעות גדולות כי החכמה מחטה אותו מחכמה להכמה ומחכמה להכמה עד
 שכלכד ונחתה בחכמה ע"מו עד שנעשה כמשוגע ממט ר"ל ויכול לבא עי"ז לכסירות
 במרוצת ר"ל לכפור במ"ך ובפריו היינו לכסור במלכו של עולם ובכל הדיקי אמת
 וכל העולם נעשה אללו כלל ומחלוצן מכל העולם כאלו כל העולם בטעיה ח"ו
 ונעשה עי"ז יחד ותפול ובזוי מאד ברוחניות ובגשמיות מלבד מה שהוא חסיד מלא
 ישרים וחסרונות רבים מאד וכל מה שמחנכך עמו הכל כנגד רצונו והוא מלא
 כעס ומסוכנים סמיד גם בפעם האלחחו הגדול ומכ"כ אה"כ כשיורד ממעלתו
 וצאים עליו שופים קשים ומרים ר"ל שלא כדרך הטבע כלל והוא עדין שומד
 במרדו והופס בחכמתו ומכנים הכל כדרך דרך סכנע אעפ"י שהכל מבינים אז על
 דבריו שהם דברי משוגע ממש וכמוכן בפנים אעפ"י רשעה חכמתו הטעמו כ"כ
 עד שהוא חזק בדעתו הרעה גם אז ועי"ז ממילא גם אלו היסורים והעונשים
 בעצמם מפנים ומסגפים אותו ומעגמים נששו ביוהר כי מאחר שאין לו אמונה וחולה
 הכל בדרך הטבע א"כ אין לו צמה להסתחם כלל על לערו ויסוריו הקשים ר"ל אכל
 מי שזוכה ליק' בדרכי החמימות באמת הוא חיים אמתיים חיים טובים באמת ואין
 שמתנכך עמו הכל טוב וישיר לשנו והוא מלא שמחה חסיד ואפי' אם אין לו רק
 להם גר ומים לכן הוא מחענג מהו מאד ומרגיש בהלחם ויחס באמת כל הטעמים
 של כל המאכלים ומקלות שבעולם וק בעיני המלכטים אפי' אם אין לו רק
 חיוב מלכות פחות מאד הוא מחענג ממנו מאד כאלו היו לו כל המלכטים טובים
 שבעולם ואינו חסר לו לעולם שום דבר ואינו מתקנה בשום אדם רק הוא שמח
 בחלקו באמת ברוחניות ובגשמיות ואינו מסתכל על מעשה חיברו כלל ואינו מחסעל
 גם מהלינות של ליצי הדור ואפי' כשהם מסולאיים ממנו הוא משיב להם בחמימות
 ובאמת ומדבר עם כל אדם בחמימות גדול בני שום ערמימות כלל ועי"ז בעצמו
 יוכל לזכות אה"כ לעלות למעלה עליונה מאד ברוחניות ובגשמיות ולהיות מושל ומנהיג
 ושופט דק גם יוכל לזכות אה"כ להיות חכם מחוכם בכל החכמות במעלה עליונה
 מאד בדו"ג אך גם אז אינו עוזב דרכי החמימות שלו ועי"ז הוא חסוד יותר אלל
 המק' מנבו של עולם עד שהוא מעלה למעלה עליונה עוד ביוהר (עיין ליק"ט סי'
 ה במאמר תקפו אמונה מה שזכרין ע"י חמימות.) וסוף כל סוף חבלים החיקוק
 סתמרון של אלו הסכמים שמתנו אחר חכמתם אחר שיעבור עליהם עונשים ויספריה
 קשים מאד מאד ר"ל בשוה"ו ובשפ"ב ולאחרית חיקוקם יהיה רק ע"י אלו הדיקים
 וספריים החמימי דרך שזם ליק' באמת כל ימי חייהם רק בדרכי החמימות
 והטשיות כדלוי באמת (סיפמ"ע סי' ט' מעשה החכם והחס עי"ם ע"ס) :

ה הסס רכנס לבית אביו וירפו נראה לרמז כי בית אביו הוא האמונה הקדושה
 שהוא מלמט אבות (עיין סי' ד' בליק"ט זכר חסדו) וע"כ היה לו ממחה ודירה
 במלמט אבותיו כי שמקום שלא היה יכול להשיג בשכלו היה קבוע נבחרת אבותיו שהוא
 האמונה הק' אבל החכם נעשה בית אביו כלה ואבד כי הוא הולך רק אחר שכלו
 ואינו רואה לסמוך על אמונה וע"כ הוא מסולמל ומפורק ואין לו בית מנוחה מאמר
 שאין לו יסוד האמונה שהוא יסוד הסמוך עליו ולמה צו (מזכן שם בהמעשה הנ"ל) :

בנקל יותר שהחכם יבא למעלה החכם ג"כ היינו שיהיה חכם מחוכם בכל החכמות
יותר מהחכם כמו שראינו כמה וכמה חמימים ולדיקים נוראים שהיו חכמים
מחוכמים בכל השבע חכמות בתכלית השלימות ולא עוד אלא שזכו להשגה עליונה
בבחי' חכמה עילאה שהוא למעלה מכל החכמות אבל מי שהולך אחר שכלו ונתעה
אחר חכמות חילוניות והפילוסופיה קשה לו מאד מאד לחזור לדרכי החמימות והאמונה
הק' בשלימות :

שם ז ההלם אינו רוצה המלך לעשותו ממונה על האזרחות סן ע"י חכמתו ושכל
יוכל לבצור אזרחות המלך ע"כ עושין ממונה על האזרח ח"ס ח"ס דייקא :

שם ח החכם החנאה בחכמתו ועשירותו וגדולתו כ"כ עד שכל העולם היה
בעיניו כלא והיה לו יסורים גדולים בדרך כי מחמת חכמתו לא היה
לו עם מי לדבר וכמב"ס ולסוף אח"כ כשגלה המלך אחריו החכמים החכמים בחכמתו
מה זה שמלך כזה ישלח אחר שכל ונצטו כמותי וכו' עד שגח מחוקך קך לידי
כסירה גמורה שספר לגמרי בהמלך והוכיח שכל התנהג' ע"י שבעים שרי המדינ'
ובתחלה היה כל הוכחותיו כי מי ראה את המלך וכו' ולבסוף כשחזר לו החם
הממסכיר הלא אני בעמתי ראיתי את המלך הכחיש אותו ג"כ ואמר לו מינן אתה
ידע שזה מלך וכו' ראה והבן עקמותו רשעת האפיקורסת שלו ובפרט בהבעש"ב
שהוא בבחי' הדיק האמת כסר ביותר כמבואר שם וכ"ז מהמם שקות חכמ' הרעה
והמשושפת ההופכת ארצות ישר מהיפך אל היפך מן האמת לגמרי ממש כי דרכי
השכל דקדושה שהם בבחי' תמימות הם בהיפך מכל זה כי לריבין להאמין באמת
בהחכמים והלדיקים אמתיים וכש"כ במלכו של שלם בעצמו ובאמת אמונת חכמים
ואמונת השי"ת הכל אחד כמבואר בת"א וסנייהם הלויים זכ"ו וגם לריבין להאמין
שאשפי" שהשי"ת גדול מאד למעלה מכל הרוהיות ומרומם על כל ברכה ותהלה
ולית מחשבת חסיסא ב'י כלל אשפי"כ הוא הפך בעבודתו דייקא כ"ס ואבית תהל'
מגושי עכר ומקרובי חומר יהוא שולח אחריו וקורא אותנו בכל עם ומרמז לנו
רמזים קדושים להחקרב אליו ית' ואשפי" שגריך האדם נוודתי להיות שכל בעיני
עלמו באמת אשפי"כ לריבין להאמין שהשי"ת מקבל שיעשועים גדולים מעבודתו
ולריבין לקיים אל תהי צו לכל אדם ולידע ולהאמין שיש בכ"א מישראל נקודה
טובה ויקרה מאד מה שאין בהבירו ולריבין לקבל הארת הנקודה הזאת ממנו
וכמבואר בת"א ומי שהולך בדרך זה נוודתי כ"א מישראל חשוב ויקר בעיניו מאד
וכשפוגע אפי' בהפחות שבישראל נוודתי יש לו מה לדבר עמו ולקבל ממנו או
להאיר צו ואפי' כשפוגע עם העכו"ם יוכל לקבל ממנו כמבואר במאמר מי האיש
החפץ חיים סי' לג וכ"ז זוכין ע"י דרכי החמימות דייקא :

שם ט החם הוא יודע את ערכו השכל ע"כ הוא עוסק במלאכתו מלאכת הק'
ועבודת ה' בחמידות עד שאין לו סנאי אפי' לקבוע עלמו לסעודה
וכיוצא בזה משאר דרכיו העולם רק במוך שעוסק במלאכתו הוא חוסף ואיכל סעודתו
ג"כ בדרך ערלי וכו' אשפי"כ אם רואה שאין עולה האומנות בידו בשלימות והוא
רק בבחי' מעל של ג' קצות ומחמת זה אינו מפסה ג"כ להשלים גמול גדול על
עבודתו מחמת שידע בעלמו שאינו בשלימות אך אשפי"כ הוא מחטעג מאד מעבודתו
ומרגיש בו נעימות ומחיקות נטלה מאד ואינו מסתכל כלל על מה שעבודת חבירו
הוא בשלימות יותר מעבודתו מחמת שחבירו הוא בעל שכל גדול ובעל השגה
ומסתמא יקבל ג"כ חשלה גמול יותר על עבודתו (מה שיש רבים שנחלש דעתם
ונפלו מעבודתם ע"י דברים כאלו שהתקבלו בחזריהם שראו שמעטיהם ועבודתם
עולה בידם בשלימות יותר וכו') אבל החם היינו העובד ה' בחמימות באמת הוא
אינו מסתכל על זה כלל כי מה לו אצל חבירו זה מנשה חבירו זה מהעם שלו

ויחזיק שמה בחלקו ומחטט מאלד מעבודתו עבודה ה' מה צים לו רווח מיד ליד
 ואחר כל העבודות וסיניעות שלו כחמידות אס' אצכה רק שהשי"ה יקבל ממנו איזה
 נחם כל שהוא מאיזה הנועם בעלמא שעושה לש"ש באמת ובתמימות בודאי זה
 יקר מאלד מכל הון וכדאי להתייגע על זה כל ימי חייו ובודאי גם סכרו לא יקטסח
 ויטה קורח רוח אחת בעוה"ב וכו'. (שם) בצעשה הנ"ל מובן:)

תם ונשלם שבת ראל בורא עולם

